CÂINII RĂZBOIULUI

RICHARD NEEBEL

Jocul războiului

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

Richard Neebel

JOCUL RĂZBOIULUI

Traducere de Nicolae Baltă

Editura Z 2000
1999

1

Odată ce jetoanele reprezentând unităţile se află în poziţie, jucătorii sunt gata să înceapă prima repriză.

Kearsage coborî din taxi ţinând mapa cu documente în mână şi aşteptă ca şoferul spaniol să-i scoată geanta de voiaj din portbagaj. Se lăsă bucuros învăluit de căldura soarelui, o schimbare atât de plăcută după vântul îngheţat din trecătorile Pirineilor. Îşi jură că, dacă se va pensiona într-o zi, atunci avea să se stabilească într-o zonă cu o climă plăcută ca aceasta.

Şoferul luă banii şi începu să se tocmească într-o engleză stricată, dar clientul său i-o reteză scurt, răspunzându-i într-o spaniolă impecabilă. Când se întoarse cu faţa spre ambasada americană, şoferul rânji politicos şi porni în căutarea unui turist mai uşor de abordat.

Kearsage se opri la poarta ambasadei ca să-şi aprindă o ţigară şi să pălăvrăgească puţin cu infanteristul marin de gardă. La prima lor întâlnire, îi oferise de băut după ce acesta ieşise din tură. Soldatul, care învăţase să fie neîncrezător, se aşteptase la ce e mai rău. Dar, după ce îşi întrebase colegii, aflase că Kearsage nu dorea să obţină, în schimbul unor rânduri generoase de băutură, decât amintiri personale din război. Era în continuare puţin suspect, dar nu îndeajuns pentru a-i refuza invitaţia. Puşcaşul marin dezgropase toate poveştile pe care le rezerva civililor naivi. Cu toate acestea, chiar în mijlocul primei şi celei mai bune istorisiri, Kearsage îi întrerupse pălăvrăgeala, iar soldatul înţelese atunci că ţinuta civilă neglijentă şi părul hirsut ale omului ascundeau un veteran autentic.

Kearsage traversă holul ce sclipea de metale şi oglinzi, care îşi etala pielăria şi culorile violente. Fără doar şi poate, aceasta trebuia să demonstreze vizitatorilor puterea ţării căreia îi aparţinea, dar el nu vedea decât o manifestare de proaspăt îmbogăţit.

Se apropie de biroul secretarei de la Informaţii, al cărei

zâmbet profesional se estompă în clipa în care îl văzu.

— Mary, Mary, dragostea mea, marinarul s-a întors în port din larg…

— … însoţit de un miros de sardine râncede.

— Mary, Mary, de ce mă întrerupi când vreau să fiu convingător?

— Ochi pentru ochi…

Îi zâmbi, puse bagajele jos, se aşează pe biroul impecabil, ştiind că, în felul acesta, avea să coboare în ochii femeii care era încă seducătoare.

Ea îşi strânse buzele.

— Nu te supăra, Mary, spune-mi mai bine unde îl pot găsi pe domnul Rainsford.

— Un ataşat cultural lucrează în biroul lui!

— Asta aş fi ghicit-o şi eu, frumoaso! Dar acum am ocazia să te întreb dacă eşti liberă în seara asta. Am putea să mâncăm, să bem ceva şi…

Ea se ridică pe jumătate, palidă de furie, dar el îşi luase deja bagajele şi se îndrepta râzând spre lift.

Urcă la etajul al treilea şi, la capătul culoarului, pătrunse într-o sală de aşteptare.

Doamna Leghorn, o femeie trupeşă, mică de statură, de vreo cincizeci de ani, nu avea nimic în comun cu Mary. Era distantă până la scrupulozitate cu toată lumea şi deţinea toate secretele ambasadei. Cei care, o singură dată, nu îi arătaseră respectul cuvenit nu mai încercau să repete această necuviinţă niciodată.

— Bună ziua, doamnă Leghorn. Aş putea să-l văd pe Payne?

— Bună ziua, Daniel. Poţi să intri. Trebuie să-şi fi terminat micul dejun.

— Pot să îmi las lucrurile aici? o întrebă el, împingându-şi geanta de voiaj şi mapa într-un colţ, lângă dulap.

Apoi bătu la uşă şi intră.

Payne Jayneway Rainsford nu avea alura unui diplomat de carieră, ceea ce nici nu era şi nici pe cea de şef al CIA din Madrid, ceea ce era. Costumul lui gri, clasic, acoperea un corp emaciat, care părea nu atât slab, cât fragil din cauza taliei lui subţiri. Era proaspăt ras, părul său alb era tăiat scurt, iar chipul îi era palid şi brăzdat de riduri.

„Dacă n-ar avea ochelarii ăştia la modă, gândi Kearsage, ai crede că e un călugăr ascet cocoţat pe o coloană în plin deşert.”

Biroul era acoperit de dosare, toate la adăpost de privirile

indiscrete. Bastonul său cu măciulie de fildeş era pus peste coşul cu corespondenţa primită, ca pentru a o proteja de noi intruziuni, îşi făcuse ceva loc pe o suprafaţă în care de abia dacă încăpeau sandvişul pe jumătate mâncat şi mărul, ce alcătuiau micul său dejun.

Îi făcu semn lui Kearsage să se aşeze lângă fereastra mare, cu geam dublu, antifonic şi plasată astfel încât să nu se poată vedea în interiorul biroului din clădirile vecine. Cu toate acestea, Kearsage era prea prudent pentru a vorbi în faţa ferestrei; cu un telescop cineva i-ar fi putut citi cuvintele de pe buze.

Rainsford împacheta în hârtie restul de sandviş şi îl aruncă în coş, măturând cu cealaltă mână firimiturile. Kearsage se sprijini de pervazul ferestrei.

— Nu voiam să te deranjez în timpul mesei, spuse el. Doamna Leghorn mi-a spus că aproape ai terminat.

— Nu-ţi mai cere scuze! Doamna Leghorn ştie aproape la secundă cât timp îmi ia masa. De altfel, te aşteptam. M-a sunat Mary să-mi spună că vii.

— Aproape că m-am dat bătut în ce o priveşte. Cred că farmecul meu o va lăsa mereu rece.

— Ai dreptate să nu mai insişti să o seduci, spuse bărbatul mai în vârstă, îi detestă pe cei de la CIA!

— Dar nu sunt un pălmaş de la CIA, ci doar un consilier, un fel de specialist în operaţiuni dure.

— Un complice, Dan. Ajunge să intri aici pentru a deveni suspect în ochii diplomaţilor. Şi, după câte ştiu, te descurci foarte bine şi fară Mary.

— Doar n-o să-mi spui că mi-ai făcut dosar!

— Un dosar complet, cu fotografii pe hârtie lucioasă.

— Chiar aşa?

Rainsford zâmbi.

— Lucrezi la vreun caz?

— Nu, dar îmi place să fiu informat şi nu să mă bazez pe fabricile de ghicitori ale guvernului. Mi-am luat un compartiment într-un tren şi mi-am scris raportul în timp ce făceam turul Spaniei. Fără telefoane şi un peisaj superb. O să-i las prima tranşă doamnei Leghorn la plecare.

— Şi? Ai remarcat ceva interesant în timpul manevrelor?

— Nu mai mult decât ataşatul vostru militar. Regimentul de Vânători de Munte al colonelului de Silva este încă cel mai bine antrenat. Tactica lor este puţin rămasă în urmă, dar nu cred că

Pentagonul se bazează pe ei pentru a ataca Rusia în viitorul apropiat. Sunt puţin cam imprecişi în ceea ce priveşte sprijinul tactic aerian, dar asta se poate aranja dacă Statul Major strânge puţin şurubul. Cu ceva mai multe rachete, ar putea apăra Pirineii de atacul blindatelor destulă vreme. Şi apoi cred că am văzut un tip nou de tun automat pe şenile, poate de 20 mm. Nu-i nimic sigur, dar ai putea să urmăreşti chestia asta.

— O.K. Voi trimite raportul tău la cartierul general, la Langley. Ca să le dăm ceva de mâncat calculatoarelor.

— A, Payne, încă ceva. Nu are legătură cu contractul meu şi este doar o impresie bizară. Mi-am zis că ar trebui să-ţi pui spionii la treabă. Bătrânul de Silva n-a înghiţit povestea cum că am venit aici, ca invitat al Maiestăţii Sale Juan Carlos, pentru a face câteva investigaţii personale şi a scrie o carte.

— Nimeni nu crede asta. Spaniolii sunt aproape convinşi că lucrezi pentru CIA, poate doar temporar, ca să-ţi bagi nasul puţin peste tot. Raportul unui expert independent le-ar fi util şi când vor avea nevoie de sprijin militar. Ştii perfect de bine că nu vei descoperi nimic din ce vor spaniolii să ascundă.

— Tu ştii asta, eu, de asemenea, ca şi guvernul spaniol. Dar nimeni nu şi-a dat osteneala de a-l informa şi pe colonelul de Silva. Şi el crede că sunt agent CIA cu normă întreagă, care are un cuvânt de spus.

Rainsford izbucni în râs:

— Bunul şi bătrânul Rodrigo! Singurul lucru inteligent pe care l-a făcut în viaţă a fost să lupte de partea lui Franco în timpul războiului civil. Şi, chiar şi aşa, era să piardă o ocazie favorabilă.

— În sfârşit, după cum ţi-am spus, n-am remarcat decât reacţii instinctive. Dar mi-am petrecut o săptămână cu statul lui major. S-a înconjurat de câţiva falangişti duri, iar tinerii sunt aproape mai răi. Detestă reformele liberale ale regelui. De Silva îşi închipuie că, dacă Franco a reuşit să ia puterea, ar putea-o face şi el. M-a abordat în legătură cu un ajutor care i-ar fi util. Ceva în legătură cu nişte materiale care n-au ce căuta într-un regiment de infanterie, dar care se pretează pentru o intervenţie serioasă în oraş. De pildă, în centrul Madridului.

— Devine interesant. Dacă ar fi fost o cerere oficială de ajutor, ar fi adresat-o, prin intermediul guvernului, Departamentului de Stat sau Ministerului Apărării.

— Exact. Iar Rodrigo mi-a dat să înţeleg că este vorba doar de o mică afacere între noi. Cu alte cuvinte, nu i-a suflat un cuvânt

şefului lui.

— Am impresia că ţi-ai câştigat pe merit leafa de data asta, bătrâne!

— Leafa? Doamne, am intenţia să cer o primă! Şi chiar o notă de cheltuieli. Cu asta o să-mi ocup restul după-amiezii. Uite, o să-ţi menţionez toate amănuntele legate de Silva la sfârşitul raportului pe care o să vi-l las vouă, profesioniştilor.

* * *

Kearsage se afla în Spania de o lună, trimis de CIA şi nu mai avea de făcut decât câteva vizite unor funcţionari din ministere. Fără să se grăbească, trebuia să termine forma preliminară a raportului într-o săptămână, deci cu şapte zile înaintea datei pe care el însuşi o fixase. Avea apoi să-şi petreacă, poate, câteva zile în muzeele militare din Anglia, înainte de a se întoarce în America pentru următoarea sa carte.

Spre sfârşitul după-amiezii găsi, în cele din urmă, un loc de parcare, chiar lângă apartamentul pe care îl ocupa. Locuia deasupra unui mic restaurant, unde fusese mai mult sau mai puţin adoptat de clienţii acestuia, odată ce se lămuriră că nu este un informator al guvernului. Îi povesteau la un pahar de Xeres amintirile din timpul războiului civil, iar lui Kearsage îi făcea plăcere. Uita multe din câte i se povestea. Clienţii aveau tendinţa să inventeze poveşti gogonate pentru a-l răsplăti că le făcea cinste. După ce schimbă câteva cuvinte cu muşteriii de pe terasă, îşi luă bagajele şi urcă pe scara îngustă spre apartamentul său, unde îşi găsi corespondenţa strecurată sub uşă de portăreasă. Se afundă mai apoi într-un fotoliu încăpător, plasat chiar în faţa ferestrei, scăldat în lumina soarelui la apus.

Când Kearsage lipsea mult timp de acasă, mai mult decât ar fi vrut, secretara sa, care nu lucra cu normă întreagă pentru el, îi tria corespondenţa şi îi trimitea numai scrisorile pe care le credea importante. O considera la înălţimea mai multor ofiţeri de Stat Major pe care îi cunoştea. Poseda un al şaselea simţ care îi permitea să distingă ceea ce era urgent de ceea ce mai putea să aştepte: scrisori personale, ziare de specialitate, manuscrise, cărţi.

În ziua aceea, cu excepţia câtorva facturi, primise nişte tăieturi dintr-o revistă care îi ataca ultima carte. Le dădu la o parte, exact cum prevăzuse şi secretara sa.

Mai avea şi două scrisori personale. Una de la un profesor eminent de istorie, patru pagini plictisitoare pe care le citi totuşi

cu atenţie. Inutil.

Cealaltă era doar o carte poştală cu următorul mesaj: „Nu marile armate câştigă bătăliile, ci oamenii. Maurice de Saxa, mareşal al Franţei.”

Sub acest citat misterios urma o combinaţie de cifre şi litere, dispuse pe coloane, complet indescifrabile pentru un neiniţiat.

Kearsage se îndreptă spre masa pe care Maria, menajera sa, avea ordin să nu o atingă nici măcar cu vârful pământufului de şters praful. Pe ea se afla o hartă, împărţită în hexagoane numerotate, reprezentând un peisaj accidentat, acoperit de păduri traversate de şosele asfaltate şi poteci. În locuri strategice erau amplasate clădiri din piatră. Jetoane de carton bej şi roşii, reprezentând forţele inamice, erau dispersate, parcă la voia întâmplării, lângă colţul de jos, în dreapta câmpului de bătălie în miniatură. Era un *Wargame,* jocul de-a războiul.

Se uită la mişcările lui Harry, notate cu precizie în cod şi le transpuse pe hartă cu o privire de cunoscător.

Anterior, Kearsage îşi paraşutase comandourile din carton chiar lângă podul simbolic, pe care îl aveau în bătaia puştii, pe canalul pe care urmau să îl arunce în aer cu explozibil şi el imaginar. Şansa, adică zarurile, îi fusese potrivnică. Distrusese micul post de pază de pe pod al lui Harry, dar pierduse un detaşament de carton şi toate armele antitanc ale plutonului său.

Aplecat asupra hărţii, Kearsage puse jetoanele lui Harry în căsuţele destinate, verificând de două ori cu instrucţiunile din cartea poştală. Companiile de infanterie duşmane se apropiau din ce în ce mai mult de comandourile sale. Regula jocului le permitea comandourilor o salvă defensivă, înainte ca atacanţii să îşi amplaseze tunurile în baterie. De data aceasta, zeii şi micul cub de fildeş i-au fost favorabili, iar cavalerii lui Harry au fost respinşi, suferind mari pierderi. Câtă vreme aveau să-şi îngrijească rănile, Kearsage câştiga puţin răgaz.

Adevărata ameninţare o constituiau companiile de blindate pe care Harry le lansase din cealaltă parte a hărţii. Dar bunul şi bătrânul Harry, ca de obicei, îşi lansase tancurile, cu toată viteza, fară a-şi proteja infanteria.

Jucaseră adesea prin corespondenţă, iar Kearsage cunoştea punctele slabe ale lui Harry: îi lipsea fineţea, se baza întotdeauna pe ofensivă şi pe hazard. Chiar şi acum, nu se gândise la râpa de la jumătatea drumului, nici la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă două arme antitanc erau ascunse în pădure, la înălţime, invizibile

pentru elicopterele amplasate acolo în partida precedentă, care zburau prea jos. Dar, oricum, nu era decât un joc. Kearsage văzuse câteva bătălii ce se terminaseră cu certuri iscate din pricina regulilor jocului, cu ochi învineţiţi şi cu sângerări ale nasului, dar el nu ajungea niciodată să se ambaleze din cauza unor jetoane colorate şi a unor eroi de carton.

Kearsage îşi deplasă jetoanele şi notă noile poziţii în carnet. Apoi copie mişcările făcute într-o carte poştală adresată lui Harry, la care adăugă trei rânduri: „Vedeţi, sire, care sunt fructele victoriei. Mareşalul de Saxa a spus şi asta, Harry. Să nu zici că nu te-am prevenit.”

Kearsage îşi aruncă o privire, în treacăt peste celelalte două hărţi aflate pe masă, imobile, care aşteptau următoarea corespondenţă. Stomatologul din Illinois hotărâse să fie generalul Melas cu austriecii săi, iar Kearsage-Napoleon îl bătea măr. Avea noroc dacă reuşea să ajungă la şase căsuţe distanţă de Marengo la sfârşitul partidei.

Situaţia de pe ultima hartă era mult mai puţin strălucită. Barbarul germanic din Pal Springs zdrobea legiunile romane ale lui Kearsage în inima Munţilor Pădurea Neagră. Dacă avea totuşi să obţină victoria, asta nu s-ar fi datorat decât unor erori ale germanicilor. În fine, două partide din trei…

Asemenea perspective triste îi trimit adesea pe generali în braţele băuturii, iar Kearsage hotărî să coboare la bar, la Bruno, pentru a lua un păhărel. Nu-şi dădu osteneala să închidă uşa după el.

Pe podeaua barului erau împrăştiate de-a valma mucuri de ţigară şi cochilii de melc goale. Kearsage gustase o dată melci marinaţi în sos picant, aşa că preferă să ceară două ouă tari şi un pahar de *Ciento Tres.*

La ora siestei, restaurantul era gol. Patronul era singur. În curând însă, Adolfo, cel mai roşu dintre muşteriii comunişti ai localului, se instală la bar lângă capitalistul american. Era destul de tânăr, dar suficient de voinic pentru ca nimeni să nu îndrăznească să facă glume pe socoteala prenumelui său. Supse cu zgomot cinci melci, trase o duşcă zdravănă de vin ordinar roşu, îşi şterse cu mâna pe care se zărea o cicatrice adâncă obrajii neraşi, după care se întoarse spre Kearsage.

Se salutară cu un semn din cap. Adolfo îşi scoase bereta bască; nu era basc, dar o purta de multă vreme ca pe un simbol antifranchist.

— Ce sânge ai mai supt astăzi, imperialist aţâţător la război? îl întrebă el amabil.

— Ar trebui să mai schimbi placa, formulele astea sunt depăşite.

— Ştiu, dar sunt uşor de reţinut.

Trase o duşcă de *tinto.*

— Apropo, e cineva la tine în cameră. A găsit cu greu adresa ta, a trebuit să-i arăt drumul.

— Dar nu te-ai grăbit să mă previi!

— Când trebuie, mă grăbesc. Omul e uşor de recunoscut. Şchioapătă şi are baston.

— Şi dacă a plecat deja cu toată averea mea?

— Miguel supraveghează scara. Vizitatorul tău e încă sus.

— Mai comandă un rând şi invită-l şi pe Miguel.

Kearsage urcă scara pe partea dinspre zid ca să nu trosnească treptele. Uşa de la camera sa era larg deschisă.

— Salut, Dan, i se adresă vizitatorul fară să se întoarcă. Scuză-mă că am dat buzna aşa, dar uşa era deschisă.

Era aplecat deasupra hărţilor.

— Şi eu care ziceam că am fost la fel de silenţios ca ultimul mohican. Dar probabil că confreria James Bond are un antrenament dat naibii.

Rainsford se întoarse râzând.

— Impresionant, nu? Mă bucur că nu mi s-a atrofiat instinctul de când stau la birou.

— Ia loc, Payne. Vrei ceva de băut?

— Nu mulţumesc, spuse Rainsford, sprijinindu-se în baston. Mă simt mai bine în picioare, iar medicii mi-au redus alcoolul. Apropo, aş fi zis că un scriitor de succes îşi ia mai degrabă un apartament la Hilton.

— Am gusturi simple, iar informatorii tăi n-ar trebui să fie atât de siguri. Zvonurile care circulă în privinţa averii mele sunt exagerate.

— E un joc interesant, spuse Rainsford, întorcându-se spre masă. Încerci să retrăieşti victoriile trecute, să auzi zgomotul luptelor?

— Nu-mi stă în fire. Doamna Kearsage nu m-a crescut pentru a deveni erou.

— Ţi-am văzut dosarul, iar munca pe care ai făcut-o pentru CIA nu a constat în anchete inocente, aşa cum pretinzi. Mă gândesc, de pildă, la revolta de acum un an din republica aceea bananieră

din America Latină. Diletantismul pe care-l afişezi nu se potriveşte cu faptele.

Kearsage dădu din umeri, lăsându-l pe Rainsford să creadă ce vrea. De prea multă vreme renunţase să mai dea explicaţii. Chiar şi lui însuşi.

— Dar n-am venit să discutăm despre serviciu. Contractul tău e pe sfârşite, nu?

— Da, mai trebuie să mă întâlnesc cu câteva persoane de la Ministerul Apărării. Apoi îmi voi petrece o săptămână în Anglia şi o să mă întorc în Statele Unite. De ce mă întrebi?

— Aş vrea să-ţi cer un mic serviciu. S-ar putea să te amuze.

— Dacă sunt în stare…

— Chiar înainte de a pleca de la birou, am primit vizita unei bune prietene, doctor Blanche Margrave. Este arheolog şi face săpături la un fort roman din sudul Marocului. Are nevoie de un specialist în armament. N-o să-ţi ia mai mult de o zi, două.

— Pare interesant şi sunt măgulit că te-ai gândit la mine. Dar armele antice… Nu ştiu nici măcar să deosebesc un pumnal din epoca de bronz de o toporişcă din piatră.

— Nu ţi se cere aşa ceva. Drept în mijlocul unei bazilici din secolul al II-lea î.e.n. s-a descoperit un avion de vânătoare din al doilea război mondial.

2

Jocul Cavalerului – 1944.

Von Lowe îşi scoase portţigaretul metalic dintr-un buzunar al combinezonului său de paraşutist. Ultimele două zile fuseseră lungi şi îşi aprinse ţigara fără plăcere; acest gest automat era singurul semn al febrei războinice pe care o ascundea în spatele unei aparenţe calme, aproape glacială. Dar ofiţerii săi ştiau de mult timp să descifreze semnele şi tremurau ca nişte câini de vânătoare când atitudinea camaraderească a lui von Lowe dispărea. Privi fotografia prăzii sale pe care o ţinea în portţigaret, îl închise şi îl băgă în buzunar.

Şefului de patrulă, care nu îl cunoştea, i se părea că enormul *Sturmbannfuhrer* SS, sprijinit de un trunchi de copac prăbuşit, era ostenit de bătălia care făcea prăpăd în jurul lor.

Fumul înţepător ce răzbătea dinspre oraşul Dvar, aflat în flăcări, se înălţă deasupra văii.

Avioanele Stuka atacaseră oraşul din zorii zilei. Câteva companii ale Batalionului 500 SS fuseseră paraşutate de la joasă altitudine la ora 7. Partizanii cunoşteau de multă vreme strategia trupelor terestre germane. Dar trupele de asalt care debarcaseră din planoare constituiseră o surpriză totală, iar lupta corp la corp care urmă lichidă ultimele grupuri de partizani rămase. După aceasta însă, „Operaţiunea *Rosselsprung*" trenase.

Grupul de asalt *Panzer,* aflat la bordul planoarelor, care avea ca obiectiv cartierul general subteran situat la cinci kilometri de centrul oraşului, nu avu acelaşi noroc ca paraşutiştii. Planoarele se zdrobiră de terenul accidentat, de fortificaţiile pregătite şi întreţinute cu grijă ale „Citadelei". Cei o sută de nemţi fură literalmente făcuţi bucăţi.

Von Lowe se năpusti asupra Dvarului cu grupul comandantului de batalion. Întrucât grupul *Panzer* era blocat în zona de aterizare, celelalte trupe de asalt se desfăşurară pentru a întări atacul principal. Von Lowe, obişnuit să comande, îl urmă pe şeful batalionului.

În a doua jumătate a zilei situaţia se agravă pentru unităţile de elită germane. Fără muniţie şi apă potabilă, oamenii se bătură totuşi cu aceeaşi Îndârjire ca şi duşmanii. Încercuiţi în Munţii Jasenovac, urma în principiu să fie înlocuiţi de Divizia a 7-a Alpină SS ce venea de la Sana. Dar orele se scurgeau, iar ei erau singuri, purtând toată povara luptei.

Un al doilea atac la înălţime îi făcu să nimerească în focul încrucişat al mitralierelor, mortierelor şi trăgătorilor camuflaţi, ce apărau batalionul partizanilor. Nemţii aproape că izbutiseră să reziste, când au fost atacaţi din flanc de Brigada 1 de partizani şi de elita elevilor şcolii de ofiţeri, veniţi din satele învecinate.

În seara zilei debarcării aliate în Normandia, SS-iştii supravieţuitori primiră ordinul de a înceta să mai atace „Citadela” şi de a încerca să se regrupeze în zonele de securitate relativă oferită de oraş.

Partizanii însă, îndârjiţi, nu slăbiră atacul, iar luptele corp la corp făcură prăpăd pe străduţele oraşului în ruine. Nemţii răniţi dădeau muniţia rămasă camarazilor lor, aşteptându-şi sfârşitul, ştiind că nu se luau prizonieri de nici o parte. Supravieţuitorii Batalionului 500 se regrupară în cimitir.

Toată noaptea respinseră atac după atac. În zori, după un ultim efort, partizanii renunţară. Ştiau că ziua avea să aducă *Luftwaffe.* Dar avioanele Stuka, după o noapte întreagă de inactivitate, plonjară pe înălţimile dezvelite şi îi măturară pe iugoslavi sub ochii paraşutiştilor germani supravieţuitori, epuizaţi, refugiaţi printre mormintele cimitirului.

Acolo îi găsi avangarda Diviziei a 7-a a Vânătorilor de Munte Prinz Eugen.

Grosul partizanilor se răspândi în munţi. Von Lowe formă o patrulă mai numeroasă pentru a încerca o ultimă tentativă de a se apropia de obiectiv. Înainte de a ajunge la cartierul general subteran, patrula se ciocni cu o ariergardă decisă să lupte. Şeful patrulei. Se ascunse într-un tufiş ciopârţit de şrapnele şi îşi dirija oamenii într-o ultimă acţiune de rezistenţă. Acolo se află von Lowe, imobil, sprijinit de un trunchi de arbore prăbuşit pentru a se odihni.

Tânărul însoţitor al lui von Lowe, care îi fusese prezentat ca numărul 2 al său, era cuprins de o ardoare nebunească. Cât timp stătuse pe scaunul de pânză din *Junker*-ul de transport, aşteptase cu nerăbdare să pornească la luptă. Încă de când aterizase, avusese aerul unui Murat reînviat, preocupat doar să

se năpustească, să mărşăluiască în bubuitul tunurilor, conform devizei lui Napoleon.

Încercuit în pădurea de pini, Numărul 2 se deplasa de la un arbore la altul, de la o staţie de emisie la cealaltă. Von Lowe îşi spuse că sigur nu este neamţ. Vorbea bine limba, dar puţin ca la carte. Nu conta, erau mulţi străini în legiunile lui Hitler.

Un radio emitea un mesaj bruiat de paraziţi. Un sergent anunţă că rezistenţa în cartierul general subteran fusese zdrobită. Numărul 2 ieşi din tufiş şi se îndreptă grăbit spre zona unde se dădeau lupte. Von Lowe scoase un suspin şi îl urmă, luându-şi cu el arma sa preferată, o mitralieră Sten englezească.

Comandantul nu îl ajunse pe Numărul 2 din urmă decât la poalele falezei. Tânărul o luă înaintea „bătrânilor”, deveniţi mai prudenţi în faţa tăcerii inamicului. Von Lowe îl urmă pe tânărul impetuos pentru a-l proteja. Zâmbi chiar la gândul că avea să se bată.

Numărul 2 ajunse la treptele rudimentare din lemn despre care fuseseră informaţi şi se căţărară amândoi printre pereţii de stâncă. Ajunşi la etajul al treilea, deschizătura dădea chiar la intrarea în peşteră. Pe terasă se aflau cinci sau şase partizani comunişti, nişte umbre doar, care ţinteau în întunericul de sub ei. Preţ de o clipă, duşmanii se măsurară din priviri. Numărul 2 trase primul două rafale scurte de mitralieră. Trei umbre se prăbuşiră, iar ceilalţi se repeziră spre peretele din lemn construit la intrarea în peşteră. Unul dintre partizanii răniţi se târa cu greu după ei. Până când Numărul 2 îl termină cu o nouă rafală de mitralieră, ceilalţi doi dispărură, blocând poartă masivă în urma lor. Numărul 2, înnebunit de furie, încercă să o străpungă cu crosa armei sale uşoare. Degeaba.

Von Lowe îngenunche lângă cele trei corpuri ce zăceau pe jos. Doi erau morţi şi nici al treilea nu avea să o mai ducă mult. Aveau vreo douăzeci de ani şi purtau uniforme vechi, luate de la trei armate diferite. „Dacă m-ar fi prins singur, gândi el, mi-ar fi smuls ochii ca să-i frigă în proţap, după care mi i-ar fi dat să-i mănânc înainte de a-mi tăia gâtul.”

Ajutat de patru paraşutişti care tocmai sosiseră, Numărul 2 luă din nou cu asalt baricada. În sfârşit, poarta fu smulsă din balamale, iar von Lowe li se alătură. Dându-i la o parte pe ceilalţi, Numărul 2 sări în gaura neagră. Corpolentul ofiţer SS îl urmă înjurând printre dinţi.

Peştera vastă era secţionată prin pereţi într-un labirint de

despărţituri. Dar Numărul 2 găsi drumul pe întuneric. Zări cu colţul ochiului o mişcare în dreptul unei uşi deschise. Îşi îndreptă puşca Lee-Enfield spre partizanul bărbos, dar nu urmă nici o detunătură: arma i se defectase pe când încercase să forţeze cu ea poarta din stejar.

Von Lowe puse un genunchi pe pământ şi trase o rafală scurtă cu mitraliera Sten, care lumină pentru scurtă vreme culoarul îngust. Cele trei gloanţe îşi atinseră ţinta, puţin lipsind să nu-l rănească şi pe Numărul 2. Partizanul se prăbuşi şi cei doi căzură împreună.

Numărul 2 se eliberă bombănind şi se ridică, abandonându-şi arma ce nu îi mai era de nici un folos. Paraşutiştii îl ajunseseră din urmă pe von Lowe care fugea. Soldatul din faţă găsi încăperea pe care o căuta şi împinse uşa întredeschisă. Von Lowe se opri din alergat. Cu mitraliera pe umăr, îşi trăgea răsuflarea. Ştia ce aveau să găsească. Absenţa rezistenţei îl avertizase. Intră, lăsându-i pe soldaţi să facă de strajă pe culoar.

Găsi o lanternă şi o aprinse. Lumina slabă proiecta în birou umbre tremurătoare. La ferestre erau întinse draperii din mătase de paraşută. Pe peretele din spatele biroului era desfăşurată o hartă mare, britanică. Fotoliul rotativ era gol. Pe spătarul acestuia fusese aruncată o tunică gri de mareşal iugoslav, cu galoane din aur...

— A plecat! exclamă Numărul 2. Tito a şters-o!

Von Lowe luă tunica şi părăsi încăperea ducând cu el trofeul. De data aceasta, era rândul Numărului 2 să îl urmeze în tăcere.

Îi depăşiră pe paraşutişti, care se întorceau fără să întâmpine rezistenţă la postul de comandă. Von Lowe îl informă pe *Obersturmbahnfuhrer* despre eşecul misiunii, iar acesta transmise mai departe vestea la cartierul general al Diviziei a 7-a SS. Von Lowe şi Numărul 2 se întoarseră şi se întâlniră cu câţiva paraşutişti care duceau cu ei un prizonier, un comandant al Misiunii militare britanice pe lângă armata lui Tito.

Comandantul le aruncă o privire mohorâtă ofiţerilor duşmani, după care încremeni de uimire când îl zări pe Numărul 2 în ţinuta de camuflaj şi casca de paraşutist SS.

— Căpitane Jakes! exclamă el incredul. V-au prins şi pe dumneavoastră? Ce se petrece aici?

— Nemernicule! Luaţi-l de aici! strigă Numărul 2 pierzându-şi sângele rece.

Vorbise în engleză. Cu un accent clar din New York, remarcă

von Lowe.

3

Imediat ce un jeton reprezentând o unitate este amplasat pe hartă, jucătorii sunt gata să înceapă prima partidă.

Kearsage cumpără un suc de portocale cald, cu un gust nedefinit, de la unul din ultimii civili care rămăseseră la Amgala. Negustorul stătea pe o ladă cu marfa în micul local sordid ce servea atât de terminal aerian, cât şi de hangar, împreună cu mai mulţi funcţionari ai liniei aeriene marocane. Toropit de căldură, Kearsage ieşi pe verandă. Se aşează pe o bancă de lemn, cu valiza sa veche alături. Căldura era atât de mare, încât i se părea că transpiraţia i se evaporă direct de pe piele, fară să-i umezească măcar haina subţire, de culoare deschisă.

Până în 1977, în Amgala locuiseră două mii de saharieni. În acel an, au fost alungaţi de trupele de gherilă ale Frontului *Polisario,* după care au fost înlocuiţi cu nouă sute de soldaţi ai regelui Hassan. Ceea ce dusese, bineînţeles, la tiruri neîntrerupte de mortiere şi de rachete. În ultima vreme, războiul se mai potolise şi câţiva civili se întorseseră la casele lor. Din când în când însă mai izbucneau ciocniri.

Kearsage acceptă propunerea lui Rainsford şi, în timp ce îşi făcea bagajele, fusese trimis un mesaj radio pe şantierul arheologic şi i se rezervă un loc la zborul prin Air Maroc. Chiar în acea seară Kearsage ajunsese la Rabat, unde fusese nevoit să îşi petreacă noaptea aşteptând un charter care să îl ducă la Amgala. Dimineaţa era înaintată, iar perspectiva nu era deloc plăcută. Nu ştia dacă arheoloaga aflase de sosirea lui şi, chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, oricum nu avea de unde să ştie la ce oră urma să ajungă, întrucât venea cu un charter. Kearsage nu avea nici o idee în privinţa amplasării şantierului arheologic, iar sala de aşteptare nu era prea plăcută.

Aşa că privea strada prăfuită şi pustie, fără a-şi mai da osteneala să se uite în direcţia intrării. Deodată, prin aburul provocat de căldură, zări o mişcare.

De departe părea a fi o femeie bronzată, în ţinută de tenis, care mergea pe mijlocul străzii. Când urcă însă pe terasă, văzu că avea o pălărie albă, cu boruri mari, o cămaşă decolorată de soare şi ochelari negri, de aviator, ca ai lui.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Kearsage, i se adresă. Altfel ce-aţi face aici?

Avea o voce muzicală, din care răzbătea accentul din New England. Era înaltă şi subţire, cu părul lung, castaniu, bătând în auriu de la soare, prins pe ceafă cu un şiret de pantof. Era bine făcută şi mult mai tânără decât un profesor de azi. Era toată acoperită de praf ca un brutar de făină.

— Doamna doctor Margrave?

Ea zâmbi.

— O, nu, sunt factotumul ei, Kimberly Bushrod. Spuneţi-mi Kim.

— Iar mie, Dan.

Îi strânse mâna umedă a lui Kearsage în mâna sa subţire şi uscată.

— Scuză-mă pentru întârziere. Am ajuns azi-dimineaţă, dar am avut de rezolvat câteva treburi. Nu putem ajunge pe şantier înainte de căderea serii din cauza căldurii. Ar începe să fiarbă şi benzina din Land Rover.

— Şi eu.

Ea izbucni în râs.

— În câteva zile te vei obişnui. Hai să mergem la hotel. Am rezervat două camere. Putem să ne odihnim până la ora 6 şi să mâncăm ceva înainte de a pleca.

— Ce hotel ciudat trebuie să fie, dacă se plăteşte cu ora.

— Ahmed socoteşte la minut când dă de un client cu bani. Hai să mergem!

Kim întinse mâna spre valiza lui, dar el o apucă primul. După câteva minute de mers, când începu să se sufoce în aerul torid, îi păru rău că dăduse dovadă de cavalerism. Hotelul se deosebea de alte case din pământ uscat numai fiindcă avea etaj. Kearsage zări Land Roverul vechi, prăfuit, parcat la umbră.

În micul salon era puţin mai răcoare, datorită pereţilor groşi. Şi ventilatorului mare care se învârtea leneş în tavan. Kim se îndreptă spre recepţie, unde nu era nimeni, luă două chei din cui, explicându-i că toată lumea îşi făcea siesta. Urcă în urma lui pe scări şi intră în camera ei prin balcon, după ce-i arătase toaleta aflată la capătul culoarului. Kearsage făcu un duş călduţ, se

şterse cu un prosop ros şi se întinse, deja transpirat. Dormi puţin, cu intermitenţă şi fu trezit de bătăile lui Kim în uşă.

— Ne întâlnim jos într-un sfert de oră, îi spuse ea.

Îşi privi ceasul: era ora 6, iar soarele, ce pătrundea prin obloane, părea mai puţin puternic. Se îmbrăcă şi coborî, luându-şi valiza cu el.

Era mai răcoare şi avu forţa să privească hotelul. Semăna cu cele ce se pot vedea prin filmele vechi, mai puţin aspectul exotic. Pereţii erau goi, iar pe duşumele nu se aflau covoare. Felinarele, mesele, scaunele erau banale şi în număr mic.

Clientela era puţin numeroasă, iar Ahmed nu avea nici mijloacele, nici dorinţa de a poseda lucruri inutile.

Kim îi plăti unui arab mic de statură, îmbrăcat într-o robă decolorată, vorbindu-i în spaniolă. Ea purta acum o bluză pastelată, o fustă largă şi sandale. Cu părul periat şi prins în fundă, era foarte drăguţă şi sigură pe ea.

Îi zâmbi amabil lui Kearsage.

— Te simţi mai bine? Mă bucur. Ahmed ne va aduce ceva uşor de mâncat. După aceea, putem pleca.

Se aşezară la o masă în colţ. Kearsage nu avea chef să mănânce, dar când Ahmed sosi cu fructe şi legume proaspete, îşi dădu seama că murea de foame. Descoperi apoi că ceaiul de mentă era foarte răcoritor.

— Ai vorbit cu patronul în spaniolă. În Maroc nu se vorbeşte franceza?

— Ba da, dar până în 1976 partea aceasta a fost colonie spaniolă. Nu departe de aici, ocupanţii algerieni au fost bătuţi de o coloană de blindate marocane. Marocul a anexat nordul teritoriului, iar Republica Islamică Mauritania, partea de sud. Cu excepţia rebelilor din *Frente Polisario,* susţinuţi de Algeria şi Libia, toată lumea a acceptat mai mult sau mai puţin împărţirea. *Polisario* lansează mereu atacuri împotriva satelor, ameninţă marea mină de fosfaţi de la Bu Croa prin aruncarea în aer a şoselei care o leagă de portul el-Aiun, aflat la două sute de kilometri. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu calea ferată cu sens unic dintre Zuerat şi Nuadhibu, din Mauritania. Au bombardat până şi capitala Mauritaniei în 1976, dar au pierdut două sute de oameni.

— Cum se face că arabii aceştia sălbatici nu vă fac greutăţi pe şantier?

— Îi plătim, bineînţeles. Atâta timp cât îşi primesc salariile la

timp, putem sta aproape liniştiţi. Dar un risc rămâne, totuşi. De fapt nu sunt arabi, ci berberi, adevăraţii indigeni ai Africii de Nord, cu limbile şi obiceiurile proprii. Teoretic, sunt convertiţi la islam, dar au rămas în continuare marcaţi de păgânism. Unul dintre elementele fostei lor credinţe îl constituie durerea extatică. Şi au mai păstrat ceva. Când sunt cuprinşi de frenezie, nu ştii dacă îi vor face bucăţi pe necredincioşi sau pe ei înşişi, dacă vor mânca cioburi de sticlă sau scorpioni vii.

— Pe lângă ei, dervişii dansatori sunt mici copii. Observ că ştii bine evenimentele contemporane pentru cineva care se consacră studiului istoriei antice.

— A, nu sunt arheolog ca doctor Margrave. Mi-am luat diploma în limbi străine cu o notă mică la istorie. Nu mi-am găsit uşor slujbă; vorbesc franceza, spaniola, germana şi rusa, dar nu mă descurc la dictare. Din fericire, am întâlnit-o pe Blanche Margrave. Căuta pe cineva care să se ocupe de toate, mai puţin de săpături. Nu are o subvenţie prea mare şi, în afara celor angajaţi pe şantier, echipa nu este alcătuită decât din doctor Margrave, doctor Beesly şi eu. Îmi cer scuze dacă am vorbit prea mult. Arheologii sunt atât de ocupaţi cu studierea pietrelor vechi, încât adesea nu prea am cu cine schimba o vorbă.

— Nu te scuza, micuţo…

— Micuţă! Dar am douăzeci şi cinci de ani şi mă aflu la mii de kilometri distanţă de casă!

— Eşti abia o fetiţă! Aproape toată viaţa mi-am petrecut-o ascultând şi asta din cauza meseriei. De aceea am devenit bătrân şi înţelept la treizeci şi cinci de ani!

— Cu atât mai bine. Va avea cine să mă asculte pe parcursul drumului lung care ne aşteaptă. Să nu uiţi să-ţi scoţi o haină din bagaj. După apus se face frig.

Kim verifică benzina, apa, uleiul şi pneurile Land Roverului, precum şi foliile din tablă perforată cu ajutorul cărora aveau să scoată maşina din nisip dacă s-ar fi împotmolit. Drumul era când din nisip, când din porţiuni de lavă solidificată. Pe teren plat, Kim ar fi putut rula cu 80 de kilometri pe oră, dar, în general, nu depăşea 30 sau 40. Când se lăsă întunericul, încetini, deşi cunoştea foarte bine drumul.

În cele două ore cât dură călătoria, îi spuse că, atunci când descoperiseră coada avionului, încetaseră să mai sape de teama bombelor neexplodate. Armata marocană refuzase să se deplaseze la faţa locului, temându-se de o capcană. Din acest

motiv, Blanche îi ceruse ajutor prietenului său care lucra la guvern, domnul Rainsford. Kearsage avu senzaţia că Kim îl credea pe Rainsford un funcţionar oarecare.

Sosirea a fost brutală. Cu o clipă în urmă, Kearsage somnola printre zgâlţâieli, după care Land Roverul se opri. Kim, stinse farurile, iar el zări mai multe corturi, luminate în interior, amplasate pe pante golaşe.

Prima persoană care îşi făcu apariţia a fost un bătrânel gras, îmbrăcat în haine de lucru. Părul său gri, aproape alb, părea că îi este pictat pe craniu. Nasul plat şi ochii de un cenuşiu pal transmiteau o senzaţie vagă de nelinişte.

Kim i-l prezentă.

— Zarko, contramaistrul echipei de cercetare.

Acesta nici măcar nu îi întinse mâna lui Kearsage.

Kim îi spuse că adusese provizii. Zarko plecă să-i trezească pe arabi ca să descarce maşina.

— Bună, Kimberly. Văd că l-ai găsit pe invitatul nostru.

Un bărbat de vreo şaizeci de ani le zâmbea amabil, ţinând în mână o lanternă.

— A fost simplu. Domnule doctor Randolph Beesly, vi-l prezint pe Dan Kearsage, expertul cerut prin corespondenţă.

— Mă bucur să te văd, tinere. Aş fi fericit dacă mi-ai spune pe nume. Kimberly ţine morţiş să mi se adreseze cu „domnul doctor”.

— E un semn de respect.

— Ridicol! Mai degrabă e o metodă folosită de o tânără pentru a ţine un bătrân la distanţă.

Beesly era aproape piele şi os, dar îi strânse mâna cu putere. Se părea că munca în acest domeniu ajuta la topirea grăsimii inutile.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule doctor… ăăă Randolph. Sper să vă pot fi de folos.

— Sunt sigur. Unde o fi Blanche? Nu se poate să nu vă fi auzit venind. I se întâmplă să fie nepoliticoasă. Trebuie s-o căutăm. Vino cu mine.

Kim şi Kearsage îl urmară spre unul dintre cele mai mari corturi, unde intrară cu toţii, pe toată lungimea cortului se afla o masă din scânduri sprijinite pe lăzi, acoperită cu pietre gravate şi bucăţi de ceramică ce aşteptau să fie catalogate. La celălalt capăt, cocoţată pe o scăriţă sub lampa care se legăna, se afla o femeie cu părul grizonat, vâlvoi şi cu ochelari de miop ce-i

stăteau într-o parte pe nasul în vânt. Te ducea cu gândul la Churchill în miniatură, aşa cum era îmbrăcată cu o cămaşă cu mâneci scurte şi un şort, ce lăsau să i se vadă pielea înroşită de soare. Privea cu lupa un fragment de ceramică.

— Blanche, invitatul nostru a sosit! îi spuse Beesly pe un ton din care răzbătea reproşul.

Ea continuă să privească bucata de lut.

— Blanche, te rog! Daniel Kearsage, domnul pe care ţi l-a recomandat prietenul tău, Rainsford.

— Încântată. Imediat ce se luminează de ziuă aş vrea să începeţi să săpaţi. Nenorocitul ăsta de avion ne încurcă cumplit.

I se adresase pe un ton din care reieşea că Kearsage era personal răspunzător de al doilea război mondial, care făcea parte dintr-un vast complot îndreptat împotriva ei.

— Voi face tot ce pot, doamnă doctor.

— Sper, spuse ea, dându-i a înţelege printr-un semn că poate pleca.

— Vino, Daniel. Am să-ţi arăt ce am descoperit. Mâine îţi voi da câţiva oameni pentru săpături şi voi încerca să-ţi pun la dispoziţie tot ce vei dori.

— Să nu-ţi petreci noaptea stând la taclale cu domnul Kearsage, spuse Blanche Margrave. Ai întârziat deja cu inventarul. N-ai nevoie de altă scuză pentru a-ţi neglija sarcinile.

Beesly plecă însoţit de Kim şi Kearsage. Luna plină se înălţase pe cer, luminând deşertul, dar nu suficient pentru a uşura mersul pe terenul accidentat. O luă în faţa lor, se urcă pe o dună înaltă de nisip şi îi aşteptă acolo.

Celelalte dune, mai mici, se întindeau până la orizont ca nişte valuri îngheţate de razele lunii. Kearsage descoperi imediat în faţa lor o dună diferită de celelalte, mai ţeapănă. I se păru că zăreşte vag forma unor coloane ce ieşeau din nisip, aidoma unor dinţi.

— Le vezi, nu? spuse Beesly cu entuziasm. Aici şi acolo. Le vei vedea mai bine la lumina zilei. Abia am început să săpăm şi locul este plin de promisiuni. Este şansa pe care am aşteptat-o toată viaţa. Veniţi!

Coborî panta atât de repede, încât Kearsage abia izbuti să ţină pasul cu el.

— Am avut noroc. Legiunea a III-a Augustus a fost trimisă în provinciile africane în anul 2 e.n. pentru a se lupta cu bandiţii din Atlas. Romanii au construit o serie de forturi în munţi. Dar nimeni

nu şi-ar fi închipuit că o să găsim un fort atât de departe la sud. Nu este menţionat în nici o sursă şi sperăm că o să aflăm motivul construirii sale chiar în ruinele descoperite. Până acum n-am găsit nici o urmă de distrugere. Se pare că armata romană a rămas o vreme pe aceste meleaguri, poate că timp de mai multe generaţii. Unele dintre cele mai recente construcţii nu simt în stil pur roman. Se pare că acest avanpost, izolat de restul provinciei, a fost în contact cu indigenii. Căsătorii mixte şi tot restul. Ştim cu siguranţă că a fost abandonat brusc, iar locuitorii de aici au dispărut. Pentru a se duce unde? Când? Şi de ce? Sunt atâtea întrebări…

Ajunseră în vale, iar Beesly continua să meargă. Pe alocuri, vântul măturase nisipul, dând la iveală vestigii ale vechiului drum pietruit.

— Randolph, cum aţi descoperit locul acesta? Nu cred că se poate vedea din avion nici dacă ai şti unde să cauţi.

— Indiciile, tinere. O adevărată muncă de detectiv! Acum doi ani lucram la altceva şi mă duceam la biblioteca universităţii. Mi-a căzut sub ochi jurnalul unui explorator, un antropolog francez din anturajul lui Lyautey, care a studiat triburile marocane prin 1900. Auzise vorbindu-se de un oraş părăsit din deşert, în care caravanele poposeau pentru a se adăposti. A organizat el însuşi cercetări în zonă, fără a descoperi însă locul. Afacerea a ajuns să mă obsedeze. După părerea mea, nisipurile se deplasează urmând nişte cicluri neregulate. În anumite momente, ruinele sunt vizibile, pentru ca apoi, când dunele se mişcă, să fie acoperite. Am avut noroc. Când am început căutările, nisipul acoperea aproape în întregime vestigiile. Acum treizeci de ani, sunt sigur că bazilica era vizibilă. Peste cinci ani, ar fi dispărut complet.

Se aflau acum printre ruine şi fură nevoiţi să încetinească pentru a găsi drumul. Kearsage se lovi cu piciorul de un bloc cioplit, cu basoreliefuri aproape estompate de vânturile de nisip. Cele trei coloane verticale, distruse pe alocuri, se profilau sub razele lunii. Kearsage le privi, cuprins de acelaşi fior pe care îl resimţea când, copil fiind, intra într-un cimitir. Se ciocni de Beesly, care se oprise.

Beesly ridică lanterna şi lumină panta dunei. Kearsage nu văzu nimic, dar când profesorul îşi trecu lanterna în cealaltă mână, zări o umbră mişcătoare. La înălţimea unui om ieşea din nisip coada unui avion. Vopseaua fusese ştearsă de vânturile din

deşert, iar ceea mai rămăsese din ea dezvăluia privirilor reflexe vagi de metal în penumbră.

— Doar partea de sus era vizibilă când l-am descoperit, şopti Beesly. Am săpat puţin în jurul lui şi mi-am dat seama că avionul este mult prea mic pentru a avea mai mult de un motor. Resturile de vopsea verde mi-au amintit că aceasta era culoarea folosită în timpul celui de-al doilea război mondial. Nu m-am gândit decât la pagubele pe care le-ar produce explozia unei eventuale bombe aflate la bord.

— Ca să nu mai vorbim ce-ar păţi căutătorii de pietre vechi…

Kearsage se simţi tulburat la gândul că fusese singurul căruia îi trecuse prin minte acest aspect.

4

În timpul fiecărei partide, jucătorii îşi mută jetoanele pe hartă în încercarea de a distruge inamicul ori de a atinge un obiectiv.

Kearsage era unul dintre acei norocoşi care posedă, cum se spune, un ceas în cap; era suficient să-şi stabilească o oră de trezire în momentul în care se culca.

Deschise ochii în zorii cenuşii şi făcu eforturi să iasă din sacul de dormit în frig. Examină praful de pe jos pentru a-şi da seama dacă intraseră cumva scorpioni, se îmbrăcă, îşi puse deasupra o haină moltonată, îşi răsturnă ghetele în eventualitatea în care ar fi fost „locuite”, după care se bărbieri cu apă rece. Când ieşi din cort, soarele se ridica la orizont.

Kim stătea jos la o masă din lemn, sub copertina cortului amenajat în bucătărie, alături de bucătarul indigen. Kearsage îi salută şi refuză cu un semn din cap cafeaua pe care i-o aduse bucătarul. Acesta plecă, surprins de comportamentul acestor străini, care nu se gândeau că le va fi foame şi nu se îndopau cu mâncare când o aveau la dispoziţie.

— Ai dormit bine? întrebă Kim, ţinând strâns în mâini cana fierbinte.

— Da. Numai că am fost puţin neliniştit în privinţa lui Zarko. Ar putea să vrea să se răzbune fiindcă a fost expulzat.

— Să nu-ţi faci griji! Nu este rasist. Urăşte pe toată lumea la fel de mult.

— Stă tot timpul aici? Credeam că doctor Margrave nu-l înghite.

— E adevărat, dar este cvasiindispensabil. A întâlnit-o pe Blanche când ea începuse să facă turul ţării şi i-a propus să ia legătura cu rebelii. Fără îndoială, are relaţii în taberele de refugiaţi din Algeria. Prin intermediul lui, berberii ne storc de bani... Dar se pricepe să-i facă pe oameni să muncească bine pe şantier.

— Vrei să spui că a venit aici de nicăieri?

Kim dădu afirmativ din cap.

— Cum şi de ce ar veni un alb aici? De fapt, din ce ţară e?

— Am crezut cu toţii că e un european scăpătat. În orice caz, munceşte practic pe nimic. S-ar putea să fie neamţ. Într-o zi, când i-a căzut o piatră peste mână, s-a apucat să înjure în germană. Când a văzut că zâmbesc, a tăcut brusc. Dar nu sunt sigură de asta. Vorbeşte la fel de corect germana şi spaniola, dar nici una nu pare a fi limba sa maternă. Până acum nu s-a ocupat decât de sarcinile lui şi îşi face bine treaba.

— Apropo, cred că ar fi bine să fac şi eu acelaşi lucru, înainte ca femeia asta... Inchiziţia, să se lege de mine. Ceilalţi unde sunt?

— Zarko şi Blanche sunt deja pe şantier. Doctor Beesly este în cortul-birou şi se ocupă de hârţoage. Mi-a spus să te trimit la el imediat ce eşti gata. Eu trebuie să fac contabilitatea, iar apoi voi coborî să văd cum te descurci.

— Aş vrea să nu te duci acolo înainte de a mă asigura că nu-i nici un pericol.

— Deci, chiar e periculos?

— Într-o climă atât de uscată ca aceasta, obiectele se conservă bine. Dacă avionul ducea cu el bombe, se poate ca detonatoarele să se fi stricat în momentul prăbuşirii, dar trebuie să fii mereu prudent. Dacă voi găsi ceva, voi fi primul care o va întinde de acolo. Şi atunci, chiar dacă aceasta îi va da programul peste cap, Blanche va fi nevoită să aştepte sosirea unui specialist care să dezamorseze tot sistemul. Pe curând!

Intră în marele cort în care erau păstrate toate descoperirile, chiar şi cele mai neînsemnate obiecte.

Aşezat la birou, cu o mână băgată într-un vas mare, Beesly îşi îndreptă spinarea cu o privire îngrozită. Preţ de o clipă, cei doi bărbaţi se priviră fix în ochi.

— Scuze, doctore. Ar fi trebuit...

— Nicio problemă, bătrâne, spuse Beesly.

Îşi scoase mâna din vas şi zâmbi.

— E-adevărat că m-ai speriat. Am crezut că e Blanche.

— Pot să mă întorc după câteva minute, dacă vrei...

— Nu, nu, spuse profesorul izbucnind în râs. Ar trebui să-ţi dau nişte explicaţii, pentru a nu crede că m-ai prins cu mâna-n sac. Iau notiţe pentru o lucrare despre Blanche şi noile tehnici pe care le foloseşte. E genială, să ştii. Dacă ar şti ce fac, s-ar supăra foc. Detestă ceea ce se cheamă cultul personalităţii. Ea zice că

trebuie prezentate descoperirile şi nu persoana care dă cu lopata. Aşa că ascund tot ce vreau să ţin secret aici, în vasul acesta. Este-un suvenir de care nu mă despart niciodată. O urnă funerară egipteană, nu foarte rară şi nici prea valoroasă. Dar este unul dintre primele obiecte descoperite de mine pe vremea când eram student şi ţin foarte mult la ea.

Se ridică, apucă urna şi o puse pe o etajeră de lângă perete.

— Promite-mi că vei păstra secretul urnei unui bătrân şi acum hai să mergem pe şantier pentru a descoperi misterele avionului tău.

Încă o dată, cu buna sa dispoziţie intolerabilă, Beesly vorbi tot timpul drumului, pe care îl parcurseseră şi noaptea trecută, până în vârful dunei. Se opriră acolo pentru a privi ruinele scăldate acum în lumina aurie a răsăritului. Acestea, ce se înălţau pe culmile vălurite ale dunelor, ca şi avionul, erau vizibile.

Din cealaltă parte a dunei se vedeau muncitori minusculi, care se agitau de zor.

— Erai foarte tulburat noaptea trecută, nu-i aşa?

— Da, Randolph. Poate fiindcă razele lunii mi-au dat senzaţia de schimbare a epocii. Am avut impresia că mă voi întâlni cu un centurion care se plimbă.

— Ai simţit şi tu asta? Pentru mine e un fel de miracol să readuci la viaţă un trecut mort de atâta vreme. Iar ruinele astea au atâtea de spus! Când mă gândesc că vor fi necesari poate vreo zece ani de săpături!

Beesly se plimba încoace şi încolo pe creasta dunei, agitându-şi braţele ca pentru a măsura enormitatea acestui fapt.

— Coloanele de acolo, spuse el, făceau parte din bazilica destinată ceremoniilor oficiale. Locul în care vom săpa până se va rezolva chestiunea avionului se numeşt*e principium,* cartierul general militar, cu birourile, prăvăliile şi curtea sa. Nu departe de acolo se află *praetorium,* casa comandantului. Iar când le vom găsi pe toate, atunci… Toate acestea nu constituie decât o mică porţiune dintr-un dreptunghi înconjurat de ziduri de piatră de vreo… douăzeci de hectare. Acesta este fortul, cu ruinele barăcilor, hambarelor, grajdurilor, atelierelor şi chiar ale unui spital. Dar nici una dintre aceste descoperiri nu constituie esenţialul. Oriunde sunt soldaţi există şi taverne şi fete. Urmează apoi negustorii, spălătoresele, familiile. În curând, dincolo de ziduri, se naşte un oraş. Dacă acest ansamblu este suficient de mare, va avea amfiteatre, clădiri publice, opere de artă… Totul

este posibil.

— Va fi o muncă enormă, remarcă Kearsage.

— Fără îndoială că nu o să apuc s-o văd terminată. De aceea, rolul nostru modest aici este atât de important. Dacă nu ne întoarcem cu indicii privind valoarea descoperirilor viitoare, poate că nu vom găsi suficienţi bani care să ne permită continuarea săpăturilor, iar oraşul ar fi pierdut pentru oamenii de astăzi.

— Ar fi păcat.

— Ar fi dramatic. Înţelegi acum de ce Blanche ţine morţiş să obţină câteva succese înainte de sfârşitul acestei campanii şi de ce este un pic cam agresivă din când în când.

Apologia pe care i-o făcea Beesly lui Blanche fu întreruptă chiar de aceasta. Le strigă de jos, dintre ruine:

— Beesly! Mai pierzi mult timp pe acolo? Aici jos e de muncă. Coboară!

— Cred că ar fi bine să mă duc, spuse Beesly, să alcătuiesc o echipă pentru a rezolva problema avionului.

Kearsage îl urmări cu privirea pe nefericit cum cobora panta până ce ajunse lângă şefa expediţiei, care stătea de vorbă cu Zarko. Cei doi tăcură brusc, iar Zarko îl fixă pe Kearsage cu privirea lui de peşte.

— Zarko, spuse Beesly, trimite vreo zece oameni cu echipamente la bazilică. Noi o să începem cu avionul.

— Kearsage se poate descurca şi singur, îl întrerupse Blanche Margrave. El e specialistul. N-aveţi de ce să vă întrerupeţi din treabă ca să priviţi cu gura căscată un avion.

— Poate vom găsi obiecte de valoare lângă avion. Vrei să se piardă?

Blanche Margrave cedă fară tragere de inimă.

— De acord, dar nu vreau să vă luaţi vacanţă pe banii mei. Vreau să vă reluaţi munca imediat ce Kearsage va declara că nu e nici un pericol.

Respinse brusc orice continuare a dialogului, luându-l pe Zarko de braţ şi îndepărtându-se cu el pentru a-i da o altă sarcină.

— Mă interesează mai ales trenul de aterizare, le explică Kearsage lui Beesly şi muncitorilor. Un avion de vânătoare are bombele plasate sub aripi şi fuzelaj. Când o să proptim coada avionului, va trebui să săpăm spre partea din faţă. Dacă nu găsim nimic periculos dedesubt, vom putea să-l degajăm şi să-l

ducem de aici cât de repede.

— Perfect, spuse Beesly. Spune-mi doar ce vrei să faci, iar eu voi traduce.

Muncitorii erau pricepuţi şi terminară repede de săpat. Cu toate acestea, erau nevoiţi să care coşuri pline cu nisip, pentru a le goli mai apoi în nişte site uriaşe. Resturile reţinute de ochiurile fine ale sitelor erau puse deoparte pentru a fi examinate. Când reuşiră să degajeze partea din spate a fuzelajului, Kearsage zări o emblemă pe care nu o putu identifica. Vopseaua scorojită şi decolorată înfăţişa o stea roşie în cinci colţuri, înconjurată de un cerc albastru şi unul alb. Nu era emblema naţională a nici unui combatant din al doilea război mondial. Trebuia să verifice într-o carte de referinţă pe care o adusese cu el. Copie, de asemenea, numerele de cod pictate pe coadă şi pe fuzelaj.

Când degajară partea din spate a aripii, reuşi să identifice avionul. Radiatorul uriaş, cu răcire pe bază de aer, ce se afla pe burta avionului, nu putea să-i aparţină decât unui Mustang P-51, unul dintre cele mai bune avioane de vânătoare monomotor ale Aliaţilor. Dar acesta nu constituia un indiciu; Statele Unite furnizase acest tip de avion Angliei, ţărilor din Commonwealth, Rusiei, Poloniei şi altora.

După ce săpară un mic şanţ sub fuzelaj, Kearsage se strecură în el, examinând de aproape spaţiul ce se întindea până la capătul aripii. Acoperit de sudoare şi de praf, conştient de masa periculoasă în echilibru aflată deasupra capului său, le spuse oamenilor să coboare încet. Aceştia apucară mai întâi suportul roţii din dreapta care ieşise din lăcaşul ei şi era blocată. Când scoaseră roata la iveală, Kearsage observă că pneul explodase. Se strecurară pe dedesubt până în locul în care lopata se ciocni tot de metal. Kearsage îi opri pe muncitori din săpat şi le spuse să se îndepărteze de epavă. Ideea unei pauze de ţigară îi mulţumi pe deplin.

Beesly se strecură sub aripă lângă Kearsage.

— Ai găsit ceva?

— Deocamdată nu ştiu. Sub aripă se află ceva metalic. Ar trebui să ieşi şi tu de aici. Ar putea fi o bombă sau o rachetă.

— Stai liniştit! Vreau să-ţi ţin de urât aici, la umbră.

— Cum vrei.

— Mai e un loc liber? întrebă Kim strecurându-se lângă ei.

— Te crezi în Parlament? Te-am rugat să stai la distanţă de avion.

— Pari cu capul pe umeri, spuse ea calmă. Dacă ar exista vreun pericol, n-ai sta aici.

— Destul de logic, o aprobă Beesly.

— Sunt în minoritate, mormăi Kearsage. Dă-mi, te rog, o lopată şi o mătură.

Săpă cu grijă în nisipul tasat, evitând să atingă metalul. În cele din urmă dădu la iveală o porţiune metalică de aproximativ 1,5 în lungime şi 1 în lăţime. Răzui pietrişul din partea superioară, nevopsită.

— S-ar zice că avem noroc, doctore. Se pare că e un rezervor suplimentar de 110 galoane.

— Un rezervor suplimentar?

— Da. Conţine o rezervă de carburant în plus faţă de cea din rezervoarele interioare. În felul acesta, raza de acţiune a avionului se dublează. Vom găsi, cu siguranţă, un al doilea rezervor sub aripa stângă. Nu trebuie să ne mai temem de bombe sau rachete. Hai să chemăm oamenii să scoată copilaşul.

Deşi era ora siestei, când soarele ajunse la orizont, avionul era complet dezgropat. Kearsage introduse un băţ în rezervor şi îl scoase umed.

Botul şi elicea răsucită erau prinse între două coloane din piatră, fapt ce explica de ce avionul era la orizontală, în loc să se sprijine pe roata din spate. Roata din stânga era intactă, dar dezumflată de multă vreme din pricina numeroaselor crăpături ale pneului. Vânturile de nisip zgâriaseră plexiglasul carlingii, astfel încât nu se putea vedea înăuntru. Carlinga nu era alcătuită dintr-o singură piesă, ca în modelele de la sfârşitul războiului, ci avea o parte centrală, glisantă.

— Să aruncăm o privire înăuntru, propuse Beesly, înainte de a se lăsa complet întunericul.

Kearsage şi doi muncitori apucară marginea din faţă a părţii mobile şi traseră îndărăt, dar degeaba. Îndepărtară cu grijă nisipul acumulat între şine, dar tot fară succes. Zăriră atunci un mic spaţiu şi traseră cu putere. Partea mobilă cedă dintr-o dată, iar cei trei oameni căzură pe spate.

Kearsage se sculă de pe jos şi îi văzu pe Beesly şi Kim privind în tăcere interiorul carlingii. Se căţără pe o aripă pentru a li se alătura.

Pilotul, sau ceea ce mai rămăsese din el, era aşezat în faţa bordului. Era mumificat, iar capul îi atârna într-o parte. „Fără îndoială, are gâtul rupt”, îşi spuse Kearsage. Avea ochii închişi,

iar pielea ca de pergament, întinsă pe pomeţii obrajilor, schiţa un zâmbet rigid, artificial. Doar mustaţa blondă părea vie, dar sinistră. Pe cap avea o cască din piele, iar la ochi, ochelari de zbor. În schimb, în loc de scurtă sau de combinezon, purta o salopetă de paraşutist cu buzunare mari. Pe mânecă avea cusut un drapel american, iar la umăr, pe epoleţi, însemne de căpitan. Kearsage întinse mâna şi apucă una dintre plăcuţele de identitate prinse pe un lanţ în jurul gâtului.

Citi: „Jakes Timothy R.” şi spuse:

— Încântat de cunoştinţă, căpitane Jakes.

Părea a fi singurul care îndrăzni să se apropie de cadavru.

— Asta ce-o fi?

Se aplecă pentru a lua obiectul din poalele pilotului. Îl scoase şi îl arătă şi celorlalţi în lumina roşiatică a apusului. Era un vârf de lance din argint, minuţios lucrat, despicat la celălalt capăt, deteriorat şi, desigur, foarte vechi. Kearsage îl răsuci în mână, intrigat.

— Este o decoraţie militară, spuse Beesly, calm.

— Nu, doctore. Cunosc medaliile şi aceasta nu îi aparţine nici unui combatant din al doilea război mondial.

— Nu-i din războiul acela. Datează din timpul Romei imperiale.

5

Pregătiri strategice: jucătorii pregătesc, simultan şi în secret, rolul destinat fiecărui jeton.

Noaptea se lăsase aproape complet. Kearsage luă harta găsită în avion. După câteva ezitări, închiseră carlinga şi îl lăsară pe Jakes în mausoleul său din metal. Beesly contactă Rabatul prin radio şi ceru să i se expedieze lui Rainsford o telegramă cu numărul de cod al avionului şi cu datele aflate din plăcuţa de identitate a pilotului. Îl rugară să cerceteze arhivele pentru a afla atât despre avion, cât şi despre pilot.

După cină, cei doi arheologi, Kim şi Kearsage se întâlniră în marele cort. Până şi Blanche se calmase în urma descoperirii neaşteptate. După o discuţie lungă şi confuză, îl lăsară să vorbească pe specialist.

— Cred că trebuie să găsim răspunsul la mai multe întrebări legate între ele, spuse Kearsage, care putea să fie metodic când era cazul. Prima: cine este Jakes? Trebuie să ştim de unde venea avionul. A doua: ce caută Jakes aici?

Nimeni nu păru să remarce faptul că schimbase involuntar timpurile verbale.

— A treia întrebare: cum a murit? Şi a patra: cum de a fost decorat cu un vârf de lance din Roma antică? Există mai multe răspunsuri posibile pentru fiecare întrebare.

— Jakes era clar american, nu?

Kim fusese sigură la început de aceasta, dar după ce pusese întrebarea nu mai era la fel.

— Da. Are o plăcuţă de identitate la gât, iar pe uniformă are cusut steagul Statelor Unite ale Americii, aprobă Beesly.

— Exact, întări şi Kearsage. Dar oricine i-ar fi putut pune la gât plăcuţa de identitate. Nu vom şti dacă el este un oarecare Jakes decât după ce i se vor verifica amprentele, dentiţia ş.a.m.d. Nu vom afla acest lucru decât după autopsie. Şi apoi, cu excepţia căştii, nu poartă uniformă de aviator, ci de paraşutist american. Dacă era într-adevăr paraşutist, cum de a învăţat să piloteze un

avion atât de complicat? Dar se poate să nu fie uniforma lui. Să discutăm acum puţin despre originea aparatului. Este clar un Mustang P-51 de fabricaţie americană. Dar asta nu ne ajută să înaintăm prea mult. Am căutat într-o carte şi am aflat că emblema găsită este a armatei aerului iugoslave. Ceea ce ridică o altă problemă. În timpul războiului, Iugoslavia a fost ocupată de Germania şi Italia. Din câte ştiu eu, armata de partizani a lui Tito nu avea aviaţie.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi Kearsage scoase din buzunar harta găsită în avion, o desfăşură pe masă, apoi continuă:

— Am găsit-o în carlingă. Fără nici o îndoială, este din timpul celui de-al doilea război mondial. Cuprinde întregul teatru de operaţiuni din Mediterana. O rută aeriană este trasată cu creionul, cu toate schimbările de curs de aici până în Sicilia. Dar nu am aflat dacă aterizarea, ori decolarea, trebuia să aibă loc aici.

— Şi a doua întrebare? spuse Blanche Margrave.

— Ce caută aici, în Sahara şi în special printre aceste ruine?

— Poate că s-a pierdut. Poate i s-a terminat combustibilul şi a fost forţat să aterizeze, sugeră Beesly.

— O să ajungem şi la asta imediat, spuse Kearsage, care nu voia să-şi piardă firul gândurilor. Să ne ocupăm acum de ceea ce este complet improbabil. Cred că veţi fi cu toţii de acord că nu se prea poate ca Jakes să fi fost din această regiune. În timpul războiului aici era Sahara spaniolă, nu?

Kim confirmă.

— Era deci un teritoriu neutru, dar de o neutralitate favorabilă Axei. Dacă presupunem că Jakes era american, ar fi fost închis dacă ar fi fost prins aici. Cât despre faptul că s-ar fi pierdut ori că i s-ar fi terminat carburantul, trebuie remarcat că zona aceasta este mult prea la sud pentru un zbor banal. Chiar şi în vremea lui Rommel şi *Afrika Corps,* luptele s-au dat pe o fâşie îngustă de-a lungul coastei Africii de Nord, cu excepţia Sudanului, Egiptului şi Etiopiei. Pe de altă parte, avionul mai avea combustibil. Am verificat rezervoarele de sub aripi. Erau aproape goale, dar Jakes mai putea zbura o vreme. Poate că a avut vreo defecţiune la motor. Numai un mecanic ne-ar putea spune. Dar acesta încă mai mergea când avionul s-a oprit. Elicea se învârtea când s-a izbit de pietre. Doctore Beesly, este posibil ca drumurile pavate romane să fi fost vizibile, iar avionul să fi aterizat pe unul dintre ele?

— Mi se pare puţin probabil ca o porţiune atât de lungă să fi fost degajată pentru a permite aterizarea. Chiar şi aşa, drumurile sunt întretăiate de zone de nisip.

— Iar a încerca să aterizezi cu roţile pe nisip, chiar şi pe o porţiune plată, este echivalent cu a ateriza în noroi, continuă Kearsage. Deci, dacă ar fi vrut să aterizeze, ar fi făcut-o pe burtă, fără să fi scos trenul de aterizare şi la o distanţă apreciabilă de ruine, pentru a nu se ciocni de ele. Partea din faţă a avionului nu prezintă stricăciuni. Înseamnă că nu avea o viteză prea mare când s-a izbit de coloane. Fie decola, fie ateriza normal. Una din două. În ambele variante, Jakes a ales în mod voit acest loc. Următoarele două întrebări sunt inseparabile: cum a murit şi cum a ajuns vârful de lance în carlingă?

— Cel mai probabil e că şi-a rupt gâtul, spuse Beesly. Am urmat câteva cursuri de anatomie şi am asistat la mai multe autopsii. N-am văzut semne ale unor răni şi pare să aibă gâtul rupt.

— De acord. Există şi alte posibilităţi, cam improbabile, cum ar fi un stop cardiac. De asemenea, este la fel de improbabil să-şi fi rupt gâtul după ce a aterizat în felul acesta.

— Numai dacă nu i-a rupt cineva gâtul.

Păreau acum cu toţii gata să ia în serios ipoteza lansată de Blanche Margrave.

— E posibil, doamnă doctor, spuse Kearsage. Dar e mai probabil ca fractura să se fi produs ca urmare a ciocnirii. Am observat că Jakes avea centura desfăcută.

— E ciudat, nu? întrebă Kim.

— Totul e ciudat în acest puzzle, nu-i aşa? Dar dacă avea de făcut un zbor lung şi obositor, poate că şi-a desfăcut centura pentru a nu-l stingheri în mişcări şi a uitat să şi-o prindă la loc. E o idioţenie, de acord, dar se întâmplă ca oamenii antrenaţi să facă şi prostii.

— Şi decoraţia romană?

— Confirmaţi amândoi specialiştii că decoraţia provine din aceste ruine?

Dădură amândoi afirmativ din cap.

— Atunci, fie a supravieţuit prăbuşirii, a căutat nişte suveniruri şi a murit după aceea…

— Fie l-a „decorat” cineva post mortem, completă doctor Margrave.

— Bine. Am analizat aproape toate aspectele cunoscute, nu?

întrebă Kearsage.

— Ne-aţi spus numai ipoteze şi probabilităţi, sublinie Blanche.

— De acord, sunt o grămadă de vorbe de prisos. Va rămâne, fară îndoială, un mister nesoluţionat, nu foarte important. Trebuia să vă comunic dacă vă puteţi continua săpăturile fară pericol. Ei bine, se poate. Dacă îmi permiteţi, voi mai sta şi mâine pentru a examina avionul o ultimă dată, după care o voi ruga pe Kim să mă conducă la Amgala.

După ce se despărţiră, Kearsage se duse la culcare fară a se mai gândi la acest puzzle.

6

Toate jetoanele reprezentând unităţi, care n-au fost angrenate la început, trebuie să se implice conform regulilor aplicabile unităţilor de întărire.

După micul dejun, întreaga echipă îşi reluă activitatea. Beesly i se alătură lui Blanche Margrave la săpăturile din *praetorium,* în vreme ce Kim rămase în tabără în vederea unor eventuale mesaje. Înainte de a se despărţi de Kearsage, Beesly se ocupă de ridicarea rămăşiţelor pământeşti ale lui Jakes. Corpul mumificat a fost cusut într-o cuvertură şi pus într-un cufăr mare în cortul în care se depozitau diferite obiecte. Kearsage examinase carlinga fără a găsi ceva interesant înăuntru. Identifică avionul cu o precizie încă şi mai mare: era un model de recunoaştere, trimis să facă fotografii, fară a avea în dotare armament.

Kearsage se tot învârtea în jurul avionului, în timp ce prin minte îi treceau idei vagi. Dădu roată cozii avionului, apoi se îndepărtă încet de epavă, în linie dreaptă. După vreo sută de metri se întoarse cu faţa spre soarele ce se înălţa pe cer, ferindu-şi ochii de lumină. Avionul, decapat de nenumărate furtuni de nisip, părea o jucărie veche, pierdută de multă vreme pe o plajă. Urcat până la jumătatea unei dune, Kearsage gândi că, admiţând chiar că aceasta ar fi fost de patru ori mai mică în urmă cu treizeci şi cinci de ani, tot ar fi împiedicat orice încercare de decolare sau aterizare.

Se opri cu ochii închişi, încercând să-şi regăsească ideea care, de când descoperiseră avionul, îl obseda. Îşi aduse aminte: pneul din stânga era intact, în vreme ce cel din dreapta era complet dezumflat. Dacă explozia cauciucului s-ar fi produs în timp ce avionul rula, înseamnă că o luase la dreapta. Perpendicular pe epavă, solul era plat, constituind un fel de vale printre dune. Kearsage coborî.

Jos, terenul era mai tare, dar îndreptându-se spre locul unde se desfăşurau săpăturile, nu remarcă nimic ieşit din comun. Brusc, vârful ghetei i se prinse în ceva şi căzu cu capul înainte în

nisipul cald.

Privi furios piatra vinovată. Îngenunche apoi în tăcere şi îndepărtă cu ambele mâini nisipul... Metalul nu prea ruginea în acest climat uscat, iar placa din oţel perforat pe care o dădu la iveală părea că abia fusese pusă acolo. Putea să fie în stare bună, îşi spuse el. Porţiunea de pistă nu servise decât o singură dată. Kearsage reveni lângă epavă şi culese de acolo o bară din fier cu o lungime mai mare de un metru. Timp de zece minute, sondă solul văii, până ce îşi formă o imagine aproape clară despre lăţimea plăcii din metal. Era suficient de lată pentru roţile unui Mustang, cu o marjă de securitate foarte strânsă. Un pilot bun ar putea ateriza fară incidente, cu condiţia ca un pneu să nu explodeze.

Această nouă piesă din puzzle ridica noi întrebări. Jakes nu fusese singur; trebuia să mai fi fost cineva care a construit pista improvizată. Deci, ce, când, unde, de ce, cine? Kearsage se adăposti la umbră sub una din aripi şi îşi aprinse o ţigară, ţinând-o în vârful degetelor pentru ca sudoarea să nu umezească hârtia.

Zări pe creasta unei dune silueta lui Kim care venea dinspre şantier. Îi făcu semn până ce ea îl văzu. Atunci începu să coboare încet, de parcă nu i s-ar fi afundat gleznele în nisipul Saharei.

Era foarte bine făcută, îşi spuse el, privind-o cum traversează pista ascunsă. Avea pe cap o basma ţigănească roşu aprins, o bluză fară spate şi un şort, iar deasupra o jachetă; nici măcar bronzul ei nu reuşea să o protejeze prea mult de soarele deşertului. Era încălţată cu nişte pantofi sport, comozi, din care i se vedeau şosetele groase, rulate.

Se aşeză lângă el sub aripa avionului.

— Îmi pare rău că trebuie să pleci în seara asta. Era plăcut să avem o figură nouă.

— Cel puţin vorbeşti deschis, spuse el.

Fu mirat să o vadă roşind.

— Mi-am dat seama că nu ţi-e uşor cu cei doi doctori.

— Se iubesc, spuse ea.

— Cum?

— La universitate li se spunea „Cuplul”. Când sunt pe teren se ceartă, dar în afara şantierului sunt de nedespărţit. Nimeni nu poate explica acest comportament. În nici un caz ei.

— Doctorul Watson îi spunea lui Sherlock Holmes: „Lucrurile nu sunt aşa cum par”.

Kearsage se uită iar la placa metalică ascunsă, după care i se

adresă lui Kim:

— Ascultă, mai am treabă două sau trei zile la Madrid, după care aş vrea să-mi ofer o săptămână de vacanţă. Ai putea să vii acolo cu avionul şi să petrecem împreună o săptămână pe Coasta de Azur. Ai avea ocazia să mai mănânci şi tu ceva verdeaţă.

— Nu cred că aş putea să-mi iau liber.

— Nu crezi că doctor Beesly e în stare să conducă fortul timp de o săptămână?

— Nu ştiu. Trebuie să întreb…

— Dan, Dan, bătrâne! Te-am găsit, în sfârşit!

Sosirea intempestivă a doctorului Beesly îl enervă la culme pe Kearsage. Kim îşi înăbuşi un hohot de râs cu dosul mâinii.

— Ce s-a întâmplat, doctor Beesly? Aţi găsit calul lui Iulius Cezar?

— Ai încurcat dinastiile, din păcate. Nu. Am descoperit clădirea armurăriei. Este intactă, cu excepţia arcadei de la intrare, care este prăbuşită. De parcă ar fi avut loc un cutremur, dar aici n-au fost cutremure în toată istoria.

— Atunci de unde provin stricăciunile?

— O explozie, fără îndoială.

— Şi nu întâlneşti prea des explozibili puternici într-un arsenal roman, oricât de înzestrat ar fi, nu? OK, să mergem. Kim, hai şi tu să vedem.

Îndreptându-se spre locul săpăturilor, Kearsage le aduse la cunoştinţă descoperirea sa de dimineaţă. Muncitorii terminaseră de săpat un şanţ de trei metri lăţime în partea laterală a dunei, care se termina în piatră. Se zărea conturul unei jumătăţi de arcadă, cu un basorelief înfăţişând un vultur roman, gravat pe cheia de boltă. Cealaltă jumătate se prăbuşise, blocând intrarea cu pietre, unele întregi, dar marea majoritate bucăţi, demonstrând că distrugerea avusese loc prin mijloace violente. Doctor Margrave, în picioare lângă mormanul de pietre, îi vorbea lui Zarko, care era cocoţat aproape de vârful arcadei.

Fiindcă Beesly se apropia, spuse:

— Zarko spune că pietrele de sus se pot desprinde. Am putea săpa o intrare.

— S-o facem şi să vedem dacă putem intra.

— Să nu mişti nimic, Randolph şi să fii prudent!

Beesly se căţără în faţa celorlalţi doi de-a lungul peretelui rugos, proptindu-şi cu grijă picioarele. Zarko îi arătă pietrele

desprinse, iar Kearsage îl ajută să le dea deoparte. În curând reuşiră să facă o mică spărtură. Beesly îl trimise pe un arab să aducă lanterne. Intră primul, urmat de Kearsage, care se întoarse pentru a o ajuta pe Kim să-şi găsească puncte de sprijin în întuneric. Lanterna lui Beesly se legănă în timp ce cobora pe peretele interior. A lui Kearsage era plină de nisip şi reuşi cu greu să o ajute pe Kim să coboare pe solul plin de moloz. Se opri acolo şi lumină în direcţia lui Beesly, care se afla cu spatele, la vreo trei metri depărtare. Dincolo, deasupra solului, era suspendat un cerc maro, prăfuit, cu un diametru mai mare de un metru. O luă pe Kim de mână şi o conduse lângă arheolog.

Cercul era de fapt partea din spate a unei remorci-cisternă pe două roţi. Nisipul care, pe alocuri, le ajungea peste glezne se acumulase sub ţevile şi robinetele din spate. Stratul gros de praf care acoperea vopseaua decolorată se adunase probabil în ani de zile.

Beesly îşi înălţă capul şi adulmecă. Şi Kearsage recunoscu mirosul în aerul stătut.

— Benzină, spuse el.

— Poate benzină de avion.

Kearsage îl depăşi pe doctor şi lovi uşor în metal cu lanterna.

— Rezervorul este pe jumătate plin. Scurgerea de combustibil probabil că este lentă. Ar fi mai bine totuşi să ieşim de aici înainte de a pătrunde prea mult aer. Dacă amestecul de aer şi de vapori de benzină atinge proporţia exactă, o mică scânteie ar putea fi suficientă.

— Da… Plecăm imediat. Este ceva acolo, în faţă.

Începea să se vadă mai bine. Beesly păşea pe lângă cisternă, sprijinindu-se de mai multe ori de ea pentru a-şi menţine echilibrul prin moloz. Kearsage îi dădu lanterna lui Kim şi îi spuse să rămână lângă intrare. Se resemnă fară tragere de inimă. Kearsage îl urmă pe Beesly, sperând că, dacă aveau să-şi piardă cunoştinţa în aerul viciat, Kim nu va păţi nimic. Mergeau ţinându-se cu o mână de remorcă, iar cu cealaltă, de peretele curb al construcţiei în formă de grotă.

Remorca avea peste doi metri lungime şi era ataşată la un mic camion. Echipat pentru deşert, prezenta, aidoma Land Roverului lui Kim, un camuflaj din canistre, plase şi bidoane goale. Ajutându-se de lanternă, Beesly privi cele două locuri din faţă. Kearsage îi spuse să lumineze portiera şoferului şi şterse crusta de mizerie de pe emblema albă, decolorată, pe un fond de

culoarea nisipului.

— Legiunea străină spaniolă, cred, spuse el.

Mai încolo zări capota motorului îndoită; osia din faţă căzuse pe jos lângă un cric rupt.

— Ţara asta şi-a obţinut independenţa în ’76 sau ’77, nu?

— Da. Dar chestia asta este mult mai veche. Cred că este un Horch pentru personal. Aş spune că din cele furnizate de Hitler lui Franco.

Beesly se sculă şi lumină cu lanterna cele patru locuri ale pasagerilor. Culcat pe spate, cu genunchii puţin îndoiţi, se afla un alt corp mumificat. Cu capul gol, cu părul aranjat şi albit de nisip, avea aerul insolit al unei statui de marmură. Chipul, deşi uscat şi ridat, părea senin şi indiferent. Dacă ghetele mari şi pantalonii kaki nu aveau nimic remarcabil, haina gri le atrase imediat atenţia: era impecabilă, fără nici o cută şi încheiată până la gulerul negru, îndoit.

Kearsage luă lanterna şi se urcă înăuntru, fără a deschide uşa. Îngenunche şi îndepărtă uşor nisipul de pe marginile gulerului brodate cu fir argintiu. Îşi dădu seama imediat despre ce este vorba, descoperind cele două fulgere metalice, dar îi ridică mâneca stângă pentru a fi sigur; vulturul era acolo, ţinând crucea încârligată între gheare.

Îşi băgă mâna pe după gâtul cadavrului şi aduse în faţă insigna de „Cavaler al Crucii de Fier”, ataşată la panglică. Se sprijini cu mâna de sol pentru a se ridica şi pipăi din nou o stofa. Lumină cu lanterna o altă uniformă împăturită cu grijă, a cărei culoare maro aproape că nu se mai distingea, ca şi nasturii din aramă.

Coborî lângă Beesly şi îi înapoie lanterna.

— Deci? întrebă imediat profesorul.

— Se pare că… cel de-al doilea cadavru era german şi dintr-o unitate Waff*en SS.* În orice caz, poartă uniforma lor. Din câte mi-am putut da seama, nu are nici un tatuaj. Pe de altă parte, uniforma Legiunii străine spaniole, aflată pe jos lângă el, este năclăită de sânge.

— O să dau ordin să se transporte corpul în cortul principal pentru o primă autopsie, murmură Beesly. Dar, pentru moment, aş vrea să ies puţin la aer în soarele amiezii.

7

Jocul permite existenţa terenurilor accidentate, cum ar fi râpele, cu condiţia să nu modifice linia tirului prin mascarea jetoanelor.

— Ce părere ai despre tot ce s-a întâmplat? întrebă Kim.

Se plimbau în răcoarea serii, în afara taberei. După cină, Beesly examinase al doilea cadavru. În semn de dezaprobare, Blanche se retrăsese în cortul principal. Kearsage acceptase imediat invitaţia lui Kim de a ieşi împreună cu ea.

— Ceva mă nedumereşte. Oare noul cadavru este un spaniol deghizat în neamţ sau invers? Benzina era, fără îndoială, destinată avionului. El n-a putut construi singur pista de aterizare. L-au abandonat compatrioţii lui, îngropându-l în armurărie, sau a murit după plecarea lor? Când eram mic, nu puteam să sufăr ghicitorile, dar acum mă fac să îmbătrânesc mai repede decât vinul prost. Când o să plec de aici, o să-mi scot din minte tot circul ăsta. Apropo, ai cerut câteva zile de vacanţă?

— M-am gândit că după masă nu era un moment prielnic. Poate că Blanche va fi mai bine dispusă mâine dimineaţă. Am s-o întreb înainte de a te conduce în oraş. Dacă va fi de acord, aş putea aranja ca avionul de legătură să mă ia de aici în două-trei zile. Mi-ar plăcea să evadez puţin. Apropo, vrei să-mi vizitezi piscina acoperită?

Îl luă de mână şi coborâră pe o potecă care se oprea la vreun metru şi ceva de marginea unei râpe. Pe o porţiune a zidului cădea oblic o umbră ceva mai întunecată. Kim intră. Lui Kearsage îi trebui ceva mai mult pentru a se strecura prin crăpătură.

Auzi zgomotul metalului la atingerea pietrei şi îşi dădu seama că ea bâjbâia cu mâna în partea de sus a peretelui stâncii. Kim aprinse lanterna, o puse pe marginea din piatră şi începu să facă încet turul grotei. Bazinul cu apă era aproape de dimensiunea unui teren de baschet. Plafonul boltit se afla la aproape cincisprezece metri înălţime, îmbrăcând pereţii înclinaţi ca un

acvariu gigantic. Trepte înguste, din piatră, coborau direct în apă.

— Este rezervorul fortului. Doctor Beesly spune că datorită lui romanii puteau rezista în faţa unui asediu care le tăia legăturile cu oazele din jur. Îţi dai seama cât s-a muncit pentru a se săpa în rocă?

Pereţii îi transmiteau ecoul vocii.

— Impresionant, spuse Kearsage admirativ la adresa legionarilor romani, a căror eficienţă se păstrase multă vreme după căderea imperiului lor.

— Bazinul are maximum trei metri adâncime. Înainte ca sistemul de şanţuri să fie astupat cu nisip, chiar şi cea mai mică ploaie era suficientă pentru a menţine rezervorul plin. Vino cu mine să-ţi mai arăt ceva, continuă ea luându-l din nou de mână.

Îl trase pe treptele dure, luminând cu lanterna vălurelele formate pe suprafaţa liniştită a apei. Se opri pe ultima treaptă, chiar la marginea bazinului. De sus, lui Kearsage peretele i se păruse neted, dar îşi dădu seama acum că prezenta o umflătură ce masca o fisură. În tunelul ascuns ducea o prelungire a marginii bazinului, de vreo treizeci de centimetri lăţime şi aflată la aproximativ douăzeci de centimetri deasupra nivelului apei. Kim îşi puse o mână pe pieptul lui pentru a nu se mişca, după care îngenunche şi intră târându-se în tunel.

— E mai uşor să pătrunzi înot aici, îi şopti ea lui Kearsage, care rămăsese în picioare în beznă. Dar m-am gândit că nu vei vrea să-ţi uzi picioarele.

Zgomotul se stinse şi se făcu din nou lumină în tunel. Se târî încet, stânjenit de denivelarea solului. La mai puţin de un metru de intrarea în tunelul ce se îngusta deasupra apei negre, drumul dădea într-o încăpere de vreo trei metri lungime pe trei metri lăţime, având o înălţime de un metru. În afara marginii plate din piatră pe care se aşezase Kim, întreaga încăpere era ocupată aproape în întregime de o băltoacă.

— De când doctor Beesly mi-a arătat rezervorul, mi-am făcut un obicei să înot aici în jurul orei prânzului. În felul acesta am descoperit grota.

— Înoţi goală?

— Crezi că mi-am luat costum de baie când am plecat în Sahara?

— Şi nu te-ai gândit că te-ar putea vedea cineva?

— N-ar prea avea ce să vadă aici, jos. Şi, apoi, numai eu vin

aici; ceilalţi sunt prea ocupaţi cu săpăturile pentru a se interesa de acest loc anost. În felul acesta, am un mic secret pe care n-am deocamdată intenţia să-l împărtăşesc celor doi doctori.

Profitând de spaţiul îngust, Kearsage o cuprinse în braţe, iar ea se lipi de el.

Fasciculul luminos al lanternei se proiecta pe zidul din faţă, dezvăluind o nişă deasupra apei. Pe un piedestal de piatră se afla o statuetă înfăţişând o femeie, cu braţele goale, ridicate, cu capul dat pe spate, îmbrăcată într-o rochie cu pliuri mari, ce părea foarte vaporoasă, având în vedere că era sculptată în piatră.

— Pare o pasăre prinsă în capcană, care caută soarele, nu?

— Da. Persefona prizonieră în infern, o aprobă Kearsage.

— Iată un alt mister. De ce a fost pusă aici? Când rezervorul era plin, se poate spune că era de două ori îngropată. Poate că era o ofrandă adusă zeilor, frumuseţea şi libertatea ei fiind sacrificate întunericului etern pentru ca sculptorului care a făcut-o să nu-i lipsească niciodată apa necesară vieţii.

— Eu aş fi pus-o aici. Pentru a-i înnebuni pe viitorii arheologi, spuse Kearsage.

— Filistinule! îi spuse ea, cu nasul lipit de al lui.

El îi ridică bărbia cu vârful degetelor şi o sărută uşor, după care se retrase. După o scurtă ezitare, buzele ei se apropiară de ale lui şi se îmbrăţişară. Kearsage îi desfăcu jacheta, lăsând-o să-i alunece pe umeri şi o ajută cu blândeţe să se întindă pe – haina lui, pe podeaua palatului din piatră.

Ea tremura, cu braţele lipite pe piept. Kearsage o trase spre el, în timp ce se apropiau de tabără la căderea nopţii.

— Ai fi putut cel puţin să stingi lanterna. Am simţit-o pe mica noastră zeiţă cum ne privea tot timpul.

— Şi să risc să ne pierdem în beznă şi să rămânem cu ea vreo mie de ani? Să sperăm doar că nu este zeiţa fertilităţii.

— În clipa asta mă preocupă cel mai puţin acest aspect. Mă mănâncă spatele de parcă m-aş fi frecat cu glaspapir.

— Dar genunchii nu ţi s-au transformat în hamburgheri…

— Eşti foarte romantic!

S-au dus la bucătărie pentru a întârzia momentul despărţirii. Bucătarul le aduse fiecăruia o ceaşcă cu cafea.

— Hassan, doctor Beesly şi doctor Margrave s-au culcat? întrebă Kim în spaniolă.

— Nu, *senorita.* Sunt în cortul principal S-au certat aprig,

încheie Hassan pe un ton dezolat.

— Fir-ar să fie, spuse Kim pe acelaşi ton, gândindu-se la zilele de vacanţă pe care dorea să i le ceară.

— Da, *senora doctor* Margrave era foarte furioasă. I-a reproşat doctorului Beesly că este leneş, că stă tot timpul cu *senor* Kearsage în loc să muncească şi…

— Ajunge, Hassan!

Bucătarul intră în cort dând din umeri, simţindu-se frustrat de plăcerea de a bârfi. Reveni ducând în mână o scrisoare pe care i-o întinse lui Kearsage.

— Când s-a întors după ce a văzut cadavrul neamţului, *el doctor* a vrut să vă vadă. Înainte de a se certa cu *senora* Margrave, mi-a spus să vă dau asta la întoarcere.

— *Gracias,* Hassan.

Arabul dădu din cap cu gravitate, apoi dispăru din nou, fară să i se adreseze lui Kim. Kearsage deschise plicul.

— A găsit ceva? întrebă Kim întinzând capul fară jenă.

— S-ar spune că da: „Daniel, n-a trebuit să caut prea mult pentru a afla ce l-a omorât pe soldatul german. Când i-am scos mantaua, am văzut că avea pieptul zdrobit. Se poate să fi fost zdrobit de camion, dacă lucra la el dedesubt când cricul s-a desfăcut şi l-a lovit osia. Dacă în acel moment era îmbrăcat cu uniforma spaniolă, s-ar explica petele de sânge. Dacă prietenii lui nu l-au îmbrăcat cu uniforma germană înainte de a-l scoate afară, asta ar explica starea în care l-am găsit.”

— Doctor Beesly s-a transformat într-un adevărat detectiv, spuse Kim râzând.

— Nu-i tot. „Cel mai important lucru este carnetul pe care l-am găsit în buzunar. L-am frunzărit doar, dar cred că este un jurnal scris în germană. L-am întrebat pe Zarko dacă ne-ar putea traduce câte ceva mâine, dar mi-am adus aminte că vei pleca. Vino să mă vezi când te întorci pentru a arunca o privire.”

Kearsage puse scrisoarea pe masă şi ridică ceaşca:

— *Salud.* Poate că Doamna întunericului a ta ne-a purtat noroc.

Nu apucă să-şi ducă ceaşca la buze.

Tăcerea fu spartă de două împuşcături.

8

Când un jucător a început partida aruncând zarurile,
lupta nu mai poate fi oprită.

— Ce-i asta? întrebă Kim privind în toate direcţiile.

— Împuşcături, răspunse Kearsage care, nici el, nu îşi dădea seama de unde proveneau.

Îi făcu semn să tacă, înălţându-şi capul, aşteptând a treia detunătură. Hassan ieşi ezitând din cort. Ceilalţi muncitori dormeau sau păstrau o discreţie extremă.

— Sunt din apropiere. Hai să ieşim, spuse Kearsage, ridicându-se.

Kim îl urmă. Corturile în care locuiau membri expediţiei formau un cerc la o oarecare distanţă de şantier. Merseră până în centrul cercului şi se opriră pentru a se uita în jur şi a asculta.

— Detunăturile păreau înăbuşite, nu? De parcă veneau dintr-un cort.

Kearsage gândise cu voce tare:

— Nu se vede nimic neobişnuit, spuse Kim. Am putea intra în toate corturile, pe rând. Hai să trezim câţiva arabi ca să câştigăm timp.

— Hassan a spus că Beesly şi Margrave sunt în cortul principal, nu?

— Da, dar…

— Nu este luminat.

Kearsage alergă până la cortul mare. La intrare se opri, ezitând. Apoi, dădu la o parte pânza de la intrare şi pătrunse în cort.

— Dan? îl chemă Kim cu voce scăzută de afară. Dan?

— Aşteaptă puţin!

Kearsage pătrunse în întuneric, iar piciorul i se lovi de ceva. Se aplecă, găsi o lampă răsturnată şi simţi miros de petrol. În acel moment intră şi Kim. El aprinse lampa, dădu presiunea la maximum şi priviră amândoi înjur. În cort domnea o dezordine desăvârşită, fişetele şi sertarele erau deschise, scaunele pliante

şi diverse alte obiecte erau răsturnate peste tot.

Beesly zăcea pe jos, cu ochii daţi peste cap sub pleoapele pe jumătate închise, iar pe frunte se vedea o rană urâtă. Ţărâna de pe jos absorbise deja aproape tot sângele. Ţinea încă între degete un pistol semiautomat. Dan şi Kim rămaseră în picioare, nemişcaţi. În sfârşit, Kearsage îşi întoarse privirile de la cadavru pentru a se uita înjur. Descoperi nişte picioare ce ieşeau de sub masă.

— Nu… nu, Doamne! murmură Kim.

— Să nu atingi nimic, spuse el.

Gândi imediat că era ridicol şi se stăpâni să nu adauge: „Nu te uita.”

Dacă n-ar fi putut să privească nu s-ar fi uitat. Trecu peste corpul lui Beesly. Ea îl urmă, ocolind cadavrul de la distanţă.

Blanche era, de asemenea, întinsă pe jos, dar ochii îi erau închişi. O pată mare, roşie, se lăţea pe partea din faţă a cămăşii. Kearsage se apropie pentru a-i lua pulsul. Nu se simţea nimic.

O luă pe Kim de braţ şi o conduse la intrare. Îi aduse imediat un scaun în care ea se lăsă să cadă cu recunoştinţă, fară a scăpa din ochi peretele cortului. Dan găsi într-un colţ un tricou cu care îi acoperi faţa lui Beesly. Apoi culese de pe jos pistolul.

— Imposibil, spuse Kim. E-adevărat, se certau, dar nu serios. Se iubeau. Beesly n-ar fi omorât-o niciodată pe Blanche, după care să se sinucidă.

— Ai dreptate.

— Eşti sigur?

— Uciderea lui Blanche urmată de sinuciderea lui Beesly iese din discuţie.

Ridică pistolul.

— Doctor Beesly nu avea armă, spuse Kim.

— Nu asta-i problema.

Scoase încărcătorul.

— Au rămas cinci cartuşe. De fiecare dată când se trage cu un Colt 45, chiulasa reculează, înalţă percutorul şi introduce un nou cartuş. Dacă doctor Beesly s-ar fi sinucis, percutorul ar fi fost ridicat. Nu, cineva i-a ucis pe amândoi şi, fără să se gândească, a pus percutorul în poziţia de siguranţă şi a lăsat pistolul pe jos.

— Cine?

— Nu sunt decât muncitorii indigeni.

— Zarko? De ce?

— Nu ştiu.

Kearsage îşi trecu mâna prin păr şi privi dezastrul. Îşi aruncă privirea pe câteva hârtii, dar fară a pricepe limbajul tehnic. Deodată se sculă.

— Unde e jurnalul pe care doctor Beesly l-a găsit asupra neamţului?

După vreo cinci minute în care scotocise cortul fară să găsească vreo urmă de jurnal, se opri descurajat. Oare Zarko căutase jurnalul? Pusese mâna pe un secret preţios? Pe secretul lui Beesly?

Kearsage îşi înălţă privirea spre etajera de deasupra mesei. Urna se afla acolo, intactă, dar împinsă spre marginea raftului, fiindcă fusese golit fişetul de dedesubt. O luă şi o puse lângă Kim, care îl privi mirată. Scoase capacul şi o răsturnă pe masă. Conţinea patru carnete cu spirală – notele lui Beesly despre Blanche – şi un caiet legat în piele, zgâriat, de vreo 15 cm pe 20 cm. Răsfoi rapid paginile îngălbenite şi rupte. Erau redactate în germană, cu un scris mic şi clar.

Kearsage îl băgă în buzunar, spunând:

— Trebuie să anunţăm autorităţile.

Privi spre colţul unde se afla în mod normal radioul; era pe jos, lângă masa răsturnată. Verifică firele acumulatorului: erau intacte.

— Trebuie să lăsăm totul aşa cum e şi să mergem mâine după ajutoare.

Cu toate acestea, luă pistolul, îl încărcă, puse siguranţa şi şi-l prinse la centură. Stinse lumina şi ieşi împreună cu Kim.

Ea respira cu greutate. Kearsage îl văzu pe Hassan care aştepta la lumina lămpii din bucătărie. Se îndreptă într-acolo, simţind-o pe Kim că tremură.

— O să te duc până la cortul tău. După aceea, voi vedea dacă Zarko mai este în tabără.

— Nu mă lăsa, spuse ea, strângându-l de braţ. Nu vreau să rămân singură.

— Dacă îi trezesc şi pe ceilalţi, s-ar putea distruge probele din cort.

— Trimite-l pe Hassan.

— Nu ştiu…

— El cunoaşte partea arabă a taberei, tu nu. Nimeni nu o să-l remarce.

— Ai dreptate, fără îndoială. Nu cred că vederea lui l-ar speria pe Zarko, chiar admiţând că mai este aici. De acord.

Kearsage îi dădu repede instrucţiuni lui Hassan, după care o conduse pe Kim până la cortul ei. Ea tremura din ce în ce mai rău şi, incapabilă să se mai abţină, izbucni în hohote de plâns. O ajută să se bage în sacul de dormit, se întinse lângă ea pe patul de campanie strâmt şi o luă în braţe. Încetul cu încetul se calmă şi aproape că adormise când Hassan îi spuse ceva cu voce scăzută. Kearsage încercă să se ridice, dar ea îl strânse în braţe, fără să se trezească.

— Ai găsit ceva, Hassan? întrebă Kearsage, continuând să stea culcat.

— *Senor* Zarko nu este nicăieri.

— Lipseşte vreo maşină? Nu cred să fi auzit zgomot de motor.

— Nu, sunt toate aici. I-am trezit pe doi veri ai mei. Or să facă de pază în noaptea asta la cortul mare.

— Bună idee! Du-te să te culci puţin. Mâine va sosi armata. Zarko n-o să ajungă prea departe pe jos.

După ce plecă Hassan, Kearsage îşi luă pistolul de la centură, jurnalul din buzunar şi le ascunse pe amândouă sub saltea, la îndemână. Se întinse la loc şi adormi imediat ce răsuflarea lui Kim reveni la normal.

* * *

Mustangul ţâşni din cer fară zgomot, aruncând străfulgerări cu cele patru mitraliere de 50, cu gloanţele sale explozive care ridicau gheizere de nisip fierbinte de jur-împrejurul lui Kearsage. Încercă să scape luând-o la goană, dar se împiedică, cu gura plină de nisip. Încercă din nou, dar mâna osoasă a lui Beesly îl apucă de gleznă. Avionul nu se oprea. Chiar înainte de a fi lovit, Kearsage îl văzu pe Zarko uitându-se la el din spatele geamului…

Se trezi tresărind violent. Kim se agita prin somn. Începu să tremure în întuneric şi se frecă la ochi cu mâna liberă. Privi cadranul luminos: era ora 3. Celălalt braţ, aflat sub capul lui Kim, îi era complet amorţit. Se eliberă uşor şi strânse pumnul pentru a-şi repune sângele în circulaţie. Se ridică apoi cu încetineală. Bâjbâi după jurnal, iar degetele atinseră uşor crosa pistolului când auzi un ţipăt înăbuşit de afară. Cu mâna teafără apucă pistolul şi, cu degetele amorţite, pânza de la intrarea în cort.

Luna era din nou plină, dar coborâtă la orizont, împrăştiind umbre neregulate. Zări reflexul metalului în faţa cortului central, situat de cealaltă parte a cercului. O siluetă îmbrăcată în burnuz se îndepărtă de două baloturi de stofa prăbuşite lângă cort. Strigătul pe care îl auzise fusese ultimul efort făcut de al doilea

văr al lui Hassan înainte de a-şi da sufletul. Kearsage îşi recăpătă sângele rece la vederea altor siluete care mergeau în zigzag de la o umbră la alta. Numără vreo douăzeci de oameni care se strecurau printre corturi, majoritatea îndreptându-se spre corturile locuite de arabi. Remarcă umbra ameninţătoare a puştilor automate din mâinile lor. Partizani din *Polisario,* desigur.

Nu avea timp de pierdut cu amabilităţi. Puse o mână peste gura lui Kim şi îi şopti la ureche până ce ea încetă să se mai zbată. Îi spuse în puţine. Cuvinte că erau fin; primejdie în tabără şi o întrebă dacă exista vreo ieşire prin spatele cortului. Ea dădu afirmativ din cap. Trebuia să se ascundă în râpă. Îi spuse calm să treacă în spate. Urmau să aştepte cel mai bun moment pentru a ieşi. Ea îi urmă instrucţiunile, în timp ce el merse pe vine până la intrarea în cort. Trase cocoşul pistolului, asigurându-se că piedica nu este pusă.

Cea mai mare parte din berberi dispăruse. Rămăseseră doar trei sau patru care vorbeau liniştiţi în mijlocul cercului de corturi. Se separară şi Kearsage zări o siluetă îndreptându-se spre cortul în care ar fi urmat el să doarmă. Păr gri şi veşminte europene… Zarko!

Doi berberi începură să fugă, aplecaţi în faţă, cu picioarele încordate. Unul ridică pânza de la intrare, iar celălalt aruncă înăuntru o grenadă. Apoi o luară la fugă şi se trântiră cu faţa la pământ! Kearsage îi imită şi remarcă imediat că folosiseră o grenadă ofensivă, întrucât, în cazul uneia defensive cu fragmentaţie, ucigaşii s-ar fi aflat în continuare în raza de acţiune, mai mare, a acesteia. Zgomotul şi trepidaţia provocate de explozie fură aproape simultane, urmate de strigătul lui Kim. Apoi cortul în care se aflau fu luminat, iar pânza de la intrare, smulsă din mâna lui Kearsage. O umbră acoperi luna.

Kearsage îşi ridică privirea spre omul în burnuz, al cărui chip era negru ca cerneala. Zări grenada pe care acesta o ţinea în mâna întinsă. Instinctiv, întinse braţului trase două focuri, unul după celălalt. Cele două gloanţe de calibru mare îl nimeriră pe berber în piept, făcându-l să se prăbuşească pe spate, cu picioarele în sus. Kearsage văzu cinci-şase oameni venind în goană spre cort, aşa că se ridică, o luă pe tânără de mână şi ieşiră prin spate.

Aproape că o târa pe Kim, care se împleticea pe terenul stâncos. În acel moment, grenada rebelului mort explodă în spatele lor, în cercul dintre corturi. Unda de şoc o făcu pe Kim să-

şi recapete forţele, desprinzându-se din strânsoarea lui Kearsage şi alergând alături de el. Explozia îi ucise pe doi berberi şi îi dezorientase pe ceilalţi atacatori. Mai aveau de parcurs până la râpă vreun sfert de drum când, din tabăra indigenilor, răsună o rafală de pistoale automate. Adversarii îşi potriviră tirul şi gloanţele începură să şuiere pe lângă stâncile din apropierea lor, până ce reuşiră să coboare în râpă.

Kearsage se prăbuşi greoi pe o piatră şi îşi pierdu timp de o clipă cunoştinţa. Când îşi veni în simţiri, o văzu pe Kim în faţa lui, coborând pe poteca sinuoasă, luminată de razele lunii. O urmă călcând apăsat, ţinând strâns în mână pistolul de calibrul 45. Ea ezită o clipă înainte de a se strecura prin intrarea ce dădea în sala rezervorului. El îşi zgârie rău braţele şi pieptul înainte de a izbuti să intre prin crăpătură, schimbând noaptea din deşert cu întunericul din galeria de piatră.

Epuizată, disperată, Kim bâjbâia după lanternă. Kearsage auzi strigătele urmăritorilor care se apropiau. Îi strigă:

— Lasă lanterna! Vino repede!

Ecoul glasului se întoarse la el, sinistru.

— Dar scara? Dacă nu vedem nimic...

— Ia-mă de mână!

Îi găsi încheietura mâinii şi o apucă. Ea reuşi să reziste, dar, fiindcă el era prea greu, se prăbuşiră împreună. Kearsage îi dădu drumul lui Kim chiar înainte de a atinge apa îngheţată. Când reveni la suprafaţă, îi auzi răsuflarea gâfâită foarte aproape de el.

— Caută grota, îi spuse el printre dinţi. O să încerc să te urmez.

Ea nu îi răspunse, dar o auzi dând din picioare. În afară de clipocitul apei, auzi strigăte din afară şi zări, la intrarea în grotă, luminile lanternelor agitându-se.

Când Kearsage ajunse în dreptul peretelui, pistolul i se frecă de pietre. Kim îl strigă din stânga. El îi atinse picioarele şi intrară împreună în tunel, ridicându-şi mâinile pentru a se apuca de margine. Era cu faţa la intrarea în tunel, cu pistolul în mâna ce se sprijinea. Avea un glonte pe ţeavă, cinci în încărcător, iar în tabără, patru încărcătoare de rezervă.

Auzi voci ce vorbeau într-o limbă străină şi zgomote de paşi la intrare. Trei fascicule puternice de lumină măturară suprafaţa neagră a apei.

O altă voce le domina pe celelalte: a lui Zarko, vorbind în

spaniolă.

— Sunteţi siguri că au intrat aici?

— Nu i-am văzut intrând. Dar nu i-am văzut nici mai sus, în râpă, când am coborât pe potecă.

Kearsage auzi paşii celor care ieşeau din rezervor. Îşi ţinură amândoi respiraţia. Distinse un zgomot metalic, apoi un „pleosc”, când cuiul spintecat căzu în apă, apoi un altul, mai puternic. Îşi schimbă locul, pentru a se pune pavăză între Kim şi inamic.

Explozia grenadei fu înăbuşită de fundul rezervorului, dar undele de şoc îi zgâlţâiră în apă. Urmară încă două grenade şi, după explozia celei de-a doua, Kearsage simţi o durere ascuţită în şold, în locul unde fusese rănit în Vietnam. De data aceasta, era vorba de grenade striate, mult mai periculoase. Dacă ar fi încercat să-şi ţină respiraţia şi să se ascundă în grota principală, ar fi zăcut acum cu burta în sus ca nişte peşti dinamitaţi de un braconier.

Durerea din picior i se mai calmă; apa rece avea efect anestezic. Dar dacă rana era adâncă, apa putea să împiedice formarea cheagului şi să întreţină hemoragia. Ar fi urmat atunci, foarte repede, înecul. Se agăţă de marginea din piatră şi-i auzi pe ceilalţi revenind, pentru a-şi relua căutările la lumina lanternelor.

— Puneţi pe cineva de pază aici, în timp ce căutăm afară. Vreau să-i găsim pe amândoi.

Vocile se depărtară, iar cel care rămăsese nu făcea decât să-şi plimbe lanterna pe suprafaţa apei, care se calma, încetul cu încetul, după explozia grenadelor.

Kearsage nu-şi dădu seama cât trecuse până ce Zarko reveni fără a fi găsit nimic.

— Nimic, spuse el. Plecăm. Tu stai aici. Vor rămâne trei oameni în tabără. Imediat cum se luminează, vreau să începeţi să-i căutaţi pe bărbat şi pe femeie. După ce o să-i omorâţi, luaţi Land Roverul şi veniţi după noi dincolo de graniţă.

— Şi dacă vor veni avioanele? Or să ne prindă în plin deşert.

— N-or să vină. Am distrus radioul mai devreme.

Tonul era glacial.

Nu urmă nici un răspuns şi numai foşnetul hainelor lui Zarko semnală plecarea acestuia prin pasajul îngust. O singură dată santinela blestemă pe limba sa aroganţa albilor. Lumina se stinse. Kearsage auzea din când în când zgomot de paşi şi

observa chiştoace care zburau prin întuneric, pentru a se stinge apoi în apă.

Kearsage şi Kim rămaseră astfel, lipiţi unul de celălalt, vreo jumătate de oră. El o ţinea şi pe ea lângă perete şi, în curând, simţi că forţele încep să-l părăsească. Îi şopti câteva instrucţiuni la ureche, apoi o ridică pe margine, foarte încet, pentru a evita chiar şi cel mai mic zgomot ce ar fi putut alerta santinela. Apoi reuşi să iasă şi el din apa îngheţată. Rămaseră în continuare lipiţi pentru a-şi împărţi picul de căldură pe care-l mai aveau.

Kearsage se resemnă în faţa singurei soluţii la îndemână: aşteptarea, încercând să aplice tacticile învăţate în celălalt capăt al lumii.

9

Vârful de lance – 1969.

Cerul era albastru, fară nori – era anotimpul secetos. Un zgomot surd, neuniform, părea să zgâlţâie solul pe celălalt versant. O altă baterie trăgea într-un duşman invizibil.

Mergea pe trotuarul făcut din tuburi de obuze înfipte în sol; un adevărat drum solid din aramă! Sub razele soarelui, tuburile metalice strălucitoare erau acoperite de un strat gros de praf roşiatic, prezent, de altfel şi în restul bazei. Dar când începeau ploile, liniile de metal ce mergeau şerpuit de la un cort la altul îi scuteau pe locuitorii acestui infern modem să înoate neîncetat în noroiul care le ajungea până la gleznă.

Locotenentul Kearsage se apropia de sala ofiţerilor companiei, care era protejată de saci cu nisip. Intrând în penumbra din cort, strâmbă din nas când simţi mirosul de mucegai. În ciuda oricărei aparenţe, baza devenise, încetul cu încetul, permanentă. Perimetrul de apărare fusese ameliorat şi întărit, marginile junglei, defrişate, colibele fuseseră înlocuite cu buncăre, iar numeroase corturi fuseseră căptuşite cu scânduri. Cu toate acestea, puşcaşii marini continuau să trăiască în mizeria tropicală.

— Bătrânul e acolo? îl întrebă Kearsage pe mesager.

— Nu, domnule locotenent, răspunse caporalul. A plecat cu un elicopter la Da Nang la Batalionul 1 de recunoaştere.

Kearsage îşi aruncă chipiul, aproape decolorat de soare, pe un scaun şi aprinse o ţigară. Aruncă, de asemenea, mapa cu hărţi şi se aşează pe unicul scaun pliant din metal.

— Fă-mi un serviciu, caporal. Caută-l pe sergentul McSherry şi spune-i să vină urgent la mine.

— Da, domnule locotenent.

Îşi luă casca de camuflaj şi părăsi cortul în goană.

„Tocmai a sosit, e o «faţă palidă»”, gândi Kearsage. O să înveţe repede să se destindă când se va ivi ocazia. Dar cum e mai bine? Îi recunoşti pe veteranii din unitate când rachetele şi

mortierele trag la ora 2 noaptea. Cu căştile pe cap, un pachet de ţigări în buzunare, se duc în buncăre pentru a li se alătura bobocilor cu căştile pe cap. Apoi, cu timpul, comportamentul lor se schimbă. Nimeni nu doreşte să se lase omorât cu o lună înainte de a se întoarce acasă. Ar fi stupid să te întorci rănit, să stai prin spitale japoneze sau să ajungi acasă într-un sicriu din aluminiu. Caporalul reveni transpirat leoarcă, încă neobişnuit cu căldura.

— Sergentul vine acum, domnule locotenent.

Caporalul ascunse ceea ce gândea el despre întârzierea subofiţerului. Era el tânăr, dar nu idiot.

După mai bine de cinci minute, sosi şi McSherry.

Mic şi vânjos, irlandezul nu-şi arăta decât jumătate din cei patruzeci de ani pe care îi avea. Abia dacă se zărea o urmă vagă de gri în părul lui blond. Uniforma sa roasă şi încălţările de junglă uzate contrastau cu insigna aurită de paraşutist ce sclipea pe hainele sale decolorate. Ofiţerul dezaproba vizibil acest semn distinctiv; era suficient să fii puşcaş marin.

— Ia loc, îi spuse Kearsage, făcându-i semn spre o cutie din spatele mesei.

Celălalt se conformă.

— Am primit o misiune de ultimă oră. Elicopterele trebuie să vină la 19,30. Când totul va fi pus la punct, vei da ordin, înainte de masă, pentru a se face pregătirile necesare. La ora 19,00 voi da ultimele instrucţiuni.

— Am înţeles, domnule locotenent.

Subofiţerul acesta dur avea o voce ascuţită, aproape melodioasă. Dar nimeni n-ar fi îndrăznit să glumească pe seama asta.

— O.K., iată datele de care dispunem, îi spuse Kearsage, desfăşurând o hartă.

McSherry se aplecă, privind-o cu un ochi de cunoscător.

— Tabăra forţelor speciale este aici, la Phan Rat. Locuitorii au evacuat ieri satul. Se crede că Divizia vietnameză 365 ar putea să coboare aici, în vale, sub fortul Beretelor verzi. Beretele verzi au mers în recunoaştere în jurul taberei, negăsind altceva, cu excepţia satelor abandonate. Divizia vrea să plecăm în recunoaştere în această zonă.

Kearsage arătă un punct situat în mijlocul văii.

— Trebuie să semnalăm toate mişcările trupelor, toate podurile inundate. Poate vom interveni înainte ca vietnamezii să

pună stăpânire pe fort.

— Pare destul de simplu.

Izbucniră amândoi în râs, deşi cam galben.

— Cred că şase oameni vor fi suficienţi: tu, eu, Ortiz cu radioul, Fox, Jacobs şi Hutchinson. Raţii pentru patru zile, două sute cincizeci de încărcătoare…

— Veniţi şi dumneavoastră, domnule locotenent?

Nu era nevoie să spună mai mult. Cu două săptămâni înainte de a-i expira ciclul al doilea, Kearsage împingea cam departe gustul pentru risc. Nu şi-ar fi pierdut respectul oamenilor săi dacă n-ar fi participat la misiune. În doi ani cât stătuse în Vietnam, dăduse dovadă de suficient nonconformism în favoarea lor pentru a nu fi numit căpitan.

— Da, merg. De ce? Te-ai săturat de mine?

McSherry începu să râdă.

— Nu, mă gândeam la Hutch.

— Caporalul Hutchinson este cel mai bine antrenat om pe care îl avem.

— Da, domnule locotenent, dar a primit zilele trecute o scrisoare de la nevastă.

— Nu ştiam.

— Îmi cer scuze, dar n-am avut timp să vă spun. Soţia lui a plecat cu copiii, fară să lase vreo adresă. De atunci, e puţin cam ciudat.

— Cred că o să avem nevoie de el. Dar am să-i vorbesc înainte de a lua o decizie.

Uşile elicopterului fuseseră scoase, iar membrii patrulei de recunoaştere tremurau în bătaia vântului, în ţinuta lor de camuflaj. Elicopterul în care se aflau era în fruntea a trei aparate.

Soarele la apus arunca umbre asupra junglei ce nu putea fi controlată. Pilotul îi supunea pe pasagerii săi frigului de la această altitudine pentru a nu fi în bătaia armamentului uşor. Iar viteza cu care zburau nu le-ar fi permis celor de jos să îi ochească cu mitraliere grele.

Kearsage auzi în căşti vocea pilotului. Îl anunţă că se aflau deasupra primei zone de aterizare alese. Nu-şi dădu osteneala să privească în jos; văzuse de prea multe ori asemenea privelişti. Tot ce-l interesa era să ştie dacă ceilalţi aveau să se apere. Şi nu va afla asta înainte ca oamenii săi să sară.

Imediat după ce trecură de vale, elicopterele îşi schimbară cursul, astfel încât ajunseră la terenul de aterizare la apus, puţin

înainte de a se lăsa întunericul brutal al nopţilor de la tropice.

Membrii patrulei, foarte individualişti, îşi omorâră vremea fiecare de unul singur, de parcă n-ar fi dorit să formeze o echipă eficientă decât în momentul în care ar fi ajuns la sol. Soldatul Ortiz ducea radioul în spinare. Putea să ia un emiţător mai mare, dar prefera unul mai uşor în caz că ar fi mers pe un teren dificil, ceea ce se întâmpla frecvent. Număra mătăniile pe care i le trimisese mama sa.

Soldatul Fox manevra chiulasa mitralierei sale M 16, ca pentru a alunga ghinionul; acestea erau mătăniile lui.

Soldatul Jacobs încerca să citească o revistă pornografică, pe care o ţinea în mâna întinsă, în penumbră. De fiecare dată când ieşea dintr-un elicopter, arunca revista într-un colţ, iară să fi apucat vreodată să citească mai mult de douăzeci de pagini.

McSherry se sprijinea de peretele metalic, cu ochii închişi. Dormea sau imita foarte bine somnul.

Sergentul Hutchinson, de obicei cel mai plin de viaţă dintre toţi, stătea acum cu coatele pe genunchi. Închistat, fuma în tăcere ţigară după ţigară, evitând toate privirile. Kearsage nu se simţea în largul lui. Se gândea că ar trebui să-l ţină pe Hutch în preajma lui sau a lui McSherry. Dar Hutch era cel mai bun om al lui. Sau, cel puţin, fusese. Kearsage simţea că doreşte să-şi aprindă o ţigară pentru a uita la rândul lui de toate.

Elicopterul se aplecă într-o parte, rotoarele îşi schimbară zgomotul, iar cele trei aparate coborâră până la înălţimea arborilor. Erau nevoiţi să rişte să fie doborâţi de tirul de la sol, pentru a ascunde adevăratul punct de aterizare.

Pilotul îl mai informă pe Kearsage prin radio că aterizarea va avea loc în aproximativ cinci minute. Confirmă primirea mesajului, îşi scoase casca, apoi îşi strecură pălăria de camuflaj în cămaşă, pentru a nu o pierde în timpul săriturii. La acest semnal, se apropiară şi ceilalţi puşcaşi marini de uşile elicopterului.

Aparatul continua să coboare. Kearsage nu-şi dădu seama, din cauza întunericului, de locul unde se aflau, dar spera că va găsi o poiană. Ieşi pe platformă, fiind pregătit pentru hurducătura ce se va simţi în momentul în care elicopterul avea să aterizeze.

Când aparatul se află la un metru de iarba aplatizată de curentul stârnit de rotoare, Kearsage sări primul, căzând într-un făgaş. Când se ridică, îi văzu în preajmă pe Ortiz şi Fox, ultimii care părăsiseră cabina. Hutch, urmat de sergentul artilerist şi de

Jacobs, intrase deja în junglă.

După cinci-şase secunde cât dură descărcarea materialelor, elicopterul urcă săgeată la orizont pentru a le urma pe celelalte două aparate. Cu excepţia cazului în care s-ar fi aflat exact la locul de aterizare, iscoadele duşmane ar fi văzut trei elicoptere dispărând, pentru a apărea altele trei la puţin timp după aceea, fără ca vreunul să se fi oprit. Elicopterele aveau să repete aceeaşi manevră de mai multe ori, la kilometri distanţă de punctul de aterizare, înainte de a reveni la bază.

Kearsage, şchiopătând uşor, îi ajunse din urmă pe ceilalţi, care se ascunseseră deja în spatele arborilor. Îi făcu un semn lui McSherry, care părea neliniştit, dându-i asigurări că nu este rănit. Se aranjară în şir indian: Hutch în frunte, urmat de Kearsage, Ortiz, Jacobs şi McSherry la urmă. Apucară pe un drum ce se îndrepta uşor spre vest, urcând valea care îi îndepărta de fortul aflat la kilometri distanţă în spate. Noaptea se instaurase complet, tăcerea nefiind tulburată decât de mişcările lor prin hăţişuri. Mai aveau o jumătate de oră până la contactul radio cu avionul C-130 şi voiau să se îndepărteze cât mai mult de locul de aterizare. La anumite intervale, Kearsage privea cadranul luminos al busolei pentru a se asigura că Hutch păstra direcţia.

După douăzeci şi cinci de minute de mers, se opriră şi se aşezară spate în spate într-un semicerc. Ortiz se apropie de Kearsage pentru a-i da receptorul şi microfonul, în vreme ce McSherry, aflat în cealaltă parte a lui Ortiz, îl acoperea pe locotenent cu o plasă de camuflaj. Cu ajutorul unei lanterne cu lumină roşie, Kearsage privi pe hartă itinerarul marcat, pentru a estima distanţa parcursă. În acel moment, se auzi zgomotul cvadrimotorului ce se apropia, zburând la altitudine mare. Apăsă de trei ori butonul de contact. Imediat se auzi în receptor o voce slabă. Dădu sonorul mai tare.

— *Steel Spike*[1]*,* aici *Red Rover*[2]*.* Aveţi ceva de transmis? Spuneţi!

— *Red Rover,* aici *Steel Spike.* Cinci din cinci. E rândul tău!

— *Steel Spike,* aici *Red Rover.* Niciun contact. Poziţia actuală: Echo George 7-8-6-5-4-7.

Kearsage, care vorbea foarte încet, articulă cu grijă:

— Următorul curs: 2-7-9. Mai citeşte o dată ce ai spus după „Niciun contact”.

---

[1] Vârf de lance – în lb. engl. (n.t.).

[2] Vagabondul roşu – în lb. engl. (n.t.).

Operatorul din avion repetă mesajul, cuvânt cu cuvânt.

— Dacă totul e corect şi nu aveţi nimic de transmis, răspundeţi prin două contacte.

Kearsage apăsă de două ori pe buton.

— Recepţionat, *Steel Spike.* Transmisie încheiată. Terminat.

Kearsage îndepărtă plasa de camuflaj şi-i întinse receptorul şi microfonul lui Ortiz, care închise radioul. Patrula începu să se pregătească de noapte în tăcere. Scoţându-şi sacul, Kearsage îşi puse alături centura cu grenade, muniţie, două gamele şi câteva pachete de ţigări, petrecându-şi un braţ printr-o bretea. Dacă ar fi fost atacaţi în timpul nopţii, ar fi putut să fugă fără să-şi piardă echipamentul. Împrăştie insecticid în speranţa că va ţine lipitorile la distanţă. Se culcă apoi în pânza de cort ca să-i fie cât de cât cald în timpul nopţii şi îşi trase pălăria de camuflaj pe frunte pentru a se apăra de ţânţari.

Kearsage fu trezit înainte de ivirea zorilor de zgomotele din junglă. Rămase culcat o vreme în întuneric pentru a se dezmetici. Când McSherry începu să se mişte, se apucă să împacheteze pânza de cort şi o puse în bagaj.

După ce se treziră cu toţii, mâncară cârnaţi şi brânză şi înghiţiră comprimate de sare cu câteva guri de apă, după care se aplecară din nou asupra hărţii.

Hutch, preocupat, nu era sigur de locul unde se aflau din cauza vegetaţiei dese. Kearsage îi aruncă o privire şi se stăpâni să nu-i spună cu furie ceea ce gândea. Îi întinse puşca lui McSherry şi le ceru lui Fox şi Jacobs să-l ridice până la prima creangă a unui copac. Se căţără mai sus, nu fără efort, ţinându-se de plantele agăţătoare ce urcau de-a lungul trunchiului. Ajuns în vârf, făcu două determinări de poziţie cu compasul, pe fiecare latură a văii. În lumina zorilor zări un fum subţire, ce se ridica la nord-vest. Îi stabili şi acestuia poziţia, înainte de a coborî în penumbra permanentă de la baza arborilor.

Îşi reluă arma şi însemnă pe hartă măsurătorile şi direcţia în care văzuse fumul. Apoi le ordonă oamenilor să pornească în şir indian, cu Jacobs în frunte şi Hutch la coadă, după sergent. De data aceasta, numără şi el paşii, pentru o mai mare siguranţă.

Transpirară din belşug toată dimineaţa, risipind apa preţioasă pentru a lupta împotriva crampelor provocate de căldură. Traversară mai multe poteci, pe care le marcară cu grijă pe hartă. Pe la 11,30 avură norocul să dea de un pârâu pe fundul văii şi îşi umplură bidoanele. Mâncară acolo, rapid, la adăpostul

vegetaţiei stufoase. Pentru Kearsage, care nu putu să fumeze, a fost cel mai rău moment din timpul călătoriei. Apoi îi trimise în recunoaştere pe Jacobs şi Fox în amonte şi aval de pârâu. Ceilalţi traversară cursul de apă, adânc de un metru, pentru a-i acoperi pe cei doi.

Celălalt versant al văii era mai dur, ceea ce le încetini înaintarea. La jumătatea după-amiezii, Jacobs le făcu semn să se oprească, ordin pe care Kearsage îl comunică mai departe. Dăduseră de un alt drum. Fiecare soldat se instală paralel cu acesta, la o distanţă suficient de mare pentru a nu-i pierde din ochi pe ceilalţi doi vecini.

După ce-i aranja astfel, Kearsage se apropie. Îngenunche, dând frunzele la o parte. Era cel mai lat drum pe care îl întâlniseră până atunci, iar mijlocul lui era dur ca gudronul. Pe marginile umede se zăreau urme de sandale. Dintr-o clipire, văzu semnalul lui McSherry. Se năpustiră cu toţii în junglă.

Treizeci de secunde mai apoi auziră voci şi râsete. Siguri de ascunzătoarea lor, invizibilă pentru avioane, soldaţii armatei regulate vietnameze se destindeau. Mergeau liniştiţi, în pas de marş, cu armele în bandulieră. Kearsage numără douăzeci şi şapte înainte de a dispărea pe drum. Nici nu se punea problema să-i atace. El şi oamenii lui erau în misiune de recunoaştere. Şi, chiar dacă i-ar fi trecut prin cap să provoace o ambuscadă, ceilalţi erau prea numeroşi, chiar ţinând cont de atacul prin surprindere.

Odată ce alarma trecu, americanii se reîntoarseră vreo sută de metri pentru a se sfătui în privinţa noii situaţii. Kearsage credea că era o patrulă ce revenea dintr-o misiune de recunoaştere la fort. Dacă i-ar urmări, s-ar putea să îi conducă la o unitate mai importantă sau măcar la grosul armatei lor. McSherry îi împărtăşi părerea. Kearsage marcă noile date pe hartă. Prudenţi, traversară drumul şi îl urmară de la înălţime. Fură nevoiţi să se oprească de două ori când auziră mişcările inamicului prin junglă.

Mai aveau două ore de lumină, când arborii începură să se împuţineze. Kearsage îşi opri oamenii la adăpostul unui pâlc de copaci deşi. Îl luă pe Jacobs cu el, lăsându-i pe ceilalţi sub comanda sergentului. Înaintară amândoi cu prudenţă sporită.

Auziră zgomotul taberei mai înainte de a o vedea. Vegetaţia şi arborii fuseseră tăiaţi, zărindu-se crestăturile proaspete provocate de topoare. Între copaci fuseseră întinse fire de

camuflaj, pentru a nu se vedea din avion arborii doborâţi.

Kearsage şi Jacobs se târâră până ce văzură mai bine o parte din tabără, unde câţiva soldaţi vietnamezi în uniformă maro construiau buncăre şi reparau sau înlocuiau vechile dispozitive de camuflaj. Kearsage reperă un grup de soldaţi instalat pe gradene din lemn, ascultând discursul unui ofiţer.

Cei doi puşcaşi marini rămaseră acolo o oră, timp în care reuşi să le afle cu precizie numărul oamenilor şi al armelor şi să le estimeze proviziile. Când li se păru că urmează să le sosească întăriri, Kearsage şi Jacobs o luară înapoi, tot târându-se, la camarazii lor.

Când sosi, Kearsage remarcă faptul că ascunzătoarea lor era invizibilă. Se aşeză lângă McSherry şi Ortiz.

— Trebuie să fie baza de plecare pentru atac, murmură el, arătându-i lui McSherry locul pe hartă. La căderea serii vom comunica poziţia lor operatorului radio din avion. Rămânem aici în aşteptare, după care ne întoarcem la locul de aterizare.

McSherry aprobă. Kearsage îl trimise într-un capăt al şirului, în vreme ce el rămase împreună cu Ortiz şi Hutch. Se instalară pentru noapte.

Avionul C-130 sosi la lăsarea întunericului. Ascuns din nou sub plasa de camuflaj, Kearsage comunică poziţia taberei vietnameze. Operatorul înregistră cererea de evacuare şi întrerupse legătura.

Americanii nu se apucaseră încă să mănânce când auziră voci şi văzură umbre mişcându-se. Deocamdată, nu prezentau nici un pericol, întrucât vorbeau în gura mare. Primind un ordin rostit cu voce scăzută, puşcaşii marini se afundară în noroi până la mijloc. „Ar putea fi şi mai rău”, îşi zise Kearsage.

În mod inexplicabil, pe vietnamezi nu părea că îi deranjează duhoarea fetidă ce se înălţa în momentul în care americanii trecură prin mlaştină şi îşi lăsară bagajele la marginea hăţişului. Doi paşi în faţă şi Kearsage putea să-l doboare pe cel mai apropiat. Protejaţi de zgomotul pe care îl făceau ceilalţi, americanii se afundară mai adânc în noroiul care le ajungea acum la umeri.

Continuară să, stea acolo în vreme ce vietnamezii îşi fierbeau orezul. Nu aveau încotro. Poate i-ar fi omorât pe cei cincisprezece oameni printr-un atac surpriză, dar ar fi fost alertat întregul batalion vietnamez, iar americanii nu erau decât şase…

Kearsage se sprijini în mâini, în timp ce ţânţarii îl ciupeau de

faţă şi, din când în când, simţea ceva mişcându-se în noroi, provocând valuri care îl acopereau.

Îi era teamă de lipitori. Auzise poveşti îngrozitoare despre ele: se strecurau în penis, unde se făceau de zece ori mai mari şi nu puteau fi extrase decât prin mijloace groaznice. Duhoarea mlaştinii devenea din ce în ce mai insuportabilă pentru oamenii aflaţi cu nasul la suprafaţă, iar faptul că se amesteca cu mirosul de *nouc-mam,* un sos vietnamez, nu o atenua deloc. Vietnamezii cântau acum cântece de propagandă. Kearsage îl simţi atunci pe Hutch tremurând lângă el şi reuşi să îi zărească în întuneric albul ochilor: plângea.

Ieşi uşor din mlaştină şi îl apucă pe Hutch de umeri. Încercă să-i transmită o parte din forţa lui, aşa cum un scufundător împarte cu un altul oxigenul. Erau deja de o oră în mlaştină; dacă ar reuşi să stea în continuare nemişcaţi, ar avea poate o şansă să scape după ce vietnamezii se vor culca. Hutch nu mai tremura, dar începu să geamă; vietnamezii îl vor auzi şi se vor opri din cântat. Dar poate că l-ar auzi oricum, întrucât Hutch făcea din ce în ce mai mult zgomot.

Kearsage îi puse o mână pe gură. În acel moment, vietnamezii se opriră din cântat.

Hutch se zbătea cu o asemenea forţă, încât reuşi să strige în ciuda efortului făcut de locotenent. Ieşi din noroi şi, urlând, se aruncă în mijlocul duşmanilor stupefiaţi. Răsturnă ceaunul cu orez, care nu era încă fiert, în vreme ce, fără să reacţioneze, vietnamezii priveau monstrul acoperit cu noroi cum dispare zbierând în întuneric.

Kearsage trase primul, urmat imediat de McSherry, aflat în cealaltă parte, nimerindu-i pe vietnamezi din spate. Sub prima rafală se prăbuşiră patru. Ceilalţi îşi apucară Kalaşnikovurile, dar fură seceraţi de restul patrulei.

Ieşiră din mlaştină şi trecură peste cadavre. Focuri de armă răsunară în noapte. Kearsage spera că destinul se va arăta suficient de blând cu Hutch, făcându-l să tragă, pentru a muri luptând.

Ştiau cu toţii că muniţia nu îi va ajuta şi că, dacă ar fi rămas împreună, aceasta i-ar favoriza pe urmăritori. Erau nevoiţi să se disperseze şi, la un semn de-al lui Kearsage, se năpustiră pe rând în junglă, sperând să se întâlnească la punctul stabilit. Kearsage rămase singur lângă tăciunii fumegânzi ai vietnamezilor.

— Du-te, Rick, spuse el calm. Voi încerca să-i reţin.

— Fără eroisme inutile, spuse sergentul. Pentru a-i atrage aici, e mai bine să fim doi.

Răsunară primele împuşcături. Gloanţele şuierau pe lângă ei, trase la întâmplare în întuneric. Dar erau siguri că vor fi reperaţi şi pătrunseră în junglă, îndepărtându-se de restul patrulei care cobora panta. Era imposibil de estimat cât avea să dureze vânătoarea şi nici numărul câinilor pe care vulpile puteau să le atragă după ele.

* * *

Se aşezaseră pe creastă, cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini, într-o zonă lipsită de cea mai mică ascunzătoare, dar nu le mai păsa.

Debutul vânătorii fusese dur şi se desfăşurase pe coastă şi prin junglă. Când focurile nu se mai auzeau în spatele lor, se opreau pentru a trage la nimereală sau chiar pentru a arunca vreo grenadă. Îşi spuneau în clipele acelea că făcuseră tot ce le stătuse în putere pentru ca vietnamezii să le piardă celorlalţi urma.

Pentru o mai mare siguranţă, urcară valea de-a lungul crestei şi pătrunseră mai adânc pe teritoriul vietnamez. Arborii se împuţinau şi nu aveau cum să se oprească pentru a riposta. Erau constrânşi să găsească punctul de minimă rezistenţă şi să traverseze cât mai repede liniile duşmane, întrucât, dacă s-ar fi oprit, ştiau că nu vor avea forţa necesară pentru a-şi continua urcuşul.

În timp ce vietnamezii continuau să tragă pe drumul pe care îl părăsiseră, se felicitau pentru şiretenia de care dăduseră dovadă.

Puţin după ivirea zorilor, ajunseră pe creasta golaşă, cu degetele în continuare crispate pe puşti. Se prăbuşiră imediat acolo, picioarele refuzând să-i mai asculte, cu răsuflarea tăiată, gâtlejul uscat, iar Kearsage observă că îi curge sânge din palmă, prin stratul de noroi. Genunchiul rănit îl durea cumplit. Încercă să-şi întindă piciorul şi renunţă; sub pantalonul murdar articulaţia era umflată. McSherry îi pansă palma cu ce avea la îndemână.

Aşteptau, cu armele încărcate, puse de-a lungul coapselor. Aşteptau ca duşmanul să găsească vreo urmă. Aşteptau să vadă dacă îşi vor putea convinge trupurile să se mişte. Într-un cuvânt, aşteptau un semn, o prevestire. Au primit două.

Prima îi făcu să aplece capetele încă mai mult. Răsunară nişte împuşcături răzleţe din vale, urmate de explozii lungi, înspăimântătoare. Câinii nu le pierduseră urma.

A doua sosi din cer, unde soarele se ridica deasupra înălţimilor înceţoşate. Avioanele de temut Phantom F-4 coborau în vale mârâind, aruncând bombe cu napalm. În curând valea fu umplută de fum şi de nori de praf. Urmând poziţiile ce le fuseseră comunicate prin radio în timpul nopţii, păsările morţii plonjau, iarăşi şi iarăşi, lăsând în urmă noi explozii, cele ale depozitelor de muniţie ascunse, ce stăteau mărturie pentru precizia lor. Avioanele reveniră iarăşi pentru a mitralia totul, ridicând nori de praf. Timp de o jumătate de oră cei doi americani asistară la dezlănţuirea de violenţă pe care o provocaseră.

Apoi avioanele plecară, nelăsând în urmă decât explozii rare, care sfredeleau tăcerea şi fumul care urca încet spre junglă. Muţi, Kearsage şi McSherry se ridicară cu greu, se întoarseră cu spatele spre vale şi coborâră pe cealaltă parte a crestei.

Kearsage rămase cincisprezece zile în spital, sub antibiotice, din cauza rănii de la mână. De fiecare dată când i se schimba pansamentul, aceasta era sensibilă, roşie şi umflată. Dar scăpă de amputaţia pe care medicii credeau că i-o vor face atunci când McSherry ajunsese la Phan Rat, la trei zile după bombardament, ducându-l în spate, inconştient şi ars de febră.

Câteva elicoptere ale Regimentului 1 cavalerie aeriană plecară după avioanele Phantom şi urmă o bătălie dură în vale, deşi mai puţin violentă ca cea de la Ah Shau. Avioanele de vânătoare se descurcaseră bine şi vietnamezii băteau în retragere. Locotenentul şi sergentul fuseseră decoraţi.

Kearsage semnă ultimele documente de la spital şi ieşi sprijinindu-se în baston. McSherry îl aştepta la volanul unui jeep, împreună cu bagajele locotenentului pe care urma să îl ducă direct la aeroportul din Da Nang pentru ultima dată.

— Ceva noutăţi?

— Au fost găsite corpurile tuturor, cu excepţia celui al lui Hutch. Este dat dispărut.

— Plec, Rick.

— Părăseşti armata?

— Da. Ar fi trebuit să te ascult. N-ar fi trebuit să-l iau pe Hutch cu noi.

— N-aveai de unde să ştii. Nu este vina ta dacă i-au cedat nervii.

— Nu ştiu. În orice caz, decizia mea a dus la moartea a patru persoane.

— Ai luat şi înainte de nu ştiu câte ori acest gen de decizie. La fel şi eu.

— Dar, de data asta, a fost vorba de mine. N-o să-mi mai asum această responsabilitate. Nu voi mai răspunde decât de mine. Destinul nimănui n-o să mai depindă de mine.

— Asta da decizie, Dan. Dar nu este aşa uşor să scapi de răspunderi.

— Ai impresia că dau înapoi, Rick?

— În sfârşit, la naiba, Dan! De ce-mi ceri asta? Eu sunt doar un puşcaş marin pe viaţă. Tot ce ştiu e că războiul poate face din cineva mai încrezător în sine sau mai puţin. Dar niciodată nu va mai fi la fel.

— E-adevărat, Rick. Hai să mergem! Trebuie să prind un avion.

10

Se trece la lupta corp la corp, atunci când adversarii ocupă aceeaşi căsuţă pe hartă.

De vreo trei ore, Kearsage stătea cu urechile ciulite, dar nu auzi nici o mişcare. Poate că santinela dormita. De îndată ce primele raze ale zorilor aveau să lumineze scara de piatră, va trebui să-şi alunge oboseala şi să acţioneze, chiar cu riscul de a nimeri în bătaia gloanţelor. A nu face nimic nu rezolva în nici un fel situaţia; ascunzătoarea lor nu avea să reziste la o cercetare minuţioasă.

Îi spuse lui Kim că, dacă cineva se va apropia de ea fără să o strige pe nume, trebuia să încerce să înoate pe sub apă până la rezervor. Avea să scape poate de asasini, dacă se va ascunde într-un ungher întunecos. Îl strânse o clipă de braţ, apoi îi dădu drumul. Kearsage se târî încet spre lumina difuză care se filtra în peşteră.

Înaintă cu precauţie, folosindu-se de mâini şi de genunchi. Era suficient ca o piatră să cadă în apă! Ajunse la intrarea în grotă, se puse la pământ cu faţa în jos, cu obrajii lipiţi de marginea de piatră şi se târî încet pentru a privi în susul treptelor. Surprinse o mişcare şi înlemni.

Rebelul dormita sprijinit de peretele de lângă intrare. Când muşchii i se relaxau, era pe punctul de a cădea, apoi începea să caşte şi să se întindă, încercând să se trezească. Îşi lăsase puşca sprijinită de perete, la îndemână. Dacă Kearsage nu făcea nimic, aveau să vină tovarăşii lui după el, când vor fi gata. Iar dacă s-ar fi folosit de pistolul de la centură, ceilalţi ar fi venit oricum, fără să fie gata.

Interveni încă o dată destinul. Berberul se frecă la ochi, tuşi şi scuipă, apucă puşca şi ieşi afară. Avea să vină imediat? Se dusese să mănânce cu ceilalţi? Nu mai conta. Kearsage se ridică şi o luă din loc.

Trebuia să păşească cu grijă, să nu-şi piardă echilibrul şi să supravegheze intrarea. După ce urcă vreo cinci paşi, zări

deschizătura. Afară, berberul se uşura pe solul stâncos al pantei. Kearsage speră că va izbuti să se strecoare fară a fi văzut.

Odată ce se va afla afară nu va mai putea da înapoi!

După încă doi paşi, Kearsage îşi regăsi îndrăzneala. Îşi trecu antebraţul drept prin faţa gâtului celuilalt şi şi-l prinse de bicepsul stâng. Omul, stupefiat, încercă să-şi ridice mâinile, dar era prea târziu. Kearsage îl apucă solid cu mâna stângă de ceafa, sub turban. Ar fi fost de ajuns să strângă puţin braţul pentru a-l sufoca şi a-l face să-şi piardă cunoştinţa. Dar, mult prea încordat de când îl atacase, strânse prea tare şi se aruncă în spate. Când se prăbuşi la pământ, auzi gâtul berberului rupându-se ca o franzelă.

Mai auzi zgomotul produs de o piatră ce se ciocni de o alta. Se îndepărtă de cadavru, înşfacă pistolul şi se pregăti să riposteze. Era Kim, înarmată cu un pietroi.

El se ridică şi culese puşca.

— La naiba! Îţi admir curajul, dar, dacă vei continua să nu-mi asculţi ordinele, o să murim amândoi!

— Nu puteam să mai stau nici măcar o secundă, spuse ea printre dinţi.

— Trebuie să se întorci acolo. Am de supravegheat un teren neted şi nu vreau să se ţină cineva scai de mine. Ai înţeles?

Ea confirmă cu un semn, resemnată să ţină companie unui cadavru.

Trase piedica pistolului şi i-l dădu.

— Are trei gloanţe. Dacă vine vreun nenorocit după tine, trage de trei ori şi fugi!

Kearsage verifică puşca-mitralieră. Era un Kalaşnikov sovietic de fabricaţie recentă, prost întreţinut, dar utilizabil. Se asigură că era încărcat şi îi luă mortului centura cu muniţia de rezervă.

Apoi se căţără până la buza râpei şi văzu corturile de la înălţimea de cincizeci de metri. Îşi alese drumul şi o porni ascunzându-se printre arborii deşi. După un sfert de oră, era în spatele cortului lui Kim. Pătrunse în locul de unde plecase mai devreme. Pantalonul i se dezlipi de rana care reîncepuse să sângereze. Cum nu avea timp să se ocupe de ea, încetă să se mai gândească.

Jurnalul era în acelaşi loc unde îl lăsase când fugiseră. Era intact. Îl băgă în buzunar şi dădu deoparte pânza de la intrare.

Trei beduini, aşezaţi în jurul unui foc făcut în faţa bucătăriei, îşi luau cafeaua de dimineaţă. Nu păreau să se simtă prea

ameninţaţi de dispariţia americanilor. Îşi lăsaseră armele pe masă. Fără a scăpa tabăra din priviri, Kearsage trase dintr-un etui un încărcător plin şi îl prinse la centură. Se ridică, îşi dezmorţi gambele şi trase de mai multe ori aer în piept, privind afară pentru o ultimă dată.

Ieşi cu precauţie, cu arma la umăr. Fără să ochească, îndreptă arma spre fesele oamenilor ghemuiţi exact în clipa când aceştia începură să reacţioneze. Trase o rafală, lăsând ca ţeava armei să se ridice, astfel încât gloanţele să lovească în plin micul grup. Oamenii se prăbuşiră ca nişte popice. În câteva secunde încărcătorul se goli. Kearsage îl înlocui numaidecât şi, pentru a economisi muniţia, trase foc cu foc în fiecare grămadă de zdrenţe. Punând un nou încărcător, înaintă pentru a verifica dacă îi neutralizase pe toţi. Apoi îşi mai aruncă o dată privirile prin tabără înainte de a o chema pe Kim.

Ea se ridică ezitând, fără să creadă că scăpaseră.

— Au plecat?

— Cu excepţia ariergardei. Au luat cu ei corpul neamţului şi pe al lui Jakes.

— Doamne! De ce?

— Ca să înlăture orice urmă. Nu mai avem decât un avion zdrobit şi cadavrele masacrate ale unor arheologi. Nimic excepţional prin aceste locuri. Pune-ţi într-o valiză câteva lucruri indispensabile şi paşaportul. Mai ia şi ceva de mâncare şi apă din bucătărie, în timp ce eu mă duc să caut Land Roverul.

— Pentru ce ne trebuie provizii? Amgala nu este aşa departe.

— Nu mergem acolo. Trebuie să ajungem pe coastă. Cu puţin noroc, vom lua primul avion care va părăsi ţara înainte ca autorităţile să afle ce s-a întâmplat aici.

— De ce să fugim? Am fost în legitimă apărare.

— Armata o să ne ţină aici pe toată durata anchetei. Ar putea să treacă o săptămână până ce birocraţii ăştia tâmpiţi ne vor lăsa să plecăm şi asta după ce vor fi făcut un tărăboi groaznic în presa internaţională. Zarko a reuşit aproape să omoare cincizeci de nevinovaţi, fără vreun motiv anume. Pentru mine nu mai este o ghicitoare cu care să te distrezi după cină. Vreau să aflu acest motiv. Iar dacă Zarko se va perpeli până atunci, cu atât mai bine.

11

Odată ce contraatacul este anunţat, jetoanele angajate în luptă îşi dublează efectivul.

— Deci, acum ştii cât ştiu şi eu, îi spuse Kearsage lui Rainsford, ridicându-se şi îndreptându-se spre fereastră. Cum au comentat marocanii toată treaba?

Plecaseră uşor din Africa. Kearsage o luase pe autostrada de la mină până în port. După ce condusese prin deşert în plină căldură, Land Roverul era terminat când îl abandonară pe o stradă din împrejurimile oraşului el-Aiun, unde îşi lăsase şi armele. Kim îi îngrijise piciorul, iar bandajul nu se vedea pe sub pantalonii curaţi. Sforţându-se, reuşi să nu şchiopăteze prea tare. Chiar cu bagajele în mâini, insistă să meargă în zona din spatele portului pentru a căuta un taxi. Găsiră în cele din urmă unul şi se prăbuşiră în rabla care îi duse la micul aeroport.

Se odihniră şi mâncară tot ce li se oferi în avion în timpul scurtei călătorii până la Rabat. Înainte ca Frontul *Polisario* să atace drumul de acces, el-Aiun era un port foarte prosper, pe unde trecea o mare parte a fosfaţilor din întreaga lume. De când plecaseră numeroşi ingineri şi muncitori specializaţi, traficul se redusese, iar cei doi americani găsiră două locuri fără dificultate.

În timpul şederii la Rabat, făcură baie, se odihniră şi mâncară într-un hotel cu aer condiţionat, după care se îmbarcară în prima cursă spre Madrid, salutaţi fiind de un vameş amabil şi mustăcios.

Ajunşi în apartamentul lui Kearsage, Kim se dezbrăcă şi adormi imediat. El mai rămase treaz, citindu-şi ziarul. Când se simţi mai destins, se strecură în aşternutul de un alb impecabil.

Îl treziră razele soarelui şi clinchetul vaselor. Îşi trase o pereche de blugi prespălaţi, ce se aflau împăturiţi pe un scaun şi intră în bucătărie căscând. Kim se instalase ca la ea acasă. Se îmbrăcase cu o cămaşă de-a lui şi pregătise masa.

— Ar fi trebuit să ghicesc, spuse ea, ai un dulap de celibatar. Este gol-goluţ.

Kearsage făcu un duş cu apă fierbinte, se clăti cu apă foarte rece, după care se şterse cum putu cu prosopul folosit de Kim. Şi-l legă în jurul mijlocului şi îşi privi pielea plină de zgârieturi. Plăgile de la şold nu prezentau nici schije de grenadă, nici semne de infecţie. Îşi puse o cantitate apreciabilă de dezinfectant şi îşi pansă rănile cu bandaje adezive cumpărate de la farmacie. Uşurat, se întoarse la bucătărie.

— Bănuiesc că *room service*-ul nu funcţionează aici, nu? întrebă ea.

Ridicată pe vârfuri, se uita în dulapul de deasupra chiuvetei. Gambele bronzate contrastau cu fesele palide. O luă de mijloc pe la spate şi o trase spre el, spunându-i:

— Nu te preocupă decât mâncarea?

Ea gânguri şi îi luă mâinile lui mari în ale sale, delicate şi proaspete, se lipi de el în timp ce el o sărută pe ceafă, dându-i la o parte părul despletit.

— Mă gândeam să-i iau locul menajerei tale!

— Putem discuta.

— Atunci să discutăm…

Kearsage puse ouăle în farfuria lui Kim şi umplu ceştile cu cafea. Goală, culcată în patul nefăcut, îl privise cum se îmbrăcase cu o pereche de blugi şi o cămaşă sport.

— Nu mănânci? întrebă ea, atacând micul dejun cu un apetit de salahor.

— Nu prea mănânc dimineaţa şi apoi mă simt sătul după ce am făcut dragoste.

— E sigur că prefer patul pietrelor pe care am stat, acolo unde m-ai dus tu.

— Mai degrabă tu m-ai dus, nu crezi? În fine, am ceva treabă. N-o să te plictiseşti prea tare singură? Dacă vrei, pot să-ţi dau bani să-ţi cumperi nişte haine. Ţoalele tale de deşert nu se prea potrivesc cu peisajul spaniol.

— A, nu! Nu sunt întreţinuta ta! Trebuie să îmi ridic salariul pe trei luni…

Buna dispoziţie i se evaporă brusc.

— Crezi că am făcut bine că i-am lăsat aşa?

— Rebelii s-ar fi putut întoarce când au constatat că cei pe care i-au lăsat în tabără nu au ajuns la ei. Morţii n-au nevoie de nimic.

— Desigur.

— Şi, apoi, nu ştii cum sunt soldaţii. Eu, da. Şi nu este întotdeauna foarte amuzant.

O luă de mână pe deasupra mesei.

— O să supravieţuiesc, îi spuse ea.

Kearsage era sigur de asta, doar o văzuse în acţiune.

— Vin pe la prânz. Pa!

Îşi puse ziarul în buzunarul hainei, îşi luă maşina şi plecă spre ambasadă. Ajuns acolo, urcă direct în biroul lui Rainsford, fără să-şi anunţe sosirea.

— Marocanii nici nu descoperiseră masacrul când i-am anunţat după telefonul tău de azi-dimineaţă. Sunt furioşi că aţi plecat, dar au înţeles că n-ar ajuta la nimic să vă ceară extrădarea. Abţineţi-vă însă să mai ajungeţi pe acolo un an sau doi.

Rainsford continuă, cu mâna pe un blocnotes acoperit cu un scris citeţ:

— O să pun pe cineva să-ţi bată la maşină declaraţia şi o să le trimit şi lor o copie. Este destul de detaliată. Asta şi faptul că presa le este favorabilă le vor mângâia puţin orgoliul.

— Ai aflat ceva despre înmatricularea avionului sau despre identitatea lui Jakes?

— Sper că vom primi datele din arhivă astăzi după-amiază prin telex, spuse Rainsford. S-ar spune că ai cercetat până la capăt afacerea asta, nu?

— Sânge proaspăt care a curs pe două cadavre vechi... ar putea să vă intereseze şi pe voi, la urma urmelor.

— Este posibil, într-adevăr. Dar conducerea CIA nu va însărcina un funcţionar BCBG să dea de capăt cazului tău.

— Nu-i nevoie. Eu m-am băgat singur în asta. Nu-mi trebuie decât o mână de ajutor, din când în când.

— Mă ocup eu de asta. Cere-mi mie tot ce ai nevoie şi eu îţi voi expedia toate informaţiile. O să-ţi trimit tot ce mi se pare util din băncile de date. Dacă vei găsi ceva care să impresioneze conducerea, fac eu raportul şi o să obţin acordul oficial.

— Ne-am înţeles. Acum trebuie să plec, mă grăbesc. Am probleme cu tipii de aici, spuse Kearsage ieşind pe uşă cu zâmbetul pe buze. Fă nişte cercetări în legătură cu un oarecare Zarko. ZARKO. European probabil, poate neamţ. Sex masculin, rasă albă, ceva mai mult de un metru nouăzeci, de vreo cincizeci de ani. Dacă afli ceva, mă găseşti toată noaptea acasă.

* * *

Kearsage se opri la baza scărilor şi îşi trecu punga cu

cumpărături în mâna dreaptă pentru a apuca cheile cu stânga.

— N-aş fi bănuit că poţi să decazi într-atât.

— Ce?

Kearsage intrase în bar şi-i salută prin semne pe câţiva obişnuiţi ai localului. Întrebarea i se adresa lui Adolfo, care stătea sprijinit de tejghea.

— Bimo, o sticlă de *Ciento Tres, por favor.* Cum am mai ofensat de data asta proletariatul?

— Că sugi sângele muncitorilor, nu mă miră, dar bietele fete din popor…

— Aha! E vorba de domnişoara Kimberly Bushrod, nu? Ai o vedere bună, Adolfo Roşu!

— S-a oprit aici când a venit de la cumpărături.

Adolfo era furios că fusese acuzat că se bagă în treburile altuia, chiar dacă, de data aceasta, era adevărat.

— Şi v-a sedus pe toţi.

Toţi muşteriii zâmbeau.

— Mă dezamăgiţi cu toţii. Te-am ajutat să primeşti patru stele în ghidul Macho pentru bodega asta şi tu ai lăsat o tipă să bea un pahar cu voi. Dacă aş fi fost în locul tău, i se adresă el lui Adolfo, nu m-aş fi lăsat sedus. E fiica naturală a lui Rockefeller.

Apucă sticla şi ieşi.

— Am făcut cumpărături pentru prânz.

Kim era foarte elegantă. Purta o rochie decoltată, care lăsa să i se vadă umerii bronzaţi, ciorapi de nylon şi pantofi cu tocuri înalte, iar părul lung îi era puţin ondulat, gata să i se îndrepte la cea mai mică adiere a vântului.

— Dacă e să mă iau după reacţia ta, s-ar spune că n-am aruncat banii degeaba, spuse ea.

— Ştiu să apreciez mai bine decât golanii de jos!

— Faci parte din aceeaşi specie.

— De asta mă şi temeam. Cum găsesc un cuţit, o să halim pâine cu brânză şi o să bem un păhărel.

— Cuţitul este în sertarul din dreapta de deasupra chiuvetei.

— Ai scotocit peste tot?

— Am făcut puţină ordine. Menajera ta nu îţi spală prea des vasele.

— Deci ai avut o zi plină!

— Oricum, am avut timp să-ţi vizitez şi bârlogul. Ai nişte gusturi violente în materie de romane. Hărţile alea acoperite cu

pătrăţele din carton ce sunt?

— Un *Wargame.* Jocul de-a războiul prin corespondenţă.

— Din ce în ce mai ciudat. Un play-boy european, suficient de bogat ca să-i ofere unei fete o săptămână pe Coasta de Azur, care îi face praf pe terorişti cu toate mitralierele lor şi colecţionează cărţi despre toate războaiele trecute, prezente şi viitoare… Cine eşti de fapt, amice?

— Cu ce să încep? M-am născut la o mică fermă din inima unei ţări mari…

— A, te rog!

— Bine, să ne cântărim cuvintele. Chestia cu ferma e adevărată. Şi nici o dorinţă de a o moşteni de la părinţi. E o meserie prea dură. Facultatea: două licenţe în istorie şi psihologie, cu menţiune. Se înrolează în războiul din Vietnam. Descoperă cu pasiune virtuţile care nu se găsesc decât în cel mai josnic joc inventat de oameni. Revine aproape intact, scapă uşor de serbările militare şi familiale. Se reîntoarce la Universitate, unde obţine o diplomă în istoria militară. Subiectul lucrării: „Alterări ale comportamentului datorate interacţiunii dintre ofiţeri şi soldaţi în unităţile de elită”.

— Trebuie să-ţi spun „doctor Daniel Kearsage”?

— Nu-mi plac titlurile. Sunt ca o înmormântare cu pompă. Profesorii sunt distraţi, generalii, atât de conservatori, iar femeile, atât de frivole…

— Ajunge! Să spunem „Dan scumpul”. Merge?

— E mult mai bine. Unde rămăsesem? Noi, profesorii, suntem atât de distraţi… Ah, da, lucrarea de diplomă. Eroul nostru a tipărit-o pe cheltuiala sa şi a vândut aproape douăzeci şi trei de exemplare, mergând din uşă în uşă. Bine, spune profesorul, hai să facem o variantă cu un titlu mai scurt şi cu un profit mai mare. Aşa a devenit cartea lunii, best-seller etc. etc. Atunci, scoţând câte un roman din când în când pentru a avea ce să mănânce, omul nostru se lansează în cercetare şi publică articole în reviste de specialitate. Într-o zi, este invitat să ţină un seminar la Şcoala militară, apoi nişte cursuri la West Point. În plus, ocazional, este consilier în probleme de informaţii.

— Spion…

— Nu chiar, draga mea romantică. Doar cercetări pentru tot felul de conţopişti umflaţi.

— Ceea ce nu explică comportamentul de copoi împotriva rebelilor din *Polisario.*

— Ştii tu cum e: împrejurarea te face hoţ...

— Şi hoţul se întoarce mai apoi să se adăpostească sub copacii liniştiţi ai lumii academice.

— Nu chiar. Există în continuare cazul Zarko.

— Cum vrei să-l rezolvi? Doar n-o să te întorci în Maroc?

— Nu, nu cred că aş fi prea bine văzut. Şi apoi, dacă Zarko se mai află în zonă, trebuie să fi trecut graniţa în Algeria. Dar a făcut tot ce-a putut pentru a păstra secretul căpitanului Jakes, al avionului său strălucitor şi al unui soldat german aflat foarte departe de casă. Dacă vom descoperi acest mister, vom afla şi ce-i cu Zarko.

— Bine. Cu ce începem?

— Cu asta.

Şi Kearsage scoase jurnalul legat în piele din buzunar. Apoi o întrebă:

— Apropo, unde spuneai că e cuţitul ăla?

După ce mâncară, Kim îi spuse lui Kearsage că are de gând să se ocupe de aranjarea cumpărăturilor în dulapuri, lăsându-l pe acesta într-un fotoliu din piele, cu ţigări şi băutură la îndemână.

Jurnalul fusese un obiect de lux, acum însă se afla într-o stare deplorabilă. Foile frumoase şi groase erau îngălbenite de vreme. Pe prima pagină era scris cu cerneală neagră, citeţ, dar puţin căutat:

„Horst Immelmann,
Untersturmfuhrer,
Das Reich Panzer grenadier division,
Das Reich”.

Nu se putea trage nici o concluzie din aceste rânduri. Gradul pe care îl avea cadavrul era *Hauptsturmfuhrer,* căpitan *Waffen* SS şi nu sublocotenent. Iar infanteria motorizată *Das Reich* fusese aproape zdrobită în stepele Rusiei şi nu în Sahara. Începu să răsfoiască carnetul.

Nu remarcă sosirea lui Kim spre sfârşitul după-amiezii. Văzându-l cufundat în lectură, ea se mulţumi să aprindă lumina când se lăsă întunericul. În cele din urmă, pe la ora 8 strivi ultimul chiştoc în scrumiera arhiplină, puse jurnalul deoparte, se ridică şi se întinse. O sărută pe Kim şi o ajută să pregătească cina.

— Într-adevăr, este un jurnal. Îi aparţine unui oarecare H. Immelmann. Începe imediat după ce acesta şi-a părăsit ţara şi organizaţia hitleristă de tineret pentru a se înrola într-un regiment de blindate ca ofiţer subaltern. N-am parcurs decât prima parte, în care povesteşte despre botezul focului pe care l-a primit pe Frontul de Est. Rănit şi decorat, se întoarce în Germania, scăpând astfel de soarta tragică a celor mai mulţi camarazi de-ai săi. După ce s-a vindecat, este înaintat căpitan şi se înrolează voluntar în Divizia Brandenburg a lui Skorzeny.

— Divizia Brandenburg?

— Da. Hitler a fost foarte impresionat de comandourile britanice şi de rangerii americani. A numit un ofiţer SS, Otto Skorzeny, ca şef al trupelor de şoc naziste. De Skorzeny s-a vorbit mult când a reuşit să-l elibereze pe Mussolini, care era prizonier al Aliaţilor. Spre sfârşit, efectivele trupelor sale speciale au fost mărite, micul său batalion devenind o brigadă.

În acel moment sosi şi Immelmann. A învăţat acolo o mulţime de lucruri, de la condusul unei locomotive la scufundări. A continuat să facă însemnări în jurnal chiar şi în timpul primelor sale misiuni de comando. E extraordinar! Am de gând să-l citesc pe îndelete când se vor termina toate acestea. Partea care ne interesează începe însă cu vreo douăsprezece pagini înainte de final.

Germania se prăbuşea, Balcanii fuseseră eliberaţi. Unele trupe erau izolate în Austria de către americani şi ruşi la nord, de americani şi britanici în sudul Italiei. Immelmann îşi începu ultima misiune într-un port german de la Marea Baltică. Maiorul Joachim von Lowe conducea zece comandouri, iar căpitanul Immelmann, unităţile speciale. Plecară la bordul unuia dintre cele mai modeme submarine de pe vremea aceea. Fără armament se puteau îmbarca la bordul lui douăzeci şi cinci de pasageri, în afara echipajului. Se spune că astfel de submarine au servit la evacuarea căpeteniilor naziste spre America de Sud.

Timp de mai bine de o lună, submarinul s-a jucat de-a v-aţi ascunselea cu *Royal Navy* în largul coastelor Franţei eliberate şi ale Spaniei. La 30 aprilie 1945 comandourile au fost debarcate într-un golfuleţ din Sahara spaniolă. Submarinul a plecat, promiţând că vă reveni într-o săptămână.

Immelmann n-a văzut niciodată ordinele primite. Von Lowe le păstrase pentru el. Dar era evident că toată afacerea fusese aranjată dinainte. Pe mal îi aşteptau patru vehicule cu embleme

spaniole: două pentru transportul oamenilor şi două camioane grele. Cei doisprezece oameni se îmbrăcară în uniformele spaniole pe care le găsiră în maşini şi o porniră spre interiorul ţării, von Lowe servindu-le de călăuză. După o zi de drum, ajunseră la ruinele romane.

Doctor Beesly avea dreptate. Clădirea cartierului general al fortului era aproape în întregime vizibilă. Îşi ascunseră vehiculele în ruine. Descărcară proviziile şi montară plăcile de metal pe care le transportaseră în camioane. Au muncit ceva, nu glumă!

Timp de două zile stătură ascunşi, aprinzând lumini de aterizare la căderea întunericului. Pe data de 4 mai, înainte de ivirea zorilor, obţinură o legătură radio pe frecvenţa convenită şi, puţin timp după aceea, sosi avionul. Una dintre santinele zări avionul american care, câteva minute mai târziu, dădea ocol locului. Îl priviră cu toţii *pe Sturmbahnfuhrer-ul* von Lowe fără să înţeleagă. Acesta se mulţumi să dea ordin să se înalţe un catarg de semnalizare pentru pilot.

Pista era scurtă şi cu denivelări. Cu toate acestea, avionul ateriză fără probleme, dar îi explodă un pneu. Ieşi de pe pista din metal şi se izbi de ruinele unei coloane. Von Lowe le ordonă oamenilor să stea la distanţă, pentru cazul în care avionul ar lua foc şi urcă în carlingă, însoţit de Immelmann. Pilotul era mort. Von Lowe deschise un compartiment de unde scoase doi saci din pânză.

În alt paragraf relatează pe scurt ceremonia mortuară pe care von Lowe i-o făcu pilotului la avion. Şi cu aceasta jurnalul se încheie.

— Asta-i tot? întrebă Kim, care uitase să mai mănânce.

— Tot. Celelalte pagini sunt albe.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai spună ceva, sună telefonul. Kearsage ridică receptorul telefonului din sufragerie.

— Dan? Payne la telefon. Am noutăţi pentru tine.

— Deja? Despre ce e vorba?

— Mai întâi despre avion. Ultima dată a aparţinut unităţii a 15-a *Air Force Special Group* cu baza la Brindisi, în Italia, la tocul cizmei.

— Ce-i cu grupul ăsta special?

— Avea în dotare mai ales avioane cargo C-47, aviaţia personală a OSS[3]. Toate misiunile secrete de aprovizionare pentru Balcani, Italia ocupată şi Polonia plecau din Brindisi.

[3] *Office of Strategic Services* – Oficiul de Servicii Strategice (n.tr.).

— Şi atunci, emblemele iugoslave?

— OSS antrenase un mic grup aerian de partizani iugoslavi în baza din Italia. Poate că este unul dintre avioanele pe care OSS le-a dat iugoslavilor.

— Cum adică „poate”? Ce spun arhivele?

— Că avionul a dispărut în misiune spre sfârşitul războiului. Atât.

— Pe moment e suficient. Şi Jakes?

— Consilier al OSS pe lângă oamenii lui Tito.

— Unde îşi avea baza?

— Mi-o iei înainte. Regimentul 2677 aflat temporar la Bari, lângă Brindisi, cartierul general al SBS, Serviciile Balcanice Strategice.

— Dispărut în misiune, nu?

— La aceeaşi dată ca şi avionul. Altceva nu ştiu. Te ajută cu ceva?

— Nu prea mult. Totul e atât de încurcat.

— Am căutat date despre Zarko, dar nu i-am dat de urmă în arhivă. Am întrebat în Maroc: nu există nici un cetăţean marocan cu acest nume şi nici viză de intrare nu are!

— Nu-i de mirare.

— Am să încerc şi la Interpol, cine ştie? Dar să nu-ţi faci mari speranţe, dacă este în cârdăşie cu *Polisario.* Interpolul încearcă să evite tot ce are legătură cu politica.

— O.K. Mai am două lucruri să te întreb: despre maiorul *Waffen* SS, Joachim von Lowe – LOWE şi căpitanul Horst Immelmann – IMMELMANN. Vezi ce poţi afla despre ei.

— Bine. O să te sun eu.

Kearsage închise şi ceru la informaţii numărul serviciului telegrafic şi al aeroportului. Reveni apoi în bucătărie.

— Cine era? întrebă Kim, care spăla legume în chiuvetă.

— Payne Rainsford, un prieten de-al meu din CIA, care face nişte investigaţii pentru mine, spuse el luând de pe masă resturile de pâine şi de brânză de la prânz.

— Ah, nu! Nu gustări! Pregătesc eu ceva…

— Sunt dezolat, dar avionul meu spre New York decolează într-o oră şi jumătate.

12

Dacă o căsuţă este goală, pozate fi ocupată simplu cu un jeton reprezentând o unitate.

De obicei, Kearsage citea în timpul drumului. Gândindu-se la timpul pierdut cu somnul, încerca să recupereze orele în timpul zilei. Cu toate acestea, având în vedere ultimele zile agitate, era mai înţelept să se odihnească în scaun şi să se pregătească astfel pentru decalajul orar.

Kim nu fusese încântată la gândul că urma să rămână singură, dar se resemnase. Nici el nu voia s-o părăsească, dar în această călătorie timpul câştigat conta mai mult decât plăcerea. Vacanţa pe Coasta de Azur avea să fie cu atât mai minunată când totul se va sfârşi.

Avionul ateriză lin. Kearsage deschise ochii şi privi micul aeroport. Francis O'Connor crescuse în New York şi locuia într-o suburbie din apropiere. Kearsage îl ştia de mulţi ani şi îi spunea întotdeauna Francis, nu Frank. Îl cunoscuse la Fort Bragg, când încerca să facă un stagiu de perfecţionare în pilotaj. O'Connor era unul dintre puţinii civili ai Centrului militar special care a scris un capitol de manual despre un nou exploziv. Apoi, sătul de teorie, a plecat la munte să facă demonstraţii în faţa unor paraşutişti entuziasmaţi. Făcea o figură aparte, chel şi burtos cum era, printre tinerii bronzaţi şi în formă, dar nu părea să-şi dea seama de asta. Kearsage înţelese încetul cu încetul că O'Connor nu era genul care să se dea cu capul de pereţi. Refuza să vadă obstacolele şi plutea liniştit printre ei ca un spirit neîncarnat.

Aeroportul municipal era atât de mic, încât nu avea decât o singură poartă pentru sosiri şi plecări.

Kearsage şi O'Connor se găsiră fără probleme.

— Salut, Danny. Era şi timpul să vii, spuse O'Connor luându-i valiza în ciuda protestelor sale.

— Ştiai că o să vin, fiindcă eu am făcut cinste ultima dată. E rândul tău acum. Cum o duci?

— Nu prea rău. Nevastă-mea m-a părăsit din nou, nemernica, aşa că am ceva timp să muncesc până se întoarce săptămâna viitoare.

— Pari foarte sigur pe tine.

— E genul de tipă care mă părăseşte în fiecare an, cu regularitate, de parcă s-ar duce la ski la Saint-Moritz. Se duce la maică-sa şi o exasperează. O dată o să fiu plecat când o să se întoarcă.

Kearsage izbucni în râs. Nu văzuse niciodată un cuplu atât de unit după douăzeci şi cinci de ani de căsătorie.

— Eşti cu adevărat ieşit din comun, Francis, pe bune.

— Şi tu? De doi ani tot încercăm să te aducem aici. Susie a plecat în voiajul ei anual exact în ziua când a sosit telegrama ta. O să-mi facă tărăboi de două ori: o dată pentru ea şi a doua oară pentru nepoata ei dragă cu care vrea să te căsătorească. Presupun că ar fi prea mult să sper că vei rămâne cel puţin până se întoarce, nu?

— Nu pot, pe cuvânt, Francis. Am treabă, o afacere la care cred că mă poţi ajuta. Bineînţeles, ar fi trebuit să-ţi telegrafiez din Spania, dar era cam greu de explicat printr-o telegramă.

— Stai aşa! Dacă tot trebuie s-o ştergi de parcă ai fi un gigolo al nevestei mele, cel puţin poţi să aştepţi cu explicaţiile până ce voi face cafeaua.

Bătrânul break se hurducă cu zgomot pe scurtul traseu până la suburbia în care locuia O’Connor. Kearsage păstră tăcerea până ce se aflară amândoi aşezaţi în fotolii, cu câte o ceaşcă de cafea în mână.

— Bine, Dan, dă-i drumul. De ce a trebuit să traversezi Atlanticul atât de repede pentru a vedea un dinamitor demobilizat?

— Mi-ai spus că ai avut legături cu serviciile strategice OSS din Balcani în timpul războiului.

— Da, dar n-am apucat să fac niciodată vreun sabotaj, deşi pentru asta mă angajaseră. Mi-am petrecut războiul în spatele frontului, în Italia.

— Cum de s-a întâmplat asta?

— Am fost instruit în America şi m-am trezit trimis într-un colţ uitat de lume în Louisiana. M-au numit instructor şi, orice aş fi făcut, şeful meu ţinea morţiş să mă păstreze acolo până la sfârşitul războiului. Într-o zi a sosit un tip de la OSS care căuta voluntari pentru nu ştiu ce misiuni misterioase. N-auzisem de

OSS, dar mi-am spus că nu poate fi mai rău decât dacă aş rămâne în mlaştina aia în care aruncam în aer trunchiuri de copaci. La două luni după ce am făcut cererea, am fost mutat în Virginia. După o instrucţie rapidă în domeniul transmisiunilor şi codurilor, am luat vaporul şi m-am trezit la Regimentul provizoriu 2677 din Bari. De acolo urma să plec să-i învăţ *pe* partizanii iugoslavi cum să arunce în aer bucăţi din maşina de război a lui Hitler.

— Dar ziceai că n-ai părăsit niciodată Italia.

— Nu. În timp ce-mi aşteptam misiunea, comandantul m-a anunţat că una dintre echipele ce se instalase deja are nevoie de material de sabotaj şi că nu era timp să li se dea prin metodele obişnuite. Avea o listă întreagă: explozivi, rachete, detonatoare etc., iar el nu vedea diferenţa dintre astea şi o comandă de coloniale. Cum nu aveam nimic de făcut, am luat lista şi m-am dus la un batalion de geniu. Ce n-am putut obţine am furat.

Când am ajuns la Brindisi cu camionul cu prada, am dat de un alt circ. Ştii, OSS se folosea de avioanele C-47 ale Grupului special al Unităţii 15 *Air Force* pentru a-i aproviziona pe partizani. În principal, grupul era sub comanda generalului comandant al Unităţii 15. De fapt, însă, era o afacere ultrasecretă. Nu puşcaşii americani se ocupau de încărcarea avioanelor, ci iugoslavii, aflaţi într-o unitate de lângă baza secretă. Erau nişte tipi îndemânatici care se pricepeau să echilibreze încărcătura, dar care nu ştiau nimic despre explozibili. Remarcasem că pilotul nu avea încredere în tipii care îi vorbeau în dialect, aşa că mi-am petrecut noaptea supraveghind încărcarea şi avionul a decolat mai devreme.

Ăsta a fost ghinionul meu. Şeful OSS a aflat, m-a convocat la Bari şi mi-a încredinţat aprovizionarea cu materiale a bazei. Nu-i prea rău pentru un sergent, nu? Bineînţeles, din când în când, mă strecuram în câte un avion pentru a livra pachetele. De două sau de trei ori chiar am pus piciorul în zona ocupată. Partizanii stăpâneau deja o mare parte a teritoriului, aşa că nu era foarte greu să aterizezi într-o vale de munte, să descarci materialele şi să revii cu avionul plin de răniţi la spitalele italieneşti.

— Ai paraşutat vreodată consilieri americani?

— Bineînţeles. Tot timpul. Şi englezi, de altfel. Precum şi bărbaţi şi femei în civil, care nu scoteau o vorbă până să sară ori să fie împinşi.

— Din întâmplare, n-ai întâlnit un căpitan Tim Jakes?

— Ia ascultă, amice. Eram spioni, aşa că nu ne prezentam, înţelegi? Tipul tău avea ceva semne particulare? E mult timp, dar…

Kearsage începu să râdă:

— Nu. Când l-am întâlnit eu singurul lui semn particular era o mustaţă blondă.

— Ce?

— Las-o moartă. Mi-ai spus despre avioane cargo, dar avioane de vânătoare existau la Brindisi?

— Bineînţeles, o mulţime. În afara avioanelor de vânătoare ce escortau bombardiere, exista un grup de piloţi partizani instruiţi de americani. Dacă-mi aduc bine aminte, chiar au avut ceva misiuni.

— Îţi aduci aminte de avioane care să fi dispărut în condiţii ciudate?

— Nu uita că războiul e destul de ilogic. Dumnezeule, numai eu am provocat dispariţia celor mai multe materiale.

— Mă refer la avioane de vânătoare. Şi când zic ciudat, mă refer la faptul că nu au fost considerate dispărute în misiune.

— N-ai putea fi mai exact?

— S-a întâmplat cam în prima săptămână a lunii mai 1945.

— Desigur. Trebuia să-mi spui! Îmi aduc aminte, fiindcă se întâmpla cu două sau trei zile înainte de capitularea Germaniei. Un avion de vânătoare al partizanilor a decolat fară permisiunea turnului de control şi a dispărut. Ofiţerul de control era un amic de-al meu şi mi-a spus că a făcut raport. Ce tărăboi a fost! S-a crezut că un pilot beat plecase să facă un tur, dar nu lipsea nici un iugoslav. Atunci, ni s-a spus de la Bari să uităm toată afacerea şi să nu mai vorbim despre ea. N-am înţeles care-i treaba până când ne-a venit un control administrativ. I-am dat să bea ofiţerului inspector şi i s-a dezlegat limba. A doua zi, treaz, a negat totul.

Kearsage, cu bărbia sprijinită în mâini, încerca să pună cap la cap piesele de puzzle. Apoi renunţă, cel puţin pe moment.

— Te-am ajutat cu ceva? întrebă O’Connor.

— Nu ştiu, Francis. Dar mai am ceva să te întreb. Pot să dorm aici câteva ore? Apoi o să iau avionul de întoarcere.

13

Alarmă generală: jucătorii aplică procedura de alertă personalului lor.

Kearsage îi lăsase maşina lui Kim, aşa că, în momentul în care ajunse la aeroport, luă un taxi. Epuizat, fără să se oprească jos, la barul lui Bimo, urcă scările simţind aceeaşi durere în gambă.

Uşa era smulsă din balamale. La început nu îşi dădu seama de extinderea stricăciunilor. Fără să se gândească, se repezi să aprindă lumina. Atunci văzu scaunele răsturnate, lămpile sparte, pernele aruncate pe jos. Masa era şi ea răsturnată, iar jetoanele jocului fuseseră împrăştiate ca nişte confetti, arătând ca după o partidă ce se terminase cu ceartă. O strigă pe Kim cu voce scăzută şi, de parcă această incantaţie i-ar fi înfrânt paralizia, intră în goană în cameră. Şi ea era goală, dar fără urme de luptă. Părea că cineva dormise în patul cu aşternuturile trase cu grijă.

Zări o bucată de stofa ce ieşea prin uşa dulapului. Era cămaşa pe care o folosea Kim pe post de halat; nasturii îi erau smulşi, iar cusătura de la umăr desfăcută. Nu ar fi putut spune dacă îi lipseau haine din dulap. Se duse în baie. Trusa de toaletă a lui Kim dispăruse. Atunci auzi un zgomot în sufragerie.

Apucă o ţeavă groasă din colţul băii, uitată de un instalator după ce-i făcuse câteva reparaţii. Se strecură în tăcere pe coridor şi se opri în lumină.

Lângă canapea stătea aplecat un bărbat, întors cu spatele, care culegea bucăţelele de ceramică, înjurând printre dinţi în spaniolă. Kearsage se apropie, cu ţeava ridicată. La doi paşi de el îi recunoscu vocea şi lăsă braţul în jos.

— Adolfo, ce s-a întâmplat?

— Ţi-am spart nenorocita de scrumieră. Ce mutră are!

Se ridică, căută un loc în care să pună bucăţile, dădu din umeri şi le aruncă pe jos.

— Lasă asta! Unde e Kim? A păţit ceva?

— Aha, o ştergi de aici, lăsând-o pe biata fată singură şi când revii îţi faci griji, nu?

— Lasă prostiile, vrei? spuse Kearsage strângând ţeava în mână.

— E bine, spuse spaniolul deja calmat de privirea pe care i-o aruncase tânărul american. Am ascuns-o. E cu nevastă-mea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieri eram la bar. Era târziu şi băusem cu toţii cam mult. Nu i-am văzut urcând pe scară.

— Pe cine?

— Trei bărbaţi. Nu i-am auzit nici măcar când au spart uşa, aflată deasupra capetelor noastre. Am avut noroc că Maria nu mai avea clienţi de la care să ia banii, spuse Adolfo zâmbind. Era pe punctul de a pleca, când i-a văzut pe cei trei intrând în sufrageria ta pe ferestre. Probabil că *senorita* Bushrod a fost trezită când au spart uşa. Când i-a văzut intrând în cameră, a încercat să fugă. S-a zbătut şi ar fi putut sări pe fereastră, dar bărbatul cu păr alb...

— Cine? îl întrerupse Kearsage.

— Şeful lor avea părul alb. A apucat-o pe *senorita* Bushrod de capot, i-a smuls hainele şi au dus-o în cameră. În timpul ăsta, Maria ne striga, urlând. Mă dusesem să fac pipi în stradă şi acolo am auzit-o. Erau vreo zece oameni la bar şi, când le-am spus ce se întâmplă, au sărit cu toţii... dar nu prea repede, înţelegi, după tot ce înghiţisem. Când am ajuns în cameră, Păr Alb ieşise deja pe acoperiş pe fereastră. Al doilea era pe punctul să iasă. Şi-a scos pistolul şi l-a nimerit pe Juan. Stai liniştit, nu e grav. Maurii lui Franco n-au reuşit să-l ucidă. Atunci al treilea bandit... ăsta n-a avut acelaşi noroc. L-am prins şi l-am dezarmat. Cum senorita *nu avea* decât câteva zgârieturi, s-a îmbrăcat şi am dus-o la nevastă-mea. E în siguranţă acolo.

— Cel pe care l-aţi prins n-a spus nimic celor de la *Guardia Civili.*

— Nu l-am predat. De acum încolo n-o să mai atace niciodată fete tinere şi n-o să mai bea mai mult de un pahar.

— Vă mulţumesc tuturor, *amigo,* spuse Kearsage. N-o să vă mai las niciodată treburile mele pe cap. Şi acum, du-mă la Kim.

Adolfo îl conduse pe străduţele înguste, derutante chiar şi în timpul zilei. Apartamentul său, aflat nu prea departe de cel al lui Kearsage, era la parter. Era mic, dar soţia lui îl întreţinea bine. Soarele abia se ridica la orizont, dar ea pregătea deja micul dejun. La intrarea celor doi bărbaţi, un băieţaş cu ochi mari se ascunse în spatele ei. Mama lui, care cunoştea evident povestea

lui Kearsage, îl întâmpină cu răceală. Un alcov cu perdele ţinea loc de dormitor în unica încăpere a apartamentului. Adolfo se aşează la masa zgâriată şi îl invită pe musafir cu un gest.

Lampadarul mare era aprins lângă pat şi Kim, acum calmată, îi zâmbi când el trase perdelele. Se aşeză pe marginea patului şi o strânse în braţe.

— Iartă-mă că te-am lăsat singură. N-o s-o mai fac până nu se va termina toată povestea.

Ea îl sărută pe obraz.

— Nu aveai de unde să ştii că Zarko ne-a urmărit. N-ai nici o vină.

Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte foarte cuviincioasă, încheiată până la gât, pe care i-o dăduse nevasta lui Adolfo.

— Adolfo spune că au venit să te violeze.

— Aşa a crezut el, dar nu-i adevărat. Mi-au smuls hainele pentru că am încercat să fug şi Zarko m-a împins în cameră pentru a mă îmbrăca înainte de a mă lua cu el. Nici măcar nu s-a uitat la mine, aşa cum eram, pe jumătate goală. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu tovarăşii lui.

— Asta demonstrează cel puţin că au gust.

— Oricum, când Zarko i-a auzit pe oamenii lui Adolfo urcând pe scări, i-a spus unuia din ticăloşii lui să mă ucidă, iar el a şters-o pentru a nu fi martor. M-am ridicat încercând să scap, dar am alunecat, iar glontele care mă viza l-a nimerit pe bietul Juan. Dar e bine, nu?

Kearsage îi făcu un semn că da.

— M-au îmbrăcat şi m-au luat de acolo. Am senzaţia că nici prietenii tăi, nici Zarko nu prea frecventează poliţia.

— Sunt ultimii partizani fideli ai liberei iniţiative.

— Prietenul tău din New York a lămurit cumva lucrurile?

— Mai degrabă le-a complicat. Trebuie să-i vorbesc lui Rainsford. S-ar putea să avem câteva piste.

— Vorbeşti ca în filmele poliţiste.

— Noi suntem anchetatorii, doamnă. Faptele, doar faptele vorbesc. Trebuie să plec. Îi voi spune lui Adolfo să stea pe aici până mă întorc.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Am dormit mult în ultima vreme.

Kearsage izbucni în râs văzând-o că roşeşte în cămaşa de noapte atât de rigidă. Îl luă pe Adolfo până la uşă pentru a putea să îi vorbească în linişte:

— Trebuie să ies puţin. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai putea să rămâi…

— Inutil să mi-o ceri…

— Dar o să pierzi bani.

Kearsage îşi duse mâna la buzunar. Adolfo îl prinse de încheietură.

— Nu vroiam să te jignesc, *amigo,* dar băiatul tău nu se hrăneşte cu mândrie.

Adolfo acceptă banii fară să se uite la ei.

— Eşti sigur că nu te-a urmărit nimeni până aici?

— Sigur.

— Atunci, dă-mi pistolul, s-ar putea să am nevoie de el.

— Pistolul?

— Ai zis că unul din ticăloşi avea un pistol.

Adolfo zâmbi şi scoase dintr-un sertar al dulapului un pachet învelit în cârpe. Kearsage îl desfăcu pe masă. Pistolul Astra de 9 mm, fabricat în Spania, nu era tocmai cel mai bun semiautomat. Acesta nu fusese nici măcar bine întreţinut şi era acoperit de un strat de rugină. Kearsage scoase încărcătorul şi apăsă de mai multe ori pe trăgaci. Puţin cam dur, dar gândi că avea să funcţioneze la nevoie. Îşi asuma riscul. Puse încărcătorul la loc şi pistolul la centură, în spatele coapsei drepte. Apoi, exact când începuseră să se simtă mirosuri apetisante din bucătărie, ieşi din apartament.

Kearsage îi dădu raportul telefonic lui Rainsford, pentru a evita să se întoarcă la ambasadă. Era evident că Zarko vroia să-i reducă la tăcere pe toţi martorii masacrului. Câtă vreme americanul nu cunoştea organizaţia adversarilor, avea să procedeze de parcă aceasta ar fi avut ochi peste tot.

Părăsindu-l pe Adolfo, Kearsage parcurse câţiva kilometri pe jos, întorcându-se din când în când, ca o vedetă de film B. Trecu fără să se oprească pe lângă mai multe cabine telefonice, până ce găsi una într-o cafenea, cu vederea la intrarea din stradă, prin fereastra din faţă. De fiecare dată când intra cineva, atingea crosa pistolului, simţindu-se în acelaşi timp stupid şi paranoic.

Îl informă pe Rainsford despre ce se petrecuse. Cu excepţia câtorva întrebări de detaliu, acesta îl ascultă în tăcere.

— O.K. Am înţeles. Dacă afli în ce loc s-au debarasat prietenii noştri de cadavrul atacatorului, informează-mă şi o să am grijă să nu-i compromitem pe aceştia. Voi afla de la *Guardia* dacă ne

pot furniza cazierul său judiciar. Mai am o pistă pe care o puteţi urma: Joachim von Lowe. Locuieşte în Spania acum.

— Unde anume?

— Are o proprietate izolată la nord de Molina de Aragon. După război a venit aici şi, foarte repede, a devenit bogat şi respectat. Este clar că a reuşit prin muncă şi nu cu ajutorul banilor.

— Proprietatea sa... e izolată?

— Nu are nici câini de pază, nici mine, dacă asta te interesează, dar străinii nu sunt bineveniţi. Nu se trage asupra lor, dar proprietarul casei nu se arată.

— Dă-mi nişte detalii despre von Lowe. După aceea mă voi descurca eu...

— Să văd ce pot face şi te sun.

— Nu, sun eu pe la prânz.

După ce termină de vorbit, Kearsage se opri şi expedie o telegramă secretarei sale, în America, pentru a-i trimite bani. Apoi, în loc să se întoarcă să caute Fiatul, închirie o maşină. Reîntors la poştă, încasă banii primiţi prin mandat telegrafic, apoi se opri să cumpere ceea ce-l rugase Kim. După un prânz rapid, sună la ambasadă. Telefonul său era aşteptat. I s-a spus că poliţia găsise cadavrul unui tip sugrumat într-un şanţ, iar poliţia criminalistică bâjbâia. Se credea că mortul este un mic borfaş din zonă, cu un cazier cât braţul de lung.

Imediat după masă Kim şi Kearsage porniră la drum. Cum se îndepărtară de Madrid, începuseră să se relaxeze şi, înainte de a ajunge la destinaţie, se opriră într-un sat pentru a lua masa de seară.

Când ajunseră la desert, Kim întrebă:

— Ce ştii despre von Lowe? Era în SS, nu? E bine să mergem aşa la el şi să batem la uşă?

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus: fereşte-te de stereotipuri. Proasta reputaţie a SS este, în general, meritată. Există însă şi *Waffen* SS, compusă din militari care nu s-au ocupat „decât” de război, dacă putem spune asta, ca alte unităţi de elită din ambele tabere. Rainsford a cercetat trecutul lui von Lowe începând cu înrolarea sa în Divizia 1 *Panzer Liebstandarte,* în cadrul căreia a comandat o companie de blindate în Rusia. Avea un dosar militar bun, dar a început să fie prost văzut de ierarhia SS. După ce Hitler a contestat, într-una din crizele sale obişnuite, curajul diviziei *Liebstandarte,* mai mulţi ofiţeri, printre care şi von

Lowe, i-au trimis toate decoraţiile primite într-o oală de noapte. Reiese că a fost tot timpul lângă oamenii lui, salvându-i adesea de la moarte, ignorând ordinele stupide primite de la superiori. Criza izbucneşte însă în 1943, în momentul în care îi aduce în faţa consiliului de război pe doi subordonaţi de-ai săi, acuzaţi de a fi executat doi comisari ai poporului, sovietici, conform ordinelor lui Hitler. Este chemat în Germania şi este scos practic din circulaţie. Cunoaştem prea puţine despre dosarul său militar din perioada când a condus comandourile lui Skorzeny. Nimic din trecutul său nu arată că am fi în pericol numai fiindcă vrem să-i vorbim.

După o jumătate de oră, Kim reperă drumul care ducea la proprietate. Nu avea nici portal, nici pietre cioplite impozante, era doar un mic drum asfaltat. Proprietatea se compunea din pajişti în majoritate, cu câţiva arbori presăraţi din loc în loc. Parcurseră cam vreun kilometru până să ajungă la clădiri.

Noaptea începuse să se lase deja când Kearsage se opri. Peisajul era aproape prea spaniol pentru a fi adevărat: umbrele albăstrui ale apusului, fântâna din mijlocul curţii pavate cu dale, lătratul unui câine în depărtare... Clădirile în stil maur păreau vechi, dar fuseseră construite de însuşi von Lowe. Zgomotul paşilor lor pe dale era singurul indiciu al prezenţei umane. Personalul şi proprietarii locuiau în altă parte. Von Lowe, care îşi petrecuse viaţa în armată şi în afaceri, cunoştea preţul singurătăţii, iar în momentul când făcuse rost de suficienţi bani plătise pentru a obţine ceea ce dorea.

Kearsage bătu la uşa dublă din lemn. După vreo treizeci de secunde, se deschise. În cadrul ei apăru un om mic de statură, cu părul blond-gri, aproape chel, burtos, îmbrăcat în haină albă de *maître d'hotel,* cu ochelari fară montură. Se înclină fară a spune nimic.

— Daniel Kearsage şi Kimberly Bushrod... Avem fixată o întâlnire cu domnul von Lowe.

Omuleţul ridat le zâmbi şi îi pofti să intre, apoi îi rugă să aştepte, cât timp avea să bată la o altă uşă dublă, aflată în faţa unei scări monumentale.

De la biroul masiv din lemn negru se ridică un bărbat foarte înalt şi înaintă spre ei cu mâna întinsă. Avea o vârstă nedefinită, părul gri, tuns scurt, umerii laţi, dar talia îngustă, iar chipul şi braţele îi erau bronzate. Cu ochii săi negri ar fi putut fi considerat mai degrabă latin decât german. Strângerea lui de mână era

dură şi uscată, ca pământul său.

— Sunt Joachim Lowe, domnilor. Încântat să vă primesc.

Bătrânul se aplecă şi îi sărută mâna lui Kim, abia atingându-i-o.

— Doriţi ceva de băut? Eu beau mai ales Xeres, dar dumneavoastră puteţi cere orice.

— Xeres este foarte bine, spuse Kim, aprobată de un semn de Kearsage.

— Perfect. Kurt, adu Xeres.

Valetul se înclină şi ieşi în tăcere.

— Luaţi loc, vă rog, spuse neamţul făcându-le semn spre o canapea şi un fotoliu, încercând să înlăture astfel caracterul oficial al biroului.

Aşezându-se pe canapea lângă Kim, Kearsage se uită în jur. În afară de marea bibliotecă încastrată, plină de cărţi rare, pereţii albi erau aproape goi, cu excepţia câtorva banderile şi a altor bibelouri spaniole.

— Sunteţi dezamăgit, domnule Kearsage?

Vorbea foarte bine engleza.

— Mă scuzaţi, domnule von Lowe…

— Vă rog frumos, scutiţi-mă de „von”. Pământurile familiei mele sunt acum în Germania de Est, iar titlurile de nobleţe prusace nu sunt la modă aici. Vă întrebam dacă sunteţi dezamăgit că nu vedeţi stindarde şi trofee de război. Dar eu şi Kurt preferăm să nu trăim în trecut.

— Nu ştiam la ce să mă aştept, domnule Lowe. Nu ştiu prea multe despre dumneavoastră.

— În orice caz, mai multe decât ştiu eu despre dumneavoastră.

Kurt bătu încet la uşă şi intră, aducând pe o tavă o carafa şi pahare de cristal.

— Mulţumesc, Kurt, spuse von Lowe umplând paharele. Kurt vorbeşte cu greutate. O veche rană primită în război, care i-a atins mai multe corzi vocale. Dar am petrecut atâta timp împreună că ne citim aproape gândurile.

Lowe sorbi o înghiţitură, după. Care puse paharul jos.

— Tot ce ştiu despre dumneavoastră este că o cunoştinţă de afaceri m-a rugat să vă primesc. Dacă veniţi din partea ei, vă pierdeţi timpul.

— Recunosc că am făcut uz de ceva relaţii, dar mă aflu aici pentru propriile mele afaceri şi atât.

— Perfect. Şi care sunt afacerile dumneavoastră?

Kearsage ezită, neştiind ce putea să-i spună bătrânului militar. Instinctiv, simţea că îl place. Dar adversarul părea că are ochi peste tot şi destui bani pentru a face rost de mercenari pe loc.

Sfârşi prin a-i spune esenţialul, fără a face vreo aluzie la Zarko sau la fărădelegile lui. Kim îl privi şi înălţă din sprâncene interogator. Încercă să o ignore, dar gestul mut nu-i scăpase neamţului. Kearsage termină de povestit, iar Lowe, după ce păstră o vreme tăcerea, spuse:

— Să fim sinceri, tinere! Ce vreţi de la mine?

— Trebuie să ştiu cine a fost Jakes şi să aflu de ce mai este în continuare important pentru cineva. Sunt răspunzător de această operaţiune şi…

— Mă tem că v-aţi pierdut timpul, domnule Kearsage, spuse Lowe. Am păstrat tăcerea în toţi aceşti ani pentru a nu vorbi despre comportamentul cuiva fără consimţământul persoanei în cauză. N-am spus nimic când am fost ameninţat cu acuzaţii ridicole de crime de război. Nici când mi s-a oferit o sumă tot atât de ridicolă pentru a-mi scrie memoriile. N-am de gând să vorbesc doar pentru a-i fi pe plac unui tânăr profesor universitar, oricât de amabil ar fi.

Lowe era politicos, dar ferm. Kearsage simţea că era inutil să mai încerce. Căuta un mijloc de a nu pleca totuşi cu mâinile goale. Deodată, fu smuls din gânduri de lătrăturile răguşite ale câinelui pe care îl auzise la sosire.

Lowe încruntă din sprâncene.

— Nikki mi-a anunţat sosirea dumneavoastră şi vă aşteptam. De data aceasta este vorba de cineva neinvitat. Nişte prieteni de-ai dumneavoastră, domnule Kearsage?

— Nu.

Se gândi la ce se întâmplase când o lăsase pe Kim singură. Lowe ghici ceva din răspunsul sec al tânărului şi o privi pe Kim care devenise palidă. Kearsage privea fix fereastra ascunsă de draperii groase.

— Vizitatorii trebuie să intre pe uşa din faţă. Zăbrelele din fier forjat de la toate ferestrele nu sunt doar decorative, ci şi foarte solide.

Lowe răspunse astfel la întrebarea pe care amândoi şi-o puseseră. Se ridică şi deschise larg uşa dublă. Toţi trei priveau acum spre intrare. Cineva bătu de trei ori cu ciocănelul. Lowe rămase nemişcat, aparent destins, în picioare în faţa uşii.

Zgomotul următor fu mai puternic, semănând aproape cu o lovitură cu berbecul. Uşa solidă rezista. Se auziră mai apoi izbituri mai puternice, regulate, iar uşa începu să se zdruncine. Calm, Lowe se întoarse. Când îl văzu pe Kearsage cu pistolul în mână, nu avu altă reacţie în afara unui zâmbet larg, ce voia să spună „v-am zis eu”, după care i se adresă lui Kim:

— *Fraulein* Bushrod, ar fi mai prudent să staţi ghemuită în spatele biroului.

Se îndreptă spre un fişet de lângă uşă, fară să-l preocupe dacă sfatul îi era urmat. Dar Kim se ascunsese deja. Lowe deschise fişetul şi scoase un Walther P-38 şi două încărcătoare pline. Băgă unul în buzunarul pantalonilor şi pe celălalt în pistol. Fără să mai piardă vremea să-i pună piedica, reveni la intrare, cu arma redutabilă în mână. Stinse lumina din cameră, lăsând doar nişa luminată. Kearsage se apropie, la rândul lui, de uşă şi se ghemui în umbra şambranei, pentru a crea spaţiu.

În tot acest timp, afară atacul continua. Zăvorul rezista, dar lemnul începea să se fisureze. La fiecare lovitură cu berbecul, uşa dublă ceda tot mai mult. În cele din urmă, fu străpunsă şi capătul unei bănci se înfipse între două canaturi. Dar drugii de fier formau un al doilea baraj de apărare care bloca în continuare uşa.

— Încetişor, încetişor. Nu acum, spuse Lowe în germană, pentru a se calma.

Privirea îi strălucea în lumina reflectată de mozaicul de pe jos. Îşi ridică pistolul, ca pentru a se pune în gardă înaintea unui duel cu sabia. Atacanţii încă invizibili înjurau în spaniolă în timp ce se opinteau ca să împingă banca. În cele din urmă, renunţară şi o aruncară într-un strat de flori.

Primul atacant se aruncă atunci cu toată greutatea în canaturile uşii duble pe jumătate deschise. Cedară, iar uşa se izbi de pereţi, în timp ce elanul omului îl proiectă în centrul vestibulului. Încercă să-şi regăsească echilibrul pe podeaua alunecoasă şi Kearsage înregistra toată scena ca pe o peliculă foto: costumul ieftin, ţipător, murdar şi boţit, ochii care priveau cruciş pe faţa oacheşă, răsuflarea caldă, care îi ieşea din gura întredeschisă şi degetele strânse pe pistol. Detunătura răsună în spaţiul închis. Singurul glonţ tras de Lowe îl nimeri pe om în gât şi acesta se prăbuşi ca un balon dezumflat, arma, acum inutilă, căzând împreună cu el pe mozaic.

Împuşcătura avusese efectul unui băţ înfipt într-un cuib de

viespi. Alţi oameni pătrunseră în arenă. Unul dintre ei o porni în viteză spre o uşă din faţa intrării. Kearsage se aştepta la asta. Aşa ar fi procedat şi el pentru a evita atacul frontal. Trebui însă să tragă de două ori pentru ca victima sa, dezorientată, să cadă cu capul înainte, izbindu-se de un zid fără uşă şi să se agaţe de o plantă decorativă, udând-o cu sângele lui. Kearsage se întoarse spre uşa de la intrare şi îl văzu pe von Lowe omorând un alt spaniol cu un glonte bine ţintit.

Văzând rezultatul pricinuit de gloanţele apărătorilor, ultimul trăgător încercă să se pună la adăpost. Kearsage şi Lowe traseră aproape în acelaşi timp, cele două gloanţe de 9 mm atingându-l în capul pieptului. Căzu şi dădu puţin din picioare înainte de a rămâne definitiv nemişcat. În tăcerea bruscă ce se lăsă, Kearsage simţi gustul prafului de puşcă, în vreme ce un fum albăstrui umplea încăperea. Începea să se ridice, dar Lowe îi făcu un semn cu hotărâre, care îl imobiliză pe loc.

Ciuli urechile şi auzi nişte voci. Nu înţelegea cuvintele, dar în întuneric, în spatele uşii, se derula o ceartă violentă. Kearsage spera că vor renunţa, că vor accepta pierderile suferite şi că vor pleca.

Începură să tragă cu putere prin uşă, umplând peretele cu găuri. Kearsage tresări, după care trase de două ori. I se păru că aude un geamăt şi încetă să mai tragă, fiindcă nu mai avea decât două sau trei gloanţe şi îl văzuse pe Lowe punându-şi ultimul încărcător.

Aplecându-se sub o nouă rafală, Kearsage şi Lowe zăriră doi oameni care se mişcau în umbră. Unul se ascunse după un bufet masiv, iar celălalt se întinse pe primele trepte ale scării, protejat de stâlpul din piatră. Lowe trase, dar nu îşi nimeri ţinta. Cei doi deschiseră atunci un foc rapid care îi împiedică pe Kearsage şi Lowe să se expună pentru a riposta.

Sub ploaia de moloz, Kearsage îl văzu pe un alt bărbat intrând pe uşă. Era Zarko. Aruncă o privire pe câmpul de luptă şi zâmbi, dinţii lui albi falşi contrastând cu părul său negru pomădat. Kearsage nu putea să sufere zâmbetul acesta! Se aşeză cu faţa la pământ pe vulturul cu aripile desfăcute din mozaicul acoperit acum de resturi, scoase pistolul şi apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic: era fie împiedicat, fie gol! Se afla dintr-o dată în bătaia a trei arme.

Se auzi un zgomot cumplit faţă de care cele de până atunci nu erau nimic. Trăgătorul de pe scară se prăbuşi în timp ce sângele

îi curgea şiroaie pe gât şi umărul drept. Zgâlţâit de detunătură, Kearsage ridică privirea pentru a vedea ce se întâmplă sus pe scări.

Kurt cobora o treaptă şi privea prin vizorul puştii cu două ţevi. Mai trase o dată şi al doilea spaniol fu nimerit în ascunzătoarea sa din spatele bufetului. Kearsage apucă să-l vadă pe Zarko sărind peste corpurile prăvălite şi dispărând.

Se ridică, aruncă pistolul inutil şi apucă un altul din mâna unui mort, după care se îndreptă spre uşă.

Valetul coborâse deja. Desfăcu arma şi aruncă cele două cartuşe goale la baza scărilor. O reîncărcă cu cartuşele cu care îşi umpluse buzunarele pijamalei şi ieşi încet, ducând cu el puşca aproape la fel de mare ca el.

— Şi dacă mai este unul afară? întrebă Kearsage care nu voia să renunţe la urmărire.

— Kurt se va descurca, în vreme ce, dacă ne ducem şi noi afară, riscăm să ne împuşcăm unul pe altul pe întuneric.

Kearsage îl acoperi pe germanul care verifica dacă vreunul dintre atacanţi mai este în viaţă. Intrară în cameră numai după ce culeseseră toate armele. Apoi o chemară pe Kim. Lowe le dădu de băut ceva mai tare decât Xeresul şi se reinstalară pe locurile pe care le ocupaseră înainte de încăierare.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi că Zarko este implicat.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Kearsage.

— Ne-am întâlnit o dată, cu mulţi ani în urmă. Dar nu poţi uita cu uşurinţă tipi ca el. Revin în coşmaruri.

Kurt apăru în cadrul uşii, îi făcu un semn lui Lowe, apoi, punând puşca sub braţ, închise uşa.

— Zarko a plecat şi era ultimul. A luat o maşină lăsând în locul ei o alta, evident furată. Kurt îi va da drumul lui Nikki; cu căţeaua asta de pază nu ne vom mai lăsa surprinşi.

Lowe îşi goli paharul, apoi i se adresă lui Kearsage, fixându-l cu privirea:

— Cred că ar trebui să vă terminaţi povestea.

Tânărul aprobă şi îi povesti nu numai despre ceea ce făcuse Zarko pe şantierul arheologic, dar şi despre Brindisi, ca şi despre încercarea de a o răpi şi asasina pe Kim.

— Acum, conchise Kearsage, Zarko va fi descurajat pe moment. Trebuie să continuu să adun piesele lipsă înainte de a-şi reveni.

— Personal, e mult timp de când vreau să-l văd mort, dar asta

nu contează. Doriţi să aflaţi mai multe despre duşman şi părţile lui slabe? Vă voi spune ceea ce ştiu pentru a vă ajuta să reconstituiţi acest puzzle.

14

Omul negru – 1944.

Drumul era prost, iar camionul-cisternă într-o stare şi mai jalnică, dar maiorului nu îi păsa. Conducea sergentul, iar maiorul, pe bancheta din spate, admira frumuseţea Munţilor Fruska Gora, care dominau drumul din vale. În mod paradoxal, peisajul îi amintea de copilăria petrecută în castelul familial din Prusia. Vastul domeniu era situat la câmpie, iar orele petrecute la vânătoare îl făcură să capete pentru totdeauna gustul pentru spaţiile întinse. Avusese, împreună cu surorile sale, o copilărie fericită.

Îşi aducea aminte însă acum de ea cu tristeţe. Căci vârsta aducea cu sine înţelepciunea, iar von Lowe îşi dădea seama de modul în care îl tratase pe tatăl său. Zâmbi, fiindcă nici tatăl său nu era fără cusur.

Fusese militar de carieră. Bărbaţii din familia sa, cu excepţia câtorva oi negre care puteau fi numărate pe degetele unei singure mâini, fuseseră soldaţi, iar femeile se căsătoriseră cu militari şi dăduseră pe lume soldaţi. Castelul era decorat cu trofee, steaguri rupte şi arme vechi, care numai unui băieţel îi păreau strălucitoare.

La sfârşitul primului război mondial, tatăl se întorsese acasă pentru a trăi împreună cu familia sa, ceea ce până atunci nu avusese niciodată timp să o facă. Tratatul de la Versailles îi distrusese armata imperială pe care o iubise atâta. Existau destule slujbe pentru foştii soldaţi în Germania dintre cele două războaie: la comunişti şi Corpurile France, Cămăşile Brune şi Negre. Dar toate uniformele purtau pete de sânge german. Că majoritatea ofiţerilor aristocraţi, von Lowe rămase acasă. Nu putea să se înroleze decât în armată.

Era pentru prima dată de la căsătoria lui când bătrânul ofiţer de infanterie putea să trăiască împreuna cu tânăra sa soţie. Şi aşa au ajuns să se deteste.

Nu o ură violentă, ci cărbuni care mocneau în permanenţă. El

nu înceta să vorbească de această căsătorie sub condiţia lui, iar ea de numărul de ofiţeri ce se înrolaseră în *Reichswehr*-ul lui von Seekt. Au fost salvaţi de ruşinea publică a divorţului când au sunat goarnele.

Învingătorii din primul război mondial continuau să interzică constituirea unei armate permanente. Dar tinerii se antrenau cu planoarele, aşteptând ziua în care jucăriile lor aveau să aibă motoare, mitraliere şi bombe. Industria germană se mută în Suedia, Elveţia şi în America de Sud, unde se construiau tractoare şi se experimentau blindaje, iar statul furniza consilieri militari ţărilor care îşi exprimau această dorinţă. Tatăl a fost fericit când a fost trimis în Uniunea Sovietică, unde a putut să se joace cu tancuri veritabile.

Şi mama era fericită. Îşi reluă autoritatea asupra casei, îşi dădea aere, încercând să uite că era fiică de negustor. Ea era cea care îi creştea pe copii, preamărind tradiţia pe care o adoptase prin căsătorie şi denigrându-şi, în acelaşi timp, cu ipocrizie, soţul absent. Câţiva ani mai târziu, von Lowe recunoscu ce făcuse ea, îl văzu pe tatăl său în mod realist, descoperindu-i calităţile care îi compensau slăbiciunile.

Soţia îşi făcuse bine treaba. Când tatăl, rănit în timpul manevrelor, a fost silit să părăsească armată; tânărul Joachim refuză aproape să-i vorbească. Tatăl încercă să compenseze anii pe care copiii lui îi petrecuseră într-o atmosferă de indisciplină, dându-i ordine ca soldaţilor lui pe câmpul de manevră. Războiul dintre ei se agravă.

În loc să intre într-o şcoală de ofiţeri, Joachim se înscrise la Universitatea din Heidelberg. Începu să bea, să alerge după fuste şi să se bată în duel, colecţionă beţii şi o cicatrice de sabie pe obraz, dar, din fericire, nici o boală venerică. Cum nu era un student prea zelos, a fost dat afară şi se întoarse acasă, unde îi întreţinu în permanenţă mânia tatălui său care îmbătrânea.

Acesta, care învăţase stoicismul în tranşee, începu să ignore ceea ce nu putea stăpâni. Joachim reacţionă, aducându-i cea mai mare ofensă: se înscrise în Partidul Nazist, fiind imediat dat afară din castelul familial. Nu avea să îşi mai revadă tatăl, deşi se împăcaseră prin scrisori.

Rupându-şi astfel punţile care îl legau de familie, Joachim se devotă trup şi suflet partidului şi noilor săi tovarăşi. Dar fusese crescut de o femeie puternică şi trebui să recunoască faptul că frecventa nişte lepădături care îl flatau cu umilinţă fiindcă era

singurul aristocrat dintre ei. Trecu de la SA la SS şi îi găsi pe cei de acolo mai oribili. Cum nu avea ce face, se înrolă voluntar în *Waffen* SS, unde, spre marea sa surpriză, se simţi bine. Ca elev ofiţer, învăţă să se bată şi să aibă încredere în sine. Îndoielile şi angoasele îi dispărură. Descoperi că era născut să comande, iar trupelor SS li se cerea doar să se supună ordinelor. Îşi termină instrucţia în momentul invadării Poloniei.

Tânărul von Lowe era apreciat de şefii săi şi admirat de subalterni. Înaintarea sa în câmpia rusă fu marcată de decoraţii şi promovări. Dar, după primele victorii, iarna dădu forţe noi maşinii de război a lui Stalin. Pierderile deveneau din ce în ce mai mari, iar von Lowe fu numit şeful unui batalion *Panzer.* Era un soldat bun şi nu îl interesa politica practicată de înaltul Comandament, iar de două ori ignoră ordinele cartierului general al lui Hitler, care puneau în primejdie inutil viaţa oamenilor săi. Criza finală izbucni în momentul în care subalterni de-ai săi omorâră nişte comisari ai poporului sovietici, drept care îi trimise în faţa consiliului de război, care decise împuşcarea lor.

După o săptămână, sosiră nişte tipi de la *Gestapo* din Berlin. Aceştia i-ar fi organizat o spânzurătoare publică în Berlin cu dragă inimă, dar nu era momentul să judeci pe cineva pentru înaltă trădare, sub bombardamentele Aliaţilor şi mai ales pe cineva decorat cu „Crucea de Fier”. Von Lowe arătă, zâmbind, spre oamenii săi care se strânseseră în jurul lui, înarmaţi…

Atunci cei de la *Gestapo* îl anunţară că beneficiază de o permisie de convalescenţă în Germania. Le comunică vestea ofiţerilor lui şi o porni la drum chiar în seara aceea, însoţit numai de ordonanţa lui, Kurt.

Se aştepta la o nouă vizită a *Gestapo-ului*, dar Hitler uitase complet incidentul care îl înfuriase la început la culme. Von Lowe îşi petrecu vremea prin locurile de distracţie ale capitalei, aşteptându-se ca, mai devreme ori mai târziu, să fie executat. În cele din urmă un funcţionar mărunt descoperi că nu este înregimentat şi îi propuse Batalionul Friedenthal, o nouă unitate de şoc.

Von Lowe fu încântat să lucreze sub comanda lui Otto Skorzeny. Cartierul general al *Waffen* SS precizase că Skorzeny nu trebuie să se bazeze pe armele, personalul şi proviziile altor unităţi. Dar el şi ofiţerii de sub comanda lui directă obţinură ce era mai bun din arsenale şi recrutară piloţi, marinari, infanterişti şi militari din trupele *Waffen* SS pentru a reuşi să creeze o

unitate de elită.

Antrenamentul la Friedenthal era mult mai dur decât ceea ce cunoscuse von Lowe până atunci. Skorzeny se inspira din comandourile britanice. Micul castel de lângă Oranienburg, construit în timpul lui Frederic cel Mare, era situat în centrul unui parc mare, cu arbori şi vegetaţie sălbatică. Von Lowe învăţă acolo nu numai tehnicile de infanterie şi de geniu, dar şi arta de a folosi armele de artilerie ale aliaţilor şi duşmanilor, precum şi modul de a le preda şi altor stagiari despre vehiculele blindate, învăţă să conducă motociclete, maşini ultrarapide şi chiar locomotive. Învăţă apoi cu pasiune meseria de scufundător de la nişte instructori italieni. Deveni apoi, evident, paraşutist brevetat. În continuare, făcu în aşa fel încât să evite stagiul la serviciile secrete ale armatei. Vroia să fie soldat al unei unităţi de comando, nu spion. Von Lowe îşi găsi în sfârşit locul, printre oameni gata să îndrăznească orice, cu condiţia ca fiecare operaţiune să fie minuţios pregătită.

Dusese la capăt cu succes numeroase misiuni şi, deşi era în continuare sub ordinele lui Skorzeny, nu mai era nevoit să se ocupe de ultimele detalii ale pregătirii pentru fiecare operaţiune.

Cu toate acestea, la începutul lui mai 1944 se afla la Agram, în Iugoslavia, încercând să verifice informaţiile existente despre locul unde se găsea mareşalul Tito. Reuşise şi se pregătea să declanşeze operaţiunea, când un mesaj primit de la colonelul Skorzeny anulă misiunea. Armata îl informase pe acesta, cu răceală, că pregătea propria sa operaţiune pentru a-l captura sau omorî pe conducătorul iugoslav. Kurt s-a apucat să facă bagajele şi luară primul avion de transport până la Belgrad, de unde urmau să se reîntoarcă la cartierul general. Acolo n-au reuşit să găsească locuri la nici un avion. Un trimis al lui Skorzeny îi găsi într-un hangar şi le transmise ordinul de a se prezenta cât mai curând posibil la Batalionul de paraşutişti.

Nu era prevăzut nici un zbor, aşa că von Lowe se conformă întocmai ordinelor lui Skorzeny. Kurt făcu rost de o maşină care îi duse de la Belgrad la Banja Luka, capitala provinciei Bosnia. La fiecare baraj de pe drum, nemţii se mirau să îi vadă pe cei doi ostaşi din trupele de comando călătorind singuri, fară escortă. Ambuscadele partizanilor nu constituiau excepţia, ci regula. Von Lowe ştia că nu are încotro, dar îşi luase câteva măsuri de precauţie. La îndemâna lor, pe scaune, se aflau patru grenade cu mâner, iar tot timpul drumului von Lowe păstră pe genunchi

mitraliera Stein pe care o capturaseră şi o mitralieră germană MG-34, sprijinită de scaunul şoferului.

La începutul după-amiezii se opriră într-un sătuc de munte şi dădură unei bătrâne o cutie de margarină pentru ceva ce semăna cu şunca.

Vizavi de ei, într-o piaţă, cinci oameni stăteau nemişcaţi într-un semicerc. Ar fi putut fi consideraţi ţărani sau muncitori, dacă n-ar fi fost înarmaţi cu puşti-mitralieră, cuţite şi cartuşiere.

— Poate că sunt cetnici, spuse von Lowe, remarcând că mai mulţi aveau bărbi lungi.

În general, partizanii lui Tito erau raşi.

— Demarează, dar încet, îi spuse von Lowe lui Kurt. Tu ai grijă cum conduci, de restul mă ocup eu.

— S-ar zice că sunt novice, mormăi Kurt pornind maşina decapotabilă.

Când traversară piaţa, von Lowe, dintr-o dată, fară să ştie de ce, îl salută regulamentar pe unul dintre partizani care, uluit, îi răspunse pocnindu-şi călcâiele. Cei doi germani îşi continuară drumul spre Banja Luka.

În noaptea aceea, pe 24 mai, lângă postul de comandă al Corpului 15 Vânători de Munte, cineva bătu la uşa lui von Lowe. Era un bărbat mic de statură, gras, îmbrăcat cu o manta din piele şi o pălărie din fetru pe cap.

„Dumnezeule, gândi von Lowe, parcă ar fi fratele geamăn al lui Himmler.”

Omul de la *Gestapo* îi arătă plăcuţa de identitate.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule von Lowe.

— Unui ofiţer *Waffen* SS trebuie să vă adresaţi spunându-i gradul, domnule! Este o lipsă de respect.

— Da, *Herr Sturmbannfuhrer*, spuse celălalt, stupefiat, luând poziţia de drepţi.

— Aş putea să ştiu cine sunteţi? întrebă amabil von Lowe.

— Doctor August Niebuhr de la *Geheime Staats Polizei*[4]*, Sturmbannfuhrer.*

— Bine, *Herr Doktor.* Să-mi iau chipiul şi vă urmez. Colosul îl urmă pe pitic, gândind: „Ăştia nu înţeleg decât de forţă.”

Într-o clădire întunecată din pricina camuflajului, la o masă luminată de o singură lampă, erau aşezaţi trei bărbaţi: un colonel de la *Wehrmacht,* foarte ţeapăn, un tânăr cu mustaţă blondă, în uniformă de paraşutist, fără nici un grad şi un bătrânel afectat,

[4] Gestapo (n.tr.).

deghizat în terorist ustaş.

Niebuhr făcu prezentările:

— Domnul colonel Grosskreutz, detaşat de la *Fremde Heere Ost*[5] însărcinat cu obţinerea informaţiilor pentru „Operaţiunea *Rosselsprung",* căpitanul Nikola Zarko şi Numărul 2.

— Numărul 2? întrebă von Lowe ridicând din sprâncene. Colonelul Grosskreutz nu izbuti să îşi ascundă zâmbetul sub mâna pe care şi-o dusese la gură.

— Este o chestiune de securitate, domnule maior. Sunt sigur că înţelegeţi.

— Să înţeleg nişte jocuri copilăreşti practicate de nişte profesionişti? replică comandantul SS.

Omul de la *Gestapo* avea de gând să protesteze, dar von Lowe îl reduse la tăcere printr-o căutătură plină de dispreţ. Doctor Niebuhr se aşeză lângă cel deghizat în ustaş. Von Lowe îşi trase scaunul de lângă cei doi oameni într-un gest ostentativ.

— Există un motiv pentru care aţi fost convocaţi aici de urgenţă, domnilor... începu Niebuhr pe un ton solemn. Mâine dimineaţă începe „Ope*raţiunea Rosselsprung"* pentru capturarea lui Iosif Tito.

— Aveţi grijă, Niebuhr, făcu von Lowe ironic. Nu vă e teamă că încălcaţi regulile de securitate?

— Domnule maior, spuse Numărul 2, deschizând gura pentru prima dată, nu credeţi că totul ar fi mult mai simplu dacă nu l-aţi tot întrerupe pe doctor Niebuhr?

Vorbea bine germana, dar cu un uşor accent englez sau american, gândi von Lowe.

— Aveţi dreptate, Număr 2, spuse el în engleză, fără a obţine însă vreun răspuns. Afacerile înaintea plăcerii. Continuaţi, vă rog, domnule doctor.

Niebuhr scoase o hartă din buzunar, o desfăcu pe masă, apoi îi făcu semn din cap colonelului Grosskreutz.

— Cartierul general al lui Tito este aici (arătă un punct lângă Dvar). Mâine este ziua lui şi credem că partizanii lui şi misiunile militare aliate îl vor sărbători, căci recunoaşterea noastră aeriană ne-a semnalat o activitate ieşită din comun în vale. În zori, vom bombarda zona, după care vom paraşuta un batalion SS, sprijinit de Divizia 7 Vânători de Munte, ce va veni cu planoarele. Sperăm să-l prindem pe Tito în oraş prin atacul surpriză. Dacă v-am cerut să veniţi aici, domnule maior...

[5] Serviciul de informaţii pe Frontul de Est (n.tr.).

— Este pentru că aveţi dubii în privinţa informaţiilor voastre, termină von Lowe, sfredelindu-l cu privirea pe Numărul 2.

— Este adevărat că avem informaţii contradictorii, recunoscu Grosskreutz cu regret. Conform anumitor surse ale doctorului Niebuhr şi ale căpitanului Zarko, Tito s-ar afla mai aproape de coastă.

— Atunci amândoi spun prostii, spuse von Lowe ignorând valurile de ostilitate ce pluteau peste masă. Bătrânul Tito este în munţi. Tot ce am aflat săptămâna trecută o confirmă. Dar nu cred că o să-l luaţi prin surprindere.

— De ce nu, domnule maior? întrebă Numărul 2.

— Din cauza avionului de recunoaştere. Reperează indiciile la fel de bine ca dumneavoastră, Număr 2.

Colonelul Grosskreutz rupse tăcerea jenantă ce se lăsase:

— Misiunea trebuie să aibă loc. A fost dat ordinul definitiv.

— Atunci, cred că o să dorm puţin, spuse von Lowe ridicându-se.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule maior?

— Mâine plec, domnule colonel şi îmi imaginez că o să ne trezim la o oră imposibilă.

— Nu vă faceţi griji, domnule maior, spuse Numărul 2. O să am grijă să nu pierdeţi avionul.

* * *

— A urmat o asemenea harababură, că nici nu mi-am mai dat osteneala să spun: „V-am zis eu.” Tito ne-a scăpat printre degete, iar capcana s-a închis în jurul nostru. Au trecut multe zile până a sosit infanteria şi i-a scos pe paraşutişti din vale.

— Credeam că Tito a fost localizat d*e Abwehr,* nu? Auzisem ceva despre o telegramă interceptată, trimisă de ataşatul militar al cetnicilor la Washington omologului său din armata regală de la Cairo... şi despre faptul că coordonatele postului de comandă din Dvar fuseseră trimise deliberat necodificate.

— Asta-i versiunea cvasioficială, într-adevăr. Eu aş pune pariu că-i mâna Numărului 2: Jakes. Ofiţerul englez prizonier l-a recunoscut pe Jakes, care avea o misiune în tabăra lui Tito şi a trecut de partea noastră.

— Nu l-aţi mai revăzut înainte de a ajunge în Sahara spaniolă?

— Nu. Nici nu ştiam că Jakes avea să piloteze avionul, până nu am intrat în carlingă însoţit de căpitanul Immelmann.

— În ce consta misiunea, de fapt?

— Mi se dăduseră nişte ordine sigilate pe care nu trebuia să le

citesc decât după ce ajungeam la bordul unui submarin. Eram informat că vom găsi vehicule şi provizii după debarcare, că trebuia să mergem la întâlnirea fixată, să construim pista de aterizare, să luăm pachetul pe care ni-l va aduce pilotul, să-i facem plinul şi să ducem pachetul comandantului submarinului, fară să-l deschidem. Acesta urma să îmi dea alte ordine sigilate.

— Dar s-a întâmplat un necaz.

— Mai multe, chiar. Mai întâi avionul s-a zdrobit de o coloană şi Jakes a murit pe loc. Am luat pachetul, în realitate doi saci de pânză, l-am înmormântat pe Jakes şi mă pregăteam să mă întorc pe coastă. Dar bietul Immelmann, care repara suspensia unuia din vehicule, a fost zdrobit de cric.

— Şi lui i-aţi făcut o înmormântare militară...

— Da, spuse von Lowe râzând. M-a acuzat întotdeauna că sunt romantic. În acea perioadă a războiului puţină melancolie era explicabilă. Îi lăsasem deja micul vârf de lance din argint lui Jakes. După aceea l-am înmormântat pe Immelmann în uniformă regulamentară. Murise pentru patrie şi, dacă nu putea să se odihnească în pace, trebuia totuşi să poarte culorile ţării sale. I-am găsit în bagaje jurnalul. Era împotriva regulilor de securitate, bineînţeles. Visa să devină scriitor după război. I-am lăsat lângă el jurnalul, apoi am aruncat în aer intrarea. E un adevărat mormânt de soldat, nu?

— V-aţi întors pe submarin?

— Da. Am aflat atunci că, în ziua în care am fost debarcaţi, radioul de pe submarin prinsese un post care anunţa sinuciderea lui Hitler în buncărul său din Berlin. În ziua în care ne-am urcat la bord, Donitz a dat ordinul de capitulare. Am deschis ordinele sigilate. Ni se spunea să ducem submarinul în Argentina. În mod oficial trebuia să ne supunem ordinelor lui Donitz şi să ne predăm primilor aliaţi pe care îi întâlneam. Comandantul submarinului decise să încalce ordinul şi să meargă în America de Sud, cum era prevăzut, pentru a-şi îndeplini ultima misiune. Le-am spus oamenilor mei că plec în Spania. Nu ţineam să ajung prizonier de război. Familia mea fusese ucisă, iar pământurile mele se aflau sub ocupaţie rusească. Aveam motive să cred că abia aşteptau să pună mâna pe mine, din pricina unor măgării pe care le făcusem. Aliaţii au încercat chiar să-l judece pe Skorzeny la Nurnberg, până ce nişte ofiţeri de comando aliaţi au declarat că acesta n-a făcut mai multe decât ei, iar tribunalul l-a lăsat în pace. Dar eu unul nu credeam că ruşii aveau să fie la fel de

rezonabili… Oamenii mei au ales să mă însoţească şi le-am promis să le redau libertatea odată ajunşi în Spania. Cred că unii s-au întors acasă, iar cel puţin doi s-au înrolat în Legiunea franceză străină, după ce au trecut Pirineii.

— Ce aţi găsit în cei doi saci?

— Trebuia să-i înmânez închişi comandantului.

— Haideţi, s-o *lăsăm, Herr* von Lowe! Suntem amândoi soldaţi, nu? Şi n-aţi ascultat întotdeauna ordinele primite, *nicht war*[6]*?*

Faţa bronzată a lui von Lowe fu străbătut de un zâmbet.

— Diamante. Diamante şlefuite. Trebuie să fi cântărit aproape două kilograme. Nu-i nevoie să fii geniu ca să-ţi dai seama cui îi erau destinate. Văzusem planurile secrete de evacuare a marilor căpetenii naziste. Nu aveam nici o datorie faţă de aceste lepădături. Ei, în schimb, aveau o datorie faţă de soldaţii care s-au bătut şi au murit pentru ei până la sfârşit. Nu-i puteam ajuta pe toţi, dar măcar pe cei care luptaseră sub ordinele mele până la capăt. Am luat câteva diamante înainte de a preda sacii la *Kriegsmarine.* Suficient să le ajungă oamenilor mei pentru bacşişuri, trecerea clandestină în Spania şi, să spunem, prime de demobilizare. În Spania le-am împărţit frăţeşte. Pentru a nu vă face totuşi o impresie proastă despre un bătrân, trebuie să adaug că partea ce mi-a revenit mi-a ajuns numai pentru a-mi cumpăra un camion vechi ca să-mi deschid o firmă de transporturi. Tot ceea ce posed acum am obţinut prin muncă. Sunt mândru că nu datorez nimănui nimic – om sau ţară. Asta m-a învăţat războiul, *Herr* Kearsage. Este tot ce ştiu. Sper că v-am ajutat puţin.

— Cred că da. În orice caz, ştiu acum încotro s-o apuc. Ar fi mai bine să nu întârziem cu explicaţiile date poliţiei… V-ar deranja dacă v-am lăsa să le spuneţi ce-i cu toate cadavrele astea?

— Nu vă faceţi probleme. Au fost probabil terorişti, răpitori sau aşa ceva. Sunt în relaţii bune cu autorităţile locale. Kurt o să taie firele de telefon şi mâine, în zorii zilei, voi merge să cer ajutor. Luaţi asta.

Îi întinse lui Kearsage pistolul Walther împreună cu o cutie de cartuşe.

— Mai trebuie să vă spun ceva. Când ne-am întors de la Dvar la Banja Luka, Zarko a spus că va merge cu oamenii săi în munţi pentru a da de ascunzătoarea lui Tito. I se spunea *Crni,* Omul

[6] Nu-i aşa? – lb. germană (n.tr.).

Negru. Când a revenit la cartierul general o săptămână mai târziu, a adus un sac de pânză. L-am întrebat dacă obţinuse informaţia, iar el mi-a răspuns râzând că dobândise ceva cu mult mai bun şi a răsturnat conţinutul sacului pe masă. În prima clipă m-am întrebat unde găsise atâtea stridii atât de departe de mare. Când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că nu erau stridii, ci ochi. Ochi umani. Aşa ţinea el socoteala celor pe care îi interoga. Faceţi un serviciu omenirii, *Herr* Kearsage! Dacă-l întâlniţi pe Omul Negru, omorâţi-l!

15

Nu există decât trei metode pentru a elibera o căsuţă în zona controlată de duşman: retragerea, înaintarea sau eliminarea prin luptă.

După patru ore de drum, se opriră la Pampeluna, oraş situat nu departe de graniţa cu Franţa. Pe la miezul nopţii, Kearsage bătu la uşa primului han întâlnit la marginea oraşului. Reuşi să-l convingă pe proprietar, furios că fusese trezit, să-l lase să telefoneze în schimbul unui bacşiş. Spaniolul, în pijama, rămase lângă el, pentru a se asigura că destinatarul convorbirii avea să plătească, apoi se aşeză în sală, de teamă ca nu cumva acesta să îi fure ceva. Rainsford ridică imediat receptorul şi, arzând de nerăbdare, acceptă să plătească convorbirea.

— Payne, eu am ieşit din afacere, spuse Kearsage în cazul în care hangiul ar fi ştiut engleza.

— Postul este ascultat? întrebă Rainsford.

— Nu, dar există urechi pe aici…

— O.K. Dă-i drumul! Dacă nu înţeleg, o să pun întrebări.

— Încearcă să afli unde stă acum August Niebuhr – NIEBUHR. Pe vremuri purta un magnific impermeabil negru.

— *Gestapo?*

— Da. Discuţia mea cu bătrânul soldat a fost întreruptă de amicul nostru din sud.

— Ceva probleme?

— Şi încă cum! O să-ţi faci o idee din ziarele de mâine. Regret că am întins-o, dar nu puteam să-i aştept pe ziarişti şi fotografi.

— Avem răniţi?

— Nu. Şi nici Z… Dar şi-a pierdut definitiv şase prieteni. Acum trebuie să plec. Să te sun la birou ca să vorbim de vremurile trecute?

— O.K. Mă ocup de Niebuhr.

Kearsage parcă în curtea unei mici cafenele din Dijon, ieşi din maşină şi îşi dezmorţi picioarele. Îşi puse la centură pistolul pe

care îl ascunsese sub scaun când trecuseră frontiera cu o zi şi jumătate în urmă. Relaxarea vameşilor îl surprinsese în mod plăcut; evident, nu avea mutră de terorist. De altfel, vameşii nu avuseseră ochi decât pentru Kim, care făcu totul pentru asta.

Când trânti portiera, se trezi.

— Cât e ceasul? întrebă ea somnoroasă.

— 8. M-am gândit că-i timpul să ne odihnim şi să mâncăm ceva.

— Apropo, unde mergem?

— În Germania. La Friburg-im-Brisgau, mai exact. Dacă – nu aflăm nimic, o să caut în arhivele militare. Poate că o să facem un mic ocol după ce îi voi telefona prietenului meu de la Madrid. Cât timp o să dorm şi eu, conduci tu.

Kim se schimbă la toaletă, în timp ce Kearsage telefonă dintr-o cabină din faţa restaurantului.

Comandase deja micul dejun, când ea reveni îmbrăcată într-o rochie de vară vaporoasă, atât de proaspătă, încât i se păru că arată ca un vagabond faţă de ea.

— Care-i verdictul?

— Eşti frumoasă şi ştii asta, spuse el luându-şi cafeaua.

— Mulţumesc, dragă. Numai că voiam să te întreb dacă mergem tot la Brisgau?

— Nu. Fostul angajat al *Gestapo-ului,* August Niebuhr, s-a retras în mod înţelept la Ingolstadt în Bavaria. Cred că vom câştiga ceva timp dacă mergem la el pentru a ne vorbi de Numărul 2.

— Dar o să accepte, chiar dacă are ceva de spus?

— Asta, doamnă... De ieri-seară am devenit un tip foarte convingător.

— Eroul meu! Unde-i micul dejun?

* * *

Când se trezi, ea se afla în continuare în braţele lui, goală. Pătura groasă zăcea pe jos, iar el îi contempla cu tandreţe abdomenul plat şi sânii juvenili.

După ce luară micul dejun, Kearsage îi dădu lui Kim instrucţiuni şi o hartă rutieră şi adormi imediat ce ieşiră din parcare. Se trezi când ajunseseră aproape de Ingolstadt. Nu fuseseră urmăriţi de când plecaseră de la von Lowe. Zarko putea să ştie totul, dar ei aveau un avans considerabil.

Se instalară într-un hotel fără pretenţii după ce mâncară la bar. Când el propuse, fără prea mare convingere, să-şi facă

siesta, ea remarcă râzând că dormise cât timp traversaseră jumătate din Germania şi începu să se dezbrace.

* * *

Kearsage îşi privi ceasul: dormise şase ore şi făcuseră şi dragoste. În afara unei mici sensibilităţi în şoldul care se cicatriza, nu se mai simţise atât de bine de luni întregi.

— Cât e ceasul, dragostea mea?

— Aproape 7, îi răspunse el peste umăr, în timp ce scotocea în geantă. Vreau să văd unde locuieşte Niebuhr înainte de lăsarea întunericului. Apoi o să-i fac o vizită.

Se îmbrăcă cu nişte pantaloni negri, un tricou bleumarin şi un hanorac negru.

— Să nu mai zici nimic! După aceea o să te mânjeşti pe faţă cu dopuri arse, spuse Kim râzând, fară să se ridice, cu bărbia sprijinită pe genunchi.

Privind-o aşa cum era, goală şi în această poziţie, îşi trase cu greu fermoarul.

— Hai, dă-i drumul, dragă! Râzi... Spune că mă îmbrac ridicol, dar n-am de gând să-mi risc viaţa acolo cu trăgătorii de elită din *Polizei.*

Se îndreptă spre uşă făcând pe clovnul, dar din prag îi spuse serios:

— Să nu pleci din cameră! Dacă ţi se face foame înainte de sosirea mea, comandă ceva prin telefon. Nu stau mult.

Găsi cu uşurinţă casa. Avea un aer nevinovat în lumina blândă a crepusculului şi era amplasată într-un cartier vechi, liniştit. Avea, ca şi altele, o curte mărginită de un gard de fier şi fară îndoială una mai mare, în spate. Acum că se lăsase complet întunericul, se decise să intre. Îşi parcă maşina în faţa casei, în caz că ar fi trebuit să plece repede de acolo.

Făcu turul proprietăţii sperând că nu exista nici un câine, apoi escaladă zidul de cărămidă şi sări în curtea lui Niebuhr.

Avusese dreptate. În curtea din spate erau mai mulţi copaci şi o grădină de zarzavaturi. Se ghemui pentru a se calma şi aşteptă un moment propice. La prima privire, casa părea goală. Uitându-se mai bine, zări o rază de lumină prin fereastra de la etaj, care avea draperiile trase.

O luă prin iarba umedă până în partea laterală a casei şi încercă ferestrele şi uşa din spate: toate erau zăvorâte. Îşi scoase levierul din buzunar şi îl introduse în ambrazura uşii, lângă broască. Se deschise foarte uşor şi aproape fară zgomot.

Intră şi trase uşa după el.

În mica bucătărie plutea un miros plăcut; într-un ibric era un rest de cacao, caldă încă. Vizită toate încăperile întunecate de la parter şi trase zăvorul uşii de la intrare pentru a putea ieşi uşor. Îşi scoase apoi pistolul de sub hanorac şi urcă scara acoperită cu covor, ghidându-se după perete. Ultima treaptă scoase un zgomot ca un mieunat de pisică torturată.

O voce subţire şi tremurătoare se făcu auzită prin uşa întredeschisă a unei camere luminate.

— Cine-i acolo? Ştiu că-i cineva. Cine e?

Cel care vorbea părea pe punctul de a izbucni în lacrimi. Imediat, Kearsage împinse uşa.

Bătrânul fusese cândva gras. Acum însă pielea ridată îi atârna pe faţa care părea foarte albă, chiar şi în lumina palidă a lămpii cu abajur galben. Stătea chircit în mijlocul unui pat mare, încercând să se ascundă sub plapumă.

— Sunt un om bătrân! se auzi un geamăt din gura fară dinţi. N-am bani. Vă implor, plecaţi! Ce vreţi?

Kearsage intră în camera luminată şi întinse pistolul spre el.

— Pe tine te vreau, August Niebuhr.

Din gâtul uscat al bătrânului ieşi un geamăt.

— Nu sunt Niebuhr. Mă numesc Heine. Fritz Heine. Nu mă omorâţi, vă implor! Aveţi milă…

— De câte ori ai auzit asemenea cuvinte la cartierul general al *Gestapo*-ului din Belgrad? De câte ori ţi-a fost milă de nefericiţii ăia de iugoslavi? Gata cu comedia, ştiu totul despre tine, Niebuhr.

Pe faţa descompusă a lui Niebuhr începură să curgă lacrimile, ce i se prelingeau printre favoriţi.

— Sunteţi israelian? Aţi venit să vă răzbunaţi?

— Nu contează cine sunt. Dacă te porţi cum trebuie, vei fi în viaţă după plecarea mea.

— O să vă spun tot ce vreţi, dar nu mă ucideţi!

— 1944… *„Operaţiunea Rosselsprung”.* Vă aduceţi aminte?

— Da…

Răspunsese cu o ezitare, începând să spere că celălalt nu se va referi la rolul pe care îl avusese în primele deportări ale evreilor polonezi.

— Vorbeşte-mi despre Numărul 2.

Niebuhr încerca să-şi adune gândurile, în ciuda terorii pe care i-o provoca arma aţintită asupra lui.

— Numărul 2? A, da!

Scoase un suspin de uşurare când îşi aminti.

— Străinul care avea informaţii despre Tito? Da, da, îmi amintesc.

— Cine era Numărul 2?

— Nu ştiu.

Cum Kearsage strânse cu putere arma, Niebuhr strigă:

— Nu, nu, e-adevărat! N-am ştiut niciodată cine era. Grosskreutz se ocupase cu strângerea informaţiilor! Numărul 2 a venit cu colonelul Grosskreutz care l-a prezentat ca atare. A spus că este un agent care are informaţii utile despre locul unde se găsea tabăra lui Tito. Ăsta-i adevărul, v-o jur!

— Unde e Nikola Zarko?

— Locuieşte prin împrejurimi. După capitulare, am încercat s-o luăm de la zero.

Niebuhr spera că nu avea să fie întrebat de unde avea banii.

— Care-i adresa lui? Acum e acolo?

— Nu. A venit să mă vadă în urmă cu câteva luni. Prima dată după douăzeci de ani. Nu ne-am mai văzut de…

— De când ai început să te ascunzi!

— … de la sfârşitul războiului. Spunea că era un risc dacă alţii ar fi descoperit secretul care i-ar fi adus pe urmele noastre. Zarko voia să plătesc pentru a-i reduce la tăcere. Nu m-a crezut – când i-am spus că abia dacă am din ce trăi. El… m-a ameninţat că mă ucide. Mi-a furat banii…

— Dintr-un cont din Elveţia, bineînţeles!

— Erau banii mei! Sunt un om bolnav. Trebuie să-i plătesc pe medici, medicamentele…

— Şi nu l-ai mai văzut după aceea?

— Nici nu vreau să-l revăd! E nebun! Credeţi că o să vină iar? Mi-a luat totul! Nu mai am nimic.

— Asta nu mă nelinişteşte prea tare.

Niebuhr nu înţelese duritatea ce răzbătuse din vocea lui Kearsage.

— Nu mă omorâţi! Vă implor! Fac tot ce vreţi. Nu eram decât un soldat care s-a conformat ordinelor! Mi-e frică de moarte! Dumnezeule, nu mă omorâţi!

Se lipise de pat, iar hohotele lui de plâns zgâlţâiau cadrul din lemn.

Kearsage se simţi deodată cuprins de greaţă. Pistolul era greu şi îl ţinea acum cu ţeava îndreptată spre podea. Se răsuci şi

părăsi camera în vreme ce bătrânul continua să hohotească, acum de uşurare. Închise uşa şi îşi luă maşina, strângând atât de tare din dinţi, că începură să-l doară maxilarele.

16

Jetoanele eliminate de pe hartă în timpul luptei nu mai pot aspira la victorie.

Oboseala se făcea simţită. Nu fizic, îşi zise Kearsage, ci mai degrabă moral, căci era marcat de violenţele la care fusese martor. Dacă n-ar fi fost Kim, ar fi abandonat cursa.

Era prea epuizat pentru a-i povesti toate detaliile la telefon lui Rainsford, aşa că se mărgini să-i ceară adresa fostului colonel Wilhelm Grosskreutz, după care închise. Părăsiseră oraşul Ingolstadt dimineaţa în zori, iar acest sătuc însorit le dădea un sentiment de siguranţă. Reveniră la cafenea, după care luară micul dejun la umbră, pe terasă. Erau vulnerabili. Chelnerul le aduse cafeaua, apoi se întoarse lângă aparatul de radio care transmitea ultimele hituri rock.

— Ce-ar fi să-mi spui unde mergem acum?

— Nu ştiu nici eu. Poate că ar trebui să te duc la Frankfurt şi să te sui în primul avion spre Statele Unite. Nici măcar nu te-am întrebat dacă vroiai să vii aici cu mine.

— Mi-ai promis o vacanţă pe Coasta de Azur…

Îşi puse mâinile peste ale lui.

— Nu crezi că mi-ai putea acorda o amânare?

Zâmbetul i se topi când auzi începutul unui buletin de ştiri care întrerupse emisiunea de muzică.

„Astăzi dimineaţă la Ingolstadt a fost descoperit de către menajera lui cadavrul unui bărbat în vârstă. Este vorba de Fritz-Heine, care locuia de multă vreme acolo. Nu a fost oferită nici o precizare, dar se pare că s-a sinucis. Decedatul, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani, trăia singur, după spusele vecinilor…”

Chelnerul comută pe alt post unde se transmitea muzică.

— Poate că s-a sinucis, spuse Kim.

— Nu, replică Kearsage. Dacă l-ai fi auzit, ţi-ai fi dat seama că ţinea prea mult la viaţa jalnică pe care o ducea. Zarko este prin preajmă, gata să împiedice orice scurgere de informaţii. Şi, mai devreme ori mai târziu, o să ne prindă. Trebuie să ştiu ce motiv

are, înainte de a începe iarăşi toată harababura. Asta mi-ar putea conferi un atu. Şi, de data asta, eu voi alege terenul.

— Dacă te reţin, dacă te împiedic cumva…

— Nu. O dată mi-am abandonat răspunderile, crezând că dacă o să mă ocup de treburile mele, dacă îl caut numai pe Numărul 2, voi evita necazurile pentru tot restul zilelor mele. Ai văzut ce s-a întâmplat. Vreau să rămâi aici lângă mine până îl prind pe Zarko. Hai să căutăm o ascunzătoare. Nu ajută la nimic dacă-i uşurăm treaba ticălosului ăstuia.

Veştile lui Rainsford erau bune. Grosskreutz era în viaţă şi locuia la Darmstadt. Toată dimineaţa merseseră cu maşina, fără ţel, aşteptând momentul să telefoneze la Madrid. Din întâmplare o luaseră spre nord-est, chiar spre Darmstadt. După ce vorbi cu Rainsford, Kearsage se îndreptă direct spre destinaţie, de parcă ar fi putut cu adevărat să scape de eventualii urmăritori.

Opri în faţa unui hotel-restaurant modern din centrul oraşului. O rugă pe Kim să îl aştepte la bar, explicându-i că nu ştie cum avea să reacţioneze Grosskreutz la vizita lui inopinată.

Nu voia să îi spună că dorea s-o ştie la adăpost, în caz că reglarea conturilor cu Zarko avea să se producă mai devreme. După o scurtă ezitare, ea acceptă. Uşurat, Kearsage îşi spuse că ea risca mai puţin printre atâţia oameni.

Casa lui Grosskreutz era diferită de a lui Niebuhr. Nu atât casa în sine, căci se construiseră multe similare pe ruinele rămase în urma bombardamentelor americane şi a artileriei ruseşti. Dar Niebuhr îşi construise o faţadă de respectabilitate pentru a-şi susţine înşelătoria. Casa sa din cărămidă era curată şi îngrijită, cu geamurile strălucitoare, gazonul şi gardurile vii impecabile, cu feroneria vopsită, în vreme ce casa lui Grosskreutz era aproape o ruină.

Kearsage împinse grilajul de fier forjat, înţepenit în balamalele ruginite şi apăsă butonul soneriei. Nu auzi nimic, aşa că bătu în vopseaua scorojită.

Probabil că Grosskreutz era în apropiere, căci deschise imediat şi îi aruncă o privire de miop care, din lipsă de bani ori din cochetărie, nu purta ochelari.

— Ce doriţi? întrebă el pe tonul nepoliticos al cuiva neobişnuit să primească vizite.

— Mă numesc Daniel Kearsage. Nu mă cunoaşteţi, dar aş vrea să stăm puţin de vorbă, dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse el în germană.

— Sunteţi străin, nu? întrebă bătrânul într-o engleză ezitantă. American? Asta-i, american!

— Da, *Herr* Grosskreutz, răspunse Kearsage în engleză. Pot să vă deranjez o clipă?

— Bineînţeles! V-a luat ceva timp până să ajungeţi. Vă aşteptam mai demult.

Intră în casă. După un moment de uluială, Kearsage îl urmă prudent şi închise uşa după el. Dezordinea dinăuntru semăna cu cea de afară. Aproape tot spaţiul disponibil, şemineul şi scăunel. E erau acoperite de cărţi, ziare, reviste, deschise de parcă cineva le-ar fi lăsat acolo la întâmplare în timp ce le citea.

Straturile de praf, mai mult sau mai puţin groase, i-ar fi putut spune unui Sherlock Holmes data la care fiecare carte fusese abandonată! Grosskreutz se aşează în singurul fotoliu gol. Kearsage luă un braţ de cărţi de pe colţul canapelei de lângă gazda sa şi îl depuse într-o grămadă ce abia îşi menţinea echilibrul pe parchet.

— De unde sunteţi? întrebă Grosskreutz înainte ca musafirul să fi apucat să se aşeze. CIA sau FBI? Aş zice că, mai degrabă, CIA. Este aproape prea târziu. Nu ştiu dacă vă mai pot spune ceva.

— Nu înţeleg la ce va referiţi.

Era adevărat, dar o spusese pentru a câştiga timp.

— N-are importanţă. Nimeni nu vă poate înţelege mai bine ca mine. Iar dacă ţineţi să vă păstraţi acoperirea, n-aveţi decât. Voiam doar să vă spun că în această chestiune nu-şi are rostul.

Nu avea de unde să-l cunoască pe Kearsage, dar, dacă această încurcătură îl făcea pe Grosskreutz să vorbească, el avea să profite din plin de ea. În ultimă instanţă, nu avea să-i spună decât adevărul.

Kearsage începu cu prudenţă:

— Scuzaţi-mi întârzierea. Am venit cât am putut de repede.

— Nu mai minţiţi. Războiul s-a terminat de multe luni.

Kearsage îl privi în ochi, unde citi semne de nebunie.

— Dar nu cred că-i vina dumneavoastră. M-am luptat o viaţă întreagă cu tergiversările celor de la O.K.W.[7]

— Îmi închipui. Mi-aţi putea face un serviciu. Tocmai am fost însărcinat cu acest caz... Ştiţi dumneavoastră despre ce-i vorba. Nu au avut timp să mă informeze cum trebuie. Poate că aţi putea

[7] *Oberkommando der Wehrmacht* – *S*tatul Major al armatei germane (n.tr.).

să o luaţi de la început.

— Ar trebui să încetaţi cu minciunile. Nu vreţi decât să verificaţi dacă mi-am schimbat relatarea. Dar nu contează. Important e că vă aflaţi acum aici. O să intru în jocul dumneavoastră, dacă ţineţi morţiş... Dar sunt foarte sigur – la urma urmelor sunt în continuare bine informat – că Gehlen n-a aşteptat atât de mult. Imediat ce a reuşit să-i convingă pe cei de la CIA că deţine dosare utile despre Rusia, s-au grăbit să-l numească şeful *Bundesnachrichtendienst* – Serviciul de Informaţii vest-german.

În orice caz, se părea că bătrânul nu este complet rupt de realitate. Pe când era şef al Serviciului de Informaţii al Statului Major General pe Frontul de Est, generalul Gehlen alcătuise un tablou de o precizie surprinzătoare al armatei lui Stalin. Secţiunea a II-a *Abwehr* a serviciului *Fremde Heere Ost* deţinea un dosar complet al tuturor conducătorilor duşmani, începând de la gradul de general de divizie, al brganizaţiilor, şcolilor şi ordinelor de luptă. Gehlen şi oamenii său fuseseră primii care prevăzuseră înfrângerea Germaniei şi îşi îngropaseră dosarele înainte de a se preda americanilor.

După câtva timp, aflat într-un lagăr de prizonieri, Gehlen sfârşi prin a dezvălui existenţa dosarelor cuiva care înţelese rolul acestora în cadrul războiului rece ce se profila. În schimbul acestor dosare, fostul nazist a fost numit şef al Serviciului de Informaţii vest-german, sub controlul CIA. Grosskreutz părea bine informat, nebunia lui permiţându-i doar să se refugieze în trecut când îi convenea.

— Am început să lucrez pentru Gehlen, desigur. Detaşamentul 521 recunoaştere, Divizia I *Abwehr.* Am alcătuit reţele de agenţi cu oameni de la faţa locului: polonezi, ucraineni, estonieni etc. Ai mei erau cazaci. Aproape toţi erau ţăcăniţi. Îi îmbrăcam în uniforme sovietice şi îi paraşutam în spatele liniilor inamice. Ne semnalau prin radio mişcările trupelor ruseşti, după care noi îi recuperam. Ca şef de grupă, trebuia să rămân în spatele liniilor noastre. Cu toate acestea, am însoţit detaşamentele în misiuni, fiind gata să mă sinucid decât să mă las prins. Statul Major a fost foarte mulţumit de experienţă pe care o acumulasem.

Pe moment Kearsage era gata să îl lase să trăncănească în voie. Simţea că Grosskreutz era instabil psihic, în ciuda aparenţelor, aşa că trebuia să îşi aleagă cu grijă întreruperile.

— La puţin timp după prăbuşirea Frontului de Est, unul dintre

agenţii mei mi-a semnalat prin radio că într-o pădure de la nord de Minsk se aflau nişte unităţi germane, încercuite, dar intacte, care se ascundeau în aşteptarea ajutoarelor. I-am transmis informaţia generalului Jodl la cartierul general al *Fuhrer-ului.* Am aflat mai apoi că era vorba de două mii de oameni, comandaţi de locotenent-colonelul Einsker. Au fost însărcinate cu recuperarea acestor oameni unităţi speciale SS, aşa-numitele *Jagdverbande.* Misiunea a fost botezată „Operaţiunea Braconier".

M-am oferit voluntar într-una din cele patru grupe, fiecare alcătuită din doi germani şi trei agenţi ruşi. Două grupe aveau să fie paraşutate la est de Minsk, de unde urmau să ajungă apoi la liniile noastre din vest. Celelalte două au înconjurat Minskul. Jumătate din paraşutişti nu au fost regăsiţi niciodată. Cazacii mei, Detaşamentul 2, au fost singurii care au reuşit să ducă la capăt misiunea. Aterizarea s-a desfăşurat fară incidente. Un avion Heinkel din Grupul 200 *Luftwaffe* a pătruns, sub escorta avioanelor de vânătoare, până la cinci sute de kilometri în teritoriul inamic. Am sărit toţi cinci în estul pădurii, lângă Borisov. Purtam uniforme ruseşti şi aveam la noi ţigări şi provizii de-ale lor. Eram tunşi chilug şi nu ne spălasem, nici nu ne răsesem timp de mai multe zile înainte de a fi paraşutaţi.

Timp de o săptămână am străbătut pădurea în lung şi în lat. Ne-am întâlnit cu o mulţime de comunişti. Puţin a lipsit să nu fim împuşcaţi ca dezertori, dar actele noastre false ne-au scăpat de soarta asta paradoxală şi în acel moment am înţeles că nu vom putea niciodată câştiga războiul în Rusia.

Când le explodau cauciucurile, astupau găurile cu paie, când camioanele li se împotmoleau, îi obligau pe ţărani să-i ajute. Într-o zi, am văzut un lanţ de oameni, dispuşi pe o zonă de zece kilometri, care îşi pasau unul altuia mii de obuze de la depozitele de muniţie până la locul unde erau amplasate tunurile. Altă dată am văzut sute de civili care rostogoleau bidoane de benzină pe distanţe de zeci de kilometri pentru a-şi aproviziona tancurile de pe front. Bineînţeles că, lipsiţi de hrană şi de adăpost, căzeau ca muştele. Soldaţii mărşăluiau zi şi noapte în zdrenţele lor ude. Mâncau tot ce găseau, până şi rădăcini dezgropate din noroi. I-am văzut o dată mâncând carnea crudă a unui cal îngheţat de câteva zile.

În sfârşit, am reuşit să luăm legătura cu Einsker. Lipsiţi de trei luni de ajutoare medicale, oamenii lui erau incapabili să ajungă la liniile noastre. Am semnalat prin radio poziţia şi ne-au

paraşutat în timpul nopţii provizii, dar majoritatea s-au pierdut în pădurea deasă. Planul prevedea în principiu să degajăm pădurea pentru a face piste de aterizare şi să-i aducem pe oameni acolo, cu grijă, chiar sub nasul ruşilor. Activitatea noastră îl alertă pe inamic, care ne hărţuia tot timpul. Era imposibil să ieşim din pădure. Am hotărât atunci să ne îndreptăm spre un lac aflat la vreo trei sute de kilometri. Credeam că până vom ajunge noi gheaţa va fi suficient de rezistentă pentru a suporta aterizarea.

Pe atunci primeam în continuare de la avioanele noastre haine călduroase, arme uşoare şi muniţie. Pentru a trece cât mai neobservaţi, ne-am separat în două coloane. Trebuia să plec în recunoaştere spre nord, în vreme ce Einsker comanda coloana spre sud.

Înaintam încet, reuşind să parcurgem vreo zece kilometri pe zi, când lucrurile mergeau bine. Patrulele duşmane ne atacau în fiecare zi, omorând şi rănind din ce în ce mai mulţi oameni. Proviziile erau pe sfârşite. Distanţa de parcurs pentru avioanele noastre se diminua, este adevărat, dar era aproape imposibil să marcăm punctele de paraşutare. Imediat ce le trimiteam coordonatele prin radio, ruşii ne atacau şi ne luau materialele.

Cu cât ne afundam mai mult în zăpadă, care ne ajungea deja până la mijloc, cu câte un trăgător camuflat după aproape fiecare copac, cu atât zborurile deveneau din ce în ce mai rare, cam o dată pe săptămână. Aveam să aflu ulterior că cei de la cartierul generai deciseseră că nu mai putea fi justificat consumul de carburant. Când am ajuns la lacul îngheţat, fuseseră anulate toate zborurile şi orice tentativă de salvare fusese oprită. I-aş fi putut conduce pe cei mai voinici pe cei o sută de kilometri rămaşi, dar ruşii îşi dăduseră seama că puteau să ne întârzie fară efort, aşa slăbiţi cum eram, pentru a-şi putea strânge forţele necesare ca să ne distrugă.

În zorii unei zile glaciale, priveam avioanele de transport ruseşti cum treceau pe deasupra colinelor pe celălalt mal al lacului. Îi vedeam pe soldaţii ruşi sărind din avioane şi mă gândeam că-i o tâmpenie, că la o asemenea înălţime mică paraşutele nu aveau timp să se deschidă, dar nu ştiam că nu aveau suficient de multe, aşa că oamenii săreau fară. Avioanele se succedau, iar oamenii cădeau pe lac sau în copaci, unde rămâneau atârnaţi ca nişte globuri de pom de Crăciun. Şi totuşi rămăseseră destui ruşi din batalion în zăpadă care să ne bareze calea.

Aproape toţi oamenii noştri stăteau pe jos, gândindu-se la zilele fericite de care avuseseră parte. Îi invidiam pentru seninătatea lor, incapabil să scap de angoasa care pusese stăpânire pe mine. Dar soarta lor nu era legată de a mea. Am găsit unsprezece oameni care credeau, ca mine, că era mai bine să mori în timpul luptei decât să aştepţi să fii omorât ca o vită. Ceilalţi, indiferenţi, ne umplură sacii cu pâine şi muniţie. Noaptea ne-am încercat ultima şansă. După o lună am ajuns la liniile noastre, la graniţa lituaniană. Cu numai doi supravieţuitori, oamenii lui Einsker.

Tăcu, ochii săi continuând să contemple iama rusească. Kearsage îşi căută cuvintele potrivite pentru a-l face să dezvăluie informaţiile căutate de americani, când Grosskreutz reluă:

— Această misiune mi-a salvat, neîndoielnic, viaţa. Nu m-am mai întors niciodată pe front. Eram prea mândra pentru a o admite, dar superiorul meu ştia că eram la capătul puterilor. După perioada de convalescenţă, m-am ocupat cu misiuni de recunoaştere în Balcani. Cu puţin timp înainte de terminarea războiului, am traversat Austria pentru a mă pune în slujba serviciilor americane ca să scap de partizani.

— Vă aduceţi cât de cât aminte de „Operaţiunea *Rosselsprung*”?

— Perfect chiar!

Grosskreutz îşi regăsise energia, iar Kearsage îl privi cu neîncredere.

— Dacă n-ar fi fost această afacere, m-aş fi aflat acum alături de Gehlen în loc să fiu aruncat ca un pantof vechi!

— Are vreo legătură cu Numărul 2?

— Bineînţeles, făcu Grosskreutz agasat. Pentru asta aţi venit. Când m-am predat, le-am spus că sunt ofiţer de informaţii şi că le pot face mari servicii. Un sergent prost informat mi-a replicat că toţi nemţii spun asta. M-au băgat într-un lagăr de prizonieri şi n-au vrut să mă asculte când le-am zis că vreau să vorbesc cu cineva de la contrainformaţii. Atunci, pentru a le atrage atenţia acelor idioţi, am scris un raport detaliat despre ofiţerii americani care au colaborat cu noi. Toate datele erau adevărate, putând fi verificate pas cu pas.

— Cum îl chema pe Numărul 2?

— Răbdare! Nu mă întrerupeţi! Sunt ofiţer al *Wehrmacht*-ului şi nu accept să fiu tratat aşa!

Ochii îi scăpărau regăsindu-şi toată autoritatea.

— Am predat raportul comandantului lagărului şi n-am avut nici o veste timp de două luni. În cele din urmă, un ofiţer de la contrainformaţii şi un medic militar au venit să mă întrebe dacă îmi pot demonstra afirmaţiile. Le-am spus să consulte arhivele de război germane, pe care, fără îndoială, le recuperaseră. Toate datele se aflau acolo. Ofiţerul scoase atunci un dosar din servietă: era o copie referitoare la operaţiunile *Abwehr*-ului în Iugoslavia. Îmi ceru să caut rapoartele. Am examinat-o şi am constatat că toate datele referitoare la Numărul 2 dispăruseră.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

— Eu dictasem sau contrasemnasem toate rapoartele înainte de a fi trimise la Berlin.

— Dar rapoartele astea erau, fără îndoială, numerotate. Foile lipsă nu puteau trece neobservate.

— Cifrele fuseseră schimbate. Ofiţerul mi-a spus că nu găsiseră nici o dovadă în sprijinul afirmaţiilor mele. Medicul era psihiatru. A decretat că sunt dezechilibrat şi paranoic.

— A pus diagnosticul după o singură întrevedere?

— Da, răspunse Grosskreutz râzând. Au muşamalizat toată povestea declarându-mă nebun. Dar ştiam că nu avea să se termine aşa. Ştiam că va mai veni cineva să mă vadă.

Tăcu brusc, ca şi cum, după ce îşi tot repetase povestea începând din ziua în care fusese umilit, acum că vorbise cu cineva despre asta, caseta se ştersese, iar diavolul fusese expulzat.

— Cine era Numărul 2?

— Mi-a spus că îl cheamă Timothy Jakes. Numele ăsta figura pe actele pe care mi le-a arătat. Dar poate că erau false.

— Cum l-aţi cunoscut?

— Într-o seară mă aştepta acasă, la Belgrad. Mi-a spus că este american, că lucrează la Informaţii şi că are o misiune militară pe lângă Tito. Zicea că ţara lui e oarbă, că nu înţelege pericolul dominaţiei comuniste în lume. Vroia să-mi furnizeze informaţii care să ajute la înfrângerea comuniştilor.

— Aceste informaţii aveau să servească „Operaţiunii *Rosselsprung*”?

— Urmau să testeze valoarea datelor furnizate de el.

— Ce s-a întâmplat după eşecul operaţiunii?

— A spus că-i o dovadă că informaţiile lui erau corecte şi că avea să ne furnizeze şi alte planuri strategice. Eu l-am crezut, nu însă şi superiorii mei, care au spus că mulţi oameni valoroşi

fuseseră sacrificaţi pentru nimic. Jakes a dispărut, furios. Nu l-am mai văzut niciodată.

— De ce i se spunea Numărul 2?

— Ştiţi foarte bine! Vă bateţi joc de mine!

Bătrânul fu cuprins de un nou acces de nebunie. Începu sa urle:

— Numărul 2 nu era decât un beţiv, un intermediar. Şeful lui era Numărul 1, un ofiţer superior din OSS, din Italia!

17

Toate jetoanele care au în zona lor de control jetoane inamice trebuie să fie atacate de următorul jucător.

Kearsage ieşi. Grosskreutz, aşezat în fotoliu, îşi freca bărbia cu o mână, iar cu degetele celeilalte bătea darabana încet pe genunchi.

Kearsage urma să o ia pe Kim şi să dea un telefon. Ba nu, două! Şi cu asta, totul se va termina. Va putea atunci să-şi reia viaţa şi să se odihnească. Viaţa pe care o merita pe deplin. Abia aştepta.

Dintr-odată, ajuns pe bulevard, fu cuprins de mânie la vederea mulţimii de pe trotuar, din faţa hotelului, care îi împiedica trecerea. Furios, căută din ochi un alt drum. Apoi, furia i se potoli şi îşi simţi picioarele moi.

Ieşi din maşina decapotabilă cu ajutorul braţelor, fără să se atingă de mânerul portierei. În timp ce încerca să se strecoare printre oameni, auzi strigăte şi exclamaţii.

— ... şi nu s-a oprit...

— Trebuie să fi fost beat. Să conduci atât de repede printr-un oraş!

— Biata de ea! Probabil că nu l-a văzut venind.

Un poliţist se afla deja la faţa locului. Acoperise cu cascheta faţa moartei, care zăcea la marginea trotuarului. Kearsage nu avea nevoie să vadă acea faţă. Când poliţistul se va da la o parte, va avea o confirmare irevocabilă. Ca şi telefoanele pe care trebuia să le dea acum.

Se auzi sirena ambulanţei, iar oamenii se împrăştiară. La fel şi Kearsage. Se sprijinea acum de zid. Se regăsi mai apoi la poliţie şi rămase mai mult timp în sala de aşteptare unde frunzări nişte reviste. Poliţişti în civil şi în uniformă intrau şi ieşeau fără să-l bage în seamă. Infirmiera de gardă îl observa însă de mai multe minute. Nu voia să fie de faţă când avea să-i spună poliţistului bănuielile sale lângă sala de operaţii de urgenţă. Se ridică încet şi se îndreptă spre telefoanele aflate în nişte cabine

asemănătoare unor ouă uriaşe, în culori vii, care ar fi trebuit să împiedice să se audă zgomotele din spital, ceea ce nu era cazul.

Vocea de la Langley, Virginia, îi parveni atât de clar, de parcă ar fi vorbit de la cabina alăturată.

— Dan? Dumnezeule, eşti tot în Spania? Nu crezi că te-ar costa ceva mai puţin dacă mi-ai trimite un telex de la ambasadă? Ştiu eu că CIA este mărinimoasă în ceea ce priveşte cheltuielile. O convorbire personală din celălalt capăt al lumii este ca şi cum ai arunca banii pe fereastră, nu crezi?

— Ajunge, Francis. Mă grăbesc.

Tonul nepoliticos al vocii traversă perfect Atlanticul.

— O.K., Dan, scuză-mă. Este o convorbire oficială?

— Nu, scoate caseta, răspunse Kearsage fară a se îngrijora de altfel prea mult de o eventuală înregistrare. Ai fost de la început la OSS?

— Da, de când serviciul a fost creat de Truman.

— Am nevoie de numele agenţilor aflaţi la Bari pe la sfârşitul războiului.

— A trecut atâta timp şi sunt atâţia morţi printre ei!

— Îmi trebuie, Francis. Fă-mi, te rog, serviciul ăsta. Rămân aici un sfert de oră. Notează-ţi numărul…

18

Jetoanele care apără anumite tipuri de teren pot obţine întărirea numărului efectivelor lor.

La celălalt capăt, soneria telefonului sună puternic, aproape dezagreabil, dar Rainsford ridică receptorul aproape imediat.

— Ai răspuns foarte repede, remarcă Kearsage.

— Stau lipit de telefon de când m-ai sunat din Germania. Ai reuşit să parcurgi tot drumul cu maşina?

— Nu, nu mă aflu încă în Madrid. M-am oprit puţin ca să-mi trag sufletul. O să mai stau vreo oră-două pe aici. Te-am chemat ca să ne întâlnim. Vreau să-ţi dau un ultim raport, după care plec. Zarko îmi face din ce în ce mai multe necazuri.

— O.K., stabileşte locul. Dacă vrei, pot să-ţi ofer protecţie până ajungi în America.

— O să vorbim despre asta când ne vedem. Cunoşti terasa Vistillas?

— Bineînţeles.

— Ne vedem acolo în două ore. Te aştept la baza scărilor piaţetei, în dreapta fântânii.

— Am înţeles.

Kearsage închise şi ieşi din cabină. Cu ochii închişi, trase pe nări aerul rece şi pur al nopţii. Era târziu şi grădina Vistillas era pustie. Coborî treptele mărginite de arbori care duceau la piaţetă.

* * *

Nu avea de aşteptat decât o oră şi jumătate, fără să se mişte din postul de observaţie. Partea din faţă a cămăşii şi a pantalonilor i se umezise de la roua ce i se scurgea din tufiş în păr, udându-i din când în când faţa sau picurându-i pe gât. Dar nu făcea nici o mişcare.

Zarko nu încercă să se ascundă. Venise mai devreme la întâlnire. Urcă scara din piaţetă, la umbra frunzelor şi se opri pentru a-şi aprinde o ţigară, întrebându-se unde să se posteze. Kearsage stătea sus, lângă trepte. Văzu, fără nelinişte, că Zarko

ia aceeaşi decizie ca el. Omul avea să utilizeze pistolul şi chiar – un bun trăgător trebuie să stea cât mai aproape, pentru a fi sigur că va ucide.

Pe la jumătatea treptelor, Zarko hotărî să se pună pe burtă pe o platformă ascunsă de iederă. Fumul ţigării continua să îi trădeze poziţia. Era o scurtă pauză înainte de a trece la pândă. Kearsage ştia că nu trebuie să-l lase pe celălalt să-şi fumeze ţigara ca să fie mai atent apoi la ce se întâmplă în jurul lui.

Se ridică încet, îşi mişcă braţele şi picioarele pentru a-şi restabili circulaţia, scoase Waltherul din buzunar, după care se îndreptă spre zid. Cu ochii fixaţi asupra spatelui lui Zarko, bâjbâi cu piciorul după platformă înainte de a se aventura pe ea. Cel mai mic zgomot putea să-l alerteze pe Zarko înainte ca el să se fi pus la adăpost. Ar fi fost forţat atunci să tragă, ceea ce ar fi atras atenţia asupra treburilor pe care le mai avea de făcut.

Ajunse în spatele lui Zarko, zgomotul paşilor fiindu-i acoperit de adierea vântului ce agita frunzişul. Se opri ezitând, în vreme ce mirosul de ţigară îi ajunse la nări. Putea să-i ordone să-i predea arma, iar dacă nu ar fi ascultat, ar fi fost nevoit fie să-l ucidă, fie să-i sară în spate. Dar Kearsage ştia că o asemenea mişcare nu era eficientă decât în filme.

Se pregăti totuşi să sară. În acel moment o pisică vagaboandă începu să miaune undeva sus în grădină. Zarko începu să se întoarcă când Kearsage sări. O piatră de la marginea terasei se desprinse în momentul când puse piciorul pe ea şi fu proiectat lângă croat. Îşi regăsi fară efort echilibrul şi îi dădu lui Zarko o lovitură de picior în faţă, chiar în clipa în care acesta îşi scotea pistolul de la centură. Îl izbi mai apoi în piept.

Bătrânul era solid şi iute şi nu părea să fi simţit durerea. Culcat pe spate, îi dădu lui Kearsage o lovitură de karate cu piciorul. Acesta, lovit la genunchiul care nu i se vindecase complet după Vietnam, scăpă pistolul din mână, încercând să cadă fară să-şi mişte piciorul rănit. Se agăţă de marginea terasei, respirând cu greu, în ciuda durerii care îi urca în capul pieptului.

Zarko, în patru labe, scuipa sânge şi fragmente de dinţi. Kearsage căută în jur fară prea mari speranţe, când îşi zări pistolul la doi metri în spate. Uită dintr-odată de rană şi se lăsă cu toată greutatea pe genunchi. Violenţa durerii îl împiedică să strige. Primi cu uşurare chiar loviturile în rinichi, care îl făcură aproape să uite de suferinţă.

Încercă, neîndemânatic, o lovitură de pumn în spate, dar

Zarko nu se mai afla acolo. Căzu cu faţa în jos, pradă durerii.

Printre lacrimi şi condensul care se formase din cauza răsuflării sale gâfâite în aerul rece, îl văzu pe Zarko ghemuit, cu părul zburlit, rânjindu-i cu gura fară dinţi, cu bărbia şi cămaşa însângerate. Îşi ţinea pistolul în mână, dar îl coborî. Chiar mai mult decât Kearsage nu dorea să atragă atenţia. Nu-i mai rămânea decât să termine un animal rănit; era uşor!

Kearsage încercă de bine, de rău să se pregătească, dar căzu pe spate, incapabil să suporte nici cea mai mică mişcare a piciorului. Pipăi cu mâna piatra mare, rotunjită, de care se împiedicase la început.

Se sculă apoi, cu piatra în mână. Nu cântărea decât vreo două kilograme, dar nu făcu decât o mişcare şi îl izbi pe Zarko în partea de jos a abdomenului. Acesta se clătină, căzu în genunchi, ţinându-se de testicule, lovindu-se cu fruntea de catarama centurii lui Kearsage, care întinse braţele, îl prinse de spatele cămăşii, îl târî după el, după care îl izbi cu capul de zid. Pierzându-şi cunoştinţa, Zarko îl antrenă în cădere.

Rămase nemişcat pe dale o clipă, se eliberă de sub corpul croatului, îi luă pistolul şi scoase ruloul de leucoplast din buzunar. Lungit lângă corpul prăbuşit, îi legă cu gesturi ezitante încheieturile mâinilor, gleznele şi îi puse căluş. Îl întoarse apoi cu faţa în sus, să nu se sufoce cu propriul sânge şi îl târî lângă zid, la umbră.

Rainsford sosi punctual la întâlnire, aşa cum se aşteptase şi Kearsage, de altfel. Durerea i se transmise şi într-un punct de la ceafa. Reuşi să şi-o stăpânească sprijinindu-se de o creangă uriaşă, din care îşi făcuse un soi de cârjă.

Rainsford traversă cu greutate piaţeta, sprijinit în baston, îi privi faţa cenuşie la lumina unui felinar.

— S-ar zice că ai nevoie de un medic, Dan.

— Nu, nu de un medic…

— Cel puţin, stai jos, spuse Rainsford arătând spre marginea fântânii.

— Nu.

— Perfect. Dacă vrei să dai raportul stând în picioare… Mi-ai spus că este ultimul.

— Când ancheta mea se va încheia.

— Nu s-a încheiat? îl întrebă Rainsford înălţând din sprâncene.

— Nu l-am interogat încă pe Numărul 1.

Kearsage se aştepta la o reacţie, dar nu urmă nimic.

— Dacă ai vrea să-mi explici ce relaţii ai avut cu Timothy Jakes, ar fi un bun început.

19

Jedburgh[8] *– 1943.*

Razele soarelui ce se înălţa pe cer pătrunseră prin fereastra tânărului, trezindu-l imediat. Se sculă de pe salteaua de paie şi se întinse, mulţumit de forţa pe care o simţea. Privi camera cu pereţii văruiţi, verificând maşinal dacă arma şi echipamentul erau la îndemână, lângă uşa deschisă. Faţa dură şi seducătoare, care făcuse atâtea inimi de femei să bată, fu străbătută de un zâmbet, când îşi imagină ce ar gândi „mama” despre locuinţa sa. Casa de ţară franţuzească nu semăna deloc cu hotelurile cu trei stele cu care era obişnuit tânărul aristocrat răsfăţat. Lui Rainsford îi convenea însă. Şi apoi, s-ar fi putut ca mama sa să accepte casa, dar în nici un caz pe oamenii care o frecventau: comercianţi şi ţărani francezi care nu auziseră niciodată de descendenţii celor care făcuseră revoluţia americană.

Rainsford, care încă din copilărie ştia ce vrea, nu era de părerea ei. În ciuda originii lor modeste, erau nişte camarazi pe care se putea bizui la greu. Dar, la urma urmelor, nu avea nevoie să-i frecventeze şi nici nu prea avusese deseori ocazia în Franţa ocupată.

În cazul lui Bojeune, lucrurile se prezentau altfel. Mama sa explicase, în ziua înmormântării tatălui, că boala care îl împinsese pe acesta la sinucidere se datora unor legături imorale. S-au făcut încercări de deturnare a averii familiale, sub ordinele stăpânilor comunişti de la Moscova. În ochii lui Rainsford, Bojeune era întruchiparea perfectă a perfizilor lui fraţi roşii. Dar comuniştii francezi aveau o solidă reţea de rezistenţă în munţii din împrejurimi şi, din moment ce avea ordine, Rainsford le executa întru totul ca un ofiţer demn de acest nume.

Procedase aşa cum trebuie, îşi spunea deschis Rainsford. Aprecia cinstea ce i se făcuse de a fi fost ales în prima echipă ce sosise de la Jedburgh pentru a se instala în teritoriul inamic.

[8] Centru de instruire a paraşutiştilor britanici în timpul celui de-al doilea război mondial (n.tr.).

Ceilalţi aveau să fie paraşutaţi pentru a-i instrui pe cei din rezistenţă abia după debarcare. Dacă erau bine organizaţi, luptătorii din rezistenţă puteau face prăpăd în spatele liniilor germane. Echipa lui Rainsford se afla acolo de fapt pentru, o repetiţie, o încercare, iar regiunea fusese perfect aleasă, cu înălţimile şi pădurile ei impenetrabile.

Dar echipa nu avusese noroc la început. Locotenentul Adrien, reprezentantul francezilor liberi, unul din cei trei responsabili sosiţi de peste Canalul Mânecii, era mort; paraşuta i se transformase în torţă. Rainsford şi sergentul Jameson, operatorul radio englez, avură totuşi dreptul la două zile în care petrecuseră. După care Rainsford îi chemă pe Andre, şeful rezistenţei locale şi Bojeune, conducătorul comuniştilor autohtoni, mai puţin numeroşi.

Andre îl prevenise pe Rainsford: Bojeune încerca să devină şeful tuturor luptătorilor din rezistenţă şi pretindea că oamenii săi primeau cea mai mică parte din materialele paraşutate de Londra. Rainsford, prudent, dar ferm, îi răspunse că va repartiza materialele în funcţie de nevoile reale şi de eficienţa în luptă.

A doua zi seara, Jameson luă legătura radio cu baza şi primele materiale paraşutate sosiră două zile mai târziu. Oameni lui Andre recuperară containerele, dar Rainsford dădu ordinul să fie depozitate într-un grajd gol până ce aveau să fie repartizate celor două grupe. Ai fi zis că era Crăciunul! Tipii duri din rezistenţă râdeau şi se amuzau cu jucăriile lor noi redutabile mitraliere Sten şi Bren, puşti Lee-Enfield, explozivi...

După o săptămână urmă al doilea ghinion. Rainsford îl trimise pe Jameson în tabăra lui Bojeune pentru a-i instrui în privinţa armamentului. În seara respectivă, adjunctul lui Bojeune, un personaj dubios, reveni însoţit de mai mulţi camarazi de-ai săi, ducând corpul englezului. Îi explică lui Rainsford că Jameson, pe întuneric, căzuse într-o prăpastie din apropiere. Nimic nu dovedea contrariul, dar, începând din acea zi, Andre nu îl mai lăsă pe Rainsford să meargă undeva neînsoţit de două gărzi de corp. Între cele două grupări încordarea creştea.

Noaptea în care urma să aibă loc al doilea paraşutaj nu se prezenta tocmai bine: norii erau joşi şi bătea vântul. Mai mulţi oameni aprinseră balizele în zona convenită, în vreme ce ceilalţi rămaseră ascunşi sub copaci. Era ora 2 noaptea şi Rainsford avea de gând să renunţe, când se auzi, în depărtare, zgomotul unui motor. Se apropia de balize, dar căpitanul american nu

înţelegea nimic. Era zgomotul produs de un monomotor şi nu de vreun avion de transport sau de bombardier, care abia reuşea să-şi menţină cursul de zbor.

Apoi avionul de vânătoare trecu pe deasupra arborilor şi focurilor de semnalizare. Rainsford remarcă emblemele americane de sub aripi înainte ca avionul să plonjeze din nou în întuneric.

Se adunară cu toţii în vreme ce avionul, redevenit invizibil, încerca să câştige altitudine. După o clipă, motorul se opri complet, iar avionul se prăbuşi şi luă foc câţiva kilometri mai încolo. Unul dintre luptătorii din rezistenţă le arătă pe cer o paraşută. Pilotul plonjă greoi în mijlocul zonei de aterizare, iar vântul îl împinse spre foc, paraşuta din mătase aprinzându-se imediat. Când Rainsford se îndreptă spre pilot, acesta se aşeză, în timp ce un zâmbet trecu pe faţa lui mânjită de unsoare şi se prezentă:

— Locotenent Tim Jakes, armata americană a aerului.

* * *

Rainsford se bărbierea cu apă rece într-o chiuvetă, în faţa unei oglinzi crăpate ce rămăsese în casă. Jakes sosise în urmă cu câteva săptămâni şi Londra promisese că va trimite un Lysander după el cât mai curând posibil. Pilotul nu era deloc grăbit. Părea că se obişnuise cu acest război special, purtat într-un colţ pierdut de lume. Făcea pe instructorul şi comandă câteva ambuscade. Între cei doi compatrioţi se născu o prietenie profundă şi Rainsford începu să se teamă de ordinul de repatriere de la Londra.

Cu o noapte în urmă fusese efectuat un paraşutaj special de un Halifax B-11, aşa că se grăbea să ajungă pe terenul de aterizare pentru a revedea ce primiseră la lumina zilei. Îşi legă şireturile ghetelor, îşi trase pe deasupra uniforma de luptă ce avea cusut pe fiecare umăr drapelul american, îşi luă carabina M1 şi deschise uşa joasă.

Îi salută pe francezii care fie îşi curăţau armele, fie încercau tot felul de materiale, fie se odihneau pur şi simplu sub soarele de vară. O luă pe nişte poteci pustii, care duceau în poiana aflată la doi kilometri de postul de comandă provizoriu, instalat într-o clădire a fermei.

De la înălţimea pantei care dădea în poiană, văzu vehiculul ascuns sub un copac şi acoperit cu plase pentru a nu fi zărit de avioanele de recunoaştere germane. Din toată activitatea nopţii

nu se mai vedeau decât nişte grămăjoare de cenuşă, pe locul focurilor de baliză. Paraşutele şi containerele fuseseră îngropate în pădurea din jur.

Se uită la jeep pe când se apropia şi consideră că era foarte asemănător celui văzut la o bază de antrenament din Scoţia.

Maşina de teren, ce putea fi manevrată extraordinar de uşor fusese transformată într-un camion blindat. Parbrizul gros proteja atât şoferul, trăgătorul, cât şi radiatorul, iar rezervoarele mari, blindate şi ele, apărau punctele esenţiale ale vehiculului Armamentul, deocamdată împachetat, era foarte puternic.

De pe scaunul din faţă trăgătorul putea mânui două mitraliere Vickers 303. Mai exista încă una, montată pe capota motorului, pentru situaţia în care ar fi fost nevoit să mitralieze zona. Dacă era cazul, trăgătorul putea să se caţere în spatele camionului pentru a se servi de mitraliera grea Browning 50, ce putea distruge la o adică un tanc. Constructorii se gândiseră atât la retragere, cât şi la atac şi prevăzuseră un ecran de fum ce trecea prin silenţiator, precum şi pneuri care puteau rula pe geantă, dacă erau găurite de arme de calibru mic.

Rainsford îşi puse puşca pe capota camuflată şi dădu încet cu piciorul în tălpile cizmelor de aviator ce ieşeau de sub şasiu.

— Ai fi putut să mă trezeşti şi pe mine înainte de a veni aici să te amuzi cu noile jucării, Tim!

Îi parveni un răspuns sufocat, aşa că se întoarse să verifice bidoanele de benzină, muniţia şi acumulatoarele de rezervă din remorca pe două roţi.

Jakes se ridică de sub jeep şi îşi scuturâ, fară succes, costumaţia, pe jumătate uniformă de pilot, jumătate haine ţărăneşti. Pe chipul său de copil se zăreau o mustaţă blondă şi pete de unsoare. Zâmbetul îl împiedica să pară îmbătrânit cu adevărat de barba care începuse să îi crească.

— Ai stat treaz jumătate de noapte la vârsta ta! Credeam că ai nevoie de odihnă.

— La vârsta mea, ai? Cred că am cu vreo trei ani mai mult ca tine. Generaţia ta nu are respect pentru cei în vârstă. Ceva probleme?

— Nu. Când am adus jeepul aici, mi s-a părut că scoate nişte zgomote cam ciudate. Am crezut că i s-a distrus suspensia când a fost paraşutat. Dar rămăseseră printre resorturi nişte resturi de câlţi folosiţi pentru aterizare. Le-am scos fară prea mare bătaie de cap.

— Mi-ai mai lăsat şi mie ceva de făcut?

— Ai ajuns la timp să despachetezi armele.

— Bravo! Ca să-mi murdăresc cu unsoare ultima cămaşă curată pe care o mai am. În sfârşit, cu cât ne apucăm mai repede de treabă, cu atât mai curând vom putea face un tur de încercare. Hai, vino, tinere filfizon!

* * *

Nemţii şi complicii lor din miliţie stăpâneau uşor oraşele, în vreme ce rezistenţa controla regiunile rurale. Ocupanţii luaseră obiceiul de mult timp să se deplaseze pe drumurile nesigure în convoaie mari. Se opreau pentru a trimite patrule de recunoaştere ce urmau să repereze posibilele capcane. În felul acesta, înaintau încet, dar destul de sigur.

Rainsford dorea să schimbe această situaţie. Se aşeză în jeep, aprinzându-şi o ţigară Lucky, la umbra gardului de mărăcini, în partea cealaltă a drumului lat, neasfaltat, câmpia se transformase în mlaştină după ultimele ploi. După un viraj în unghi drept, drumul continua în câmpie. I-ar fi fost imposibil duşmanului să fugă pe jos, după ce a fost scos din poziţie.

— Un convoi! strigă Jakes din copacul în care se urcase.

Privi încă o clipă prin binoclu.

— Văd zece camioane la mai puţin de doi kilometri. Primul şi ultimul par pline cu soldaţi înarmaţi. Restul sunt cu materiale.

— O.K., coboară şi hai să vedem dacă le putem tăia calea.

Tim coborî din copac şi puse binoclul în jeep, în spate.

Când îl văzu pe Rainsford în locul trăgătorului, îşi încruntă sprâncenele.

— Doar n-o să-mi faci acelaşi lucru ca Andre? Nu crezi că merit ca prima dată să fiu eu trăgătorul? La urma urmelor, eu am avut ideea să aducem animalul ăsta de la Londra.

— Ai dreptate, fără îndoială, recunoscu fără tragere de inimă pilotul, instalându-se la volan.

— Şi apoi tu eşti ultimul sosit. O să vedem cum te vei descurca la condus.

Jakes îşi regăsi dintr-odată zâmbetul.

— Înainte de a demara trebuie să aşteptăm ca nemţii să se apropie.

Erau să pornească prea târziu. Când camioanele sosiră în viteză, Tim porni motorul, ambreie şi luă curba de 90 de grade într-un nor de praf. Rainsford era în picioare în spatele mitralierei Browning 50 şi se agăţă de ea pentru a nu-şi pierde echilibrul.

Jeepul se redresă abia când ajunse cam la vreo douăzeci şi cinci de metri de primul camion. Rainsford zări în vizor privirea uluită a şoferului cu o secundă înainte de a apăsa pe cele două trăgaciuri ale armei cu ţeavă dublă. Detunăturile şi zgomotul cartuşelor goale ce căzură la picioarele sale însoţiră şuieratul gloanţelor de oţel care străpunseră cabina camionului, distrugând motorul şi ucigând şoferul şi ofiţerul aflat pe scaunul din faţă. Camionul, scăpat de sub control, derapă spre stânga, în şanţ. Se opri în diagonală, cu capota în gardul de mărăcini. Câţiva nemţi, buimăciţi, se prăvăliseră pe uşa din spate, dar cei mai mulţi fuseseră proiectaţi grămadă în peretele cabinei, incapabili să se elibereze pentru a se servi de arme. Cum Rainsford mitralia partea de sus a camionului, câţiva nemţi se aruncară în mlaştină, în vreme ce alţii căzeau străpunşi de gloanţe. Jeepul ţâşni atunci spre epava camionului cu viteză constantă, fără a ţine seama de cadavrele ce zăceau în praf.

Prudenţa duşmanului, de obicei principalul său atu, avea să-i aducă de data aceasta pieirea. Dacă vehiculele ar fi mers unul după celălalt, jeepul ar fi depăşit toată coloana fară a produce prea mari pagube. Dar temându-se de o ambuscadă fixă, obişnuită, camioanele erau dispuse la distanţă unul de celălalt, astfel încât numai unul să fie în bătaia gloanţelor. În felul acesta, Rainsford putea să se concentreze asupra unei singure ţinte, să o distrugă şi apoi să treacă la alta. Nemţii nu aveau cum să scape, prinşi cum erau între mărăcinişul din stânga, mlaştina din dreapta şi gloanţele trase din jeep.

Cu excepţia a două momente ceva mai riscante, totul a fost doar cu puţin mai periculos decât să circuli pe 5th Avenue la o oră de vârf. Trei sferturi din convoi trecuse deja, jeepul lăsând în urmă o dâră groasă de fum negru în locurile atinse de gloanţele trasoare de calibrul 50 şi Rainsford, cu regularitate, trăgea rafală după rafală asupra camionului următor, abandonat puţin după aceea de şoferul său, în şanţ. Mai târziu acesta avea timp să-l blesteme pe imbecilul care avusese ideea de a încărca în acelaşi camion muniţia şi carburantul. Gloanţele trasoare le aprindeau pe cele de calibru mic, care, la rândul lor, provocau explozia bidoanelor de benzină.

Când Tim ajunse în dreptul unui camion mitraliat, drumul fu luminat de un nor de flăcări portocalii. Din instinct, cei doi atacatori închiseră ochii şi se aplecară în faţă, ţinându-şi respiraţia pentru a nu inhala aerul fierbinte. Sprâncenele lui

Rainsford căpătară o nuanţă roşiatică, iar faţa, prea puţin protejată de capotă, îi era roşie, de parcă ar fi făcut insolaţie.

Ultimul obstacol îl constituia camionul din spate, plin cu soldaţi în alertă. Camionul era în mare parte descoperit şi Rainsford zări ţevile puştilor, în vreme ce se apropia fară să tragă, aşteptând momentul propice pentru a nu rata ţinta. Americanii scăpară graţie curajului şoferului neamţ. În vreme ce ceilalţi încercaseră degeaba să se pună la adăpost în şanţ, acesta întoarse cu 180 de grade şi bloca drumul, aruncându-i pe pasageri în mărăciniş şi împiedicându-i să ţintească jeepul. Jumătate dintre ei îşi recăpătă sângele rece şi trase câteva rafale anemice. Erau atât de aproape de mitralierele duşmane, că mai multe gloanţe traversară calandrul şi parbrizul blindat al jeepului, şuierând pe la urechile lui Rainsford, care stătea în picioare în spatele trepiedului mitralierei. Acesta ripostă însă, gloanţele nimerindu-i pe nemţi în picioare. Tim înaintă până ce Rainsford aproape că putu să numere niturile camionului.

În sfârşit, îi strigă să se ţină bine şi, crispat la volan viră brusc. Jeepul derapă lângă camion şi părăsi marginea şanţului. Tim luă piciorul de pe pedala de acceleraţie. Avură senzaţia de zbor, după care, în sfârşit, aterizară. Tim acceleră iarăşi. Partea din spate se împotmoli, iar Rainsford avu impresia că or să nimerească drept în gloanţele victimelor lor, înnebunite de furie. Dar roţile din faţă luară contactul cu solul şi se regăsiră din nou pe drum.

Tim mai înaintă vreo cincizeci de metri, după care se întoarse aproape pe loc, în faţa camioanelor pline cu oameni, care ardeau, printre exploziile muniţiei. Rainsford îşi reluă locul şi apucă mitralierele Vickers pe care nu le folosise până atunci. Se apucă să tragă în tot ce mişca prin norul alb de praf pe care îl lăsaseră în urmă. Apoi, când muniţia li se termină, plecară de acolo cu toată viteza, fară ca vreun neamţ să fi apucat să tragă în ei.

Organizară după aceea şi alte atacuri, întotdeauna cu unul din americani la volan, Rainsford permiţându-le din când în când unor luptători aleşi cu grijă să ocupe postul, atât de căutat, de trăgător. Dar rezervele de benzină scădeau şi primiseră misiunea de a ataca un depozit aflat la marginea unui sat. Mai mult, nemţii îşi întăriseră convoaiele cu trupe şi chiar, în anumite cazuri, cu tancuri. „Cu atât mai puţine vor avea ca să-şi apere plajele”,

gândi Rainsford.

Dar nu vroia să se culce pe lauri. Într-o altă fermă în care îşi stabilise postul de comandă din motive de securitate, studia harta, succintă dar exactă, desenată de un băiat de zece ani, care trecea în fiecare zi pe acolo în drum spre şcoală. Figurau toate pe ea: felinare, gardul din sârmă ghimpată şi posturile de pază. Oricât ar fi căutat, nu era decât o soluţie.

Când Tim intră, se auziră printre copaci împuşcături răzleţe de arme de calibru mic…

— Cum a fost? îl întrebă Rainsford distrat.

— Nu prea rău, răspunse Tim, aşezându-se pe un taburet vechi. Cred că i-am învăţat cum să-şi golească Stenurile dintr-o singură rafală şi nu foc cu foc. Andre se pricepe. Dar până data următoare vor uita, fără îndoială. Aş vrea să te întreb ceva.

— Dă-i drumul, spuse Rainsford, relaxându-se pe moment.

— E… Dificil să te muţi la OSS?

— Asta înseamnă vă vrei să părăseşti aviaţia, domnule pilot? îl întrebă Rainsford zâmbind.

— Mă simt jenat cu toţi banii pe care i-a cheltuit cu mine Unchiul Sam. Dar… e formidabil aici, cu tine, îi răspunse el zâmbind.

— Imediat ce oamenii lui Andre vor fi în stare să se descurce singuri, o să vină un Lysander după mine. Vino cu mine atunci şi o să pun eu o vorbă la cartierul general din Londra.

— Crezi că după ce mă vor instrui vom putea lucra împreună?

— Nu-i prea greu. Dar trebuie să pregătească o nouă echipă la Jedburgh. Nu-ţi promit nimic, dar o să văd ce pot face.

Jakes, pentru a nu-şi arăta recunoştinţa, privi desenul desfăşurat pe masă.

— Cum merge treaba cu atacul următor?

— Nu prea bine. Depozitul este foarte bine păzit, iar oamenii sunt în alertă. Nu vom putea intra niciodată fără să fim remarcaţi… cu condiţia să creăm o diversiune de cealaltă parte… aici. Dar nu avem suficienţi oameni pentru ambele acţiuni simultane şi trebuie să mai păstrăm câţiva de rezervă.

— Spune-mi că mă înşel gândindu-mă la ce cred că te gândeşti şi tu…

— Din păcate, nu. Ne trebuie nişte oameni de-ai lui Bojeune.

— Dar mi-ai spus că nu trebuie să ne încredem în şerpi.

— N-o să-l scap din ochi pe Bojeune.

— N-o să accepte să fie tratat ca un ostatic.

— Ba da. Nu am mai împărţit cu el materialele paraşutate de când cu accidentul lui Jameson. Suferă din cauza asta. O să pun la punct o înţelegere cu el. Plata în natură.

— Nu prea îmi place.

— Nici mie, dar ne aflăm aici că să ucidem nemţi şi cât durează războiul suntem aliaţi, fie că ne place sau nu.

Aşa cum prevăzuse Rainsford, Bojeune acceptă să se întâlnească cu el, nu înainte de a-i face contrapropuneri pe care americanul refuză chiar să le discute. După care comuniştii colaborară cu o bunăvoinţă surprinzătoare, venind la întâlnire în număr mic şi neînarmaţi pentru a pune la punct detaliile operaţiunii.

Oamenii lui Bojeune aveau să creeze o diversiune în nord, imediat lângă liziera pădurii. Oamenii lui Andre trebuiau să iasă din sat pentru a fura petrol şi a plasa nişte bombe cu efect întârziat. Aveau un sfert de oră la dispoziţie pentru această acţiune, după care urmau să plece înainte ca grupul lui Bojeune să se retragă. Explozia bombelor avea să acopere retragerea celor mai expuşi.

Studiară planul timp de mai multe zile, apoi cele două grupuri îşi dădură întâlnire în munţi chiar în noaptea atacului Rainsford distribui muniţie suplimentară luptătorilor comunişti. Apoi Bojeune îşi trimise oamenii înainte pentru a săpa gropi. La ora stabilită, Rainsford plecă cu grupul său, iar Jake cu Bojeune.

Făcură turul satului înainte de a intra în el şi Rainsford admiră în tăcere eficienţa cu care Andre îşi trimitea patrulele de recunoaştere pe străzi, înaintea grupului. Reveni apoi în spate. Pentru a se asigura că nu sunt probleme. Când reveni în fruntea patrulei, cercetaşul îi conduse pe atacanţi în poziţie. Lucrurile mergeau bine şi Rainsford se gândea deja să trimită la Londra mesajul codificat pentru a stabili recuperarea oamenilor indicaţi.

Ghemuit în spatele unui zid din piatră, observă gardul din sârmă ghimpată luminat al depozitului, când grupul lui Bojeune trase prima rafală. Îşi privi cadranul luminos al ceasului: exact la timp! Văzu siluetele negre ieşind din buncărele şi adăposturile din faţa lui, pentru a dispărea între grămezile de materiale depozitate. Se împotrivi tentaţiei de a da semnalul de atac mai înainte de ora stabilită şi urmări atent limba. Minutarului care se deplasa încet până la clipa stabilită. În cele din urmă, îi făcu un semn lui Andre.

Şeful partizanilor francezi trimise imediat trei oameni înarmaţi cu foarfeci de tablă, în vreme ce ceilalţi îşi aţintiră armele asupra buncărelor. În mai puţin de un minut, sârma era tăiată, iar echipa cu foarfecele deschisese un drum îngust printre obstacole, acoperind cu puştile lor buncărele cele mai apropiate. Rainsford se întoarse spre însoţitorii lui şi le şopti:

— Tim, tu rămâi aici pentru a te ocupa de pază. Fără discuţii, te rog! Este cel mai important post. Dă-le oamenilor bidoanele pe măsură ce trec. Bojeune, tu vii cu mine.

Îi făcu din nou semn lui Andre. Acesta ridică mâna şi grosul efectivului plecă în goană spre spărtura mică din gard. Doar cele două fire de fier de jos fuseseră tăiate, oamenii fiind nevoiţi să se târască. Rainsford îl lăsă pe Andre în locul ce-i revenea lui din frunte şi îi făcu semn lui Bojeune să îl urmeze, în vreme ce el intră al treilea. Îi auzi pe ceilalţi în spatele lui, foarte aproape. Jumătate din oameni era deja înăuntru, când se aprinse chiar deasupra lor o paraşută luminoasă.

Nu era decât un semnal. Felinarele luminau deja suficient ţintele. Din gropile de trăgător apărură capete, urmate în curând de rafale de arme automate care acoperiră imediat detunăturile din celălalt capăt al depozitului.

Echipa celor cu foarfeci căzu prima în ambuscadă. Apoi Andre, care tocmai li se alăturase. Atunci menghina se închise făcând prăpăd în rândul celor de la celălalt capăt al tunelului invizibil. Cu o precizie diabolică, unii apărători se încăpăţânau să tragă în şarpele uman paralizat, ceilalţi trăgând în atacanţii care nu trecuseră încă prin gardul de sârmă. Aceştia, îngroziţi, băteau în retragere spre punctul de întâlnire. Când oamenii Im Tim deschiseră focul, se apucară să tragă la rândul lor, încurajaţi. Dar aveau pierderi mari şi erau nevoiţi să se replieze. Cu toate acestea, francezii îşi recăpătară tot sângele rece şi trăgeau cu precizie în adversarii lor, acoperindu-i pe cei prinşi în sârma ghimpată.

Bojeune şi Rainsford, în mod miraculos neatinşi, trăgeau cum puteau, culcaţi pe burtă. Rainsford îi auzea pe francezi înjurând de fiecare dată când trăgea Bojeune, aşa că îi făcu semn să vină în spate. Îşi reluară drumul epuizant, agăţându-se de sârma ghimpată când erau nevoiţi să se târască pe corpurile care le barau calea. Unii erau morţi, dar alţii gemeau sub povară. Rainsford nu avea ce să facă decât să strângă din dinţi şi să continue să înainteze.

În sfârşit, reuşiră să iasă chiar în momentul în care mitralierele germane îşi regăsiseră distanţa potrivită de tragere. Alergară în zigzag spre adăpostul precar constituit din micul zid şi se aruncară la pământ în spatele lui, cu faţa înainte, aterizând pe mai mulţi oameni într-un nor de fum.

În acel moment izbucniră flăcări pe acoperişurile din jur, arzându-i în spate. Francezii se împrăştiară pentru a scăpa de vaporii de benzină, luând-o la goană pe drumul pe care veniseră. Rainsford îi urmă.

Încercă să riposteze trăgând spre acoperişuri, dar de fiecare dată când se oprea pentru a ochi o singură soluţie nesăbuită i se impunea: fuga. Dacă ar fi fost măcar Tim acolo pentru a le da curaj… Strigă:

— Unde e Tim?

Dar oamenii din rezistenţă nici măcar nu încetiniră. Bojeune îl ajunse din urmă, trăgând câteva gloanţe în aer.

— L-am văzut pe locotenentul Jakes intrând în clădirea de acolo, spuse el, fără a-i scăpa din ochi pe inamicii aliniaţi pe cele două laturi ale drumului.

— În han? De ce?

— De unde să ştiu? Poate că vrea să se apropie de nemţi ca să-i provoace să tragă.

— Mă duc după el. Scoate oamenii din sat! Încearcă să-i regrupezi în pădure! Fă o ambuscadă dacă nemţii sunt atât de tâmpiţi să vă urmeze! O să vă ajungem şi noi imediat ce vom putea.

— Bine, domnule comandant, răspunse francezul.

Rainsford nu sesiză însă ironia din vocea celuilalt. Merse în zigzag pe stradă şi se lipi de zidul hanului, protejat de gloanţe datorită etajului ce avea o ieşire. Se opri sub firma suspendată de care gloanţele se izbeau. Nu era momentul să piardă vremea. Câteva grenade ar fi fost suficiente pentru a-l transforma într-o grămadă de came.

Împinse uşa; era deschisă. Se strecură înăuntru şi îl strigă pe Tim, după care avu senzaţia că ceva îi zdrobeşte craniul. Leşină înainte de a se izbi cu faţa de podea.

* * *

Durerea nu pierea niciodată; mai mult sau mai puţin violentă, era întotdeauna prezentă. Nu dormise şi avea senzaţia că este prizonier de luni de zile. Nu mai văzuse lumina zilei din momentul atacului. Când se trezi din leşin, constată că se afla

într-o celulă fără ferestre.

Nu se vedea nici un german, cel puţin deocamdată. Când a fost scos gol din celulă şi dus la primul interogatoriu, zări în lumina crudă a becurilor culoarea albastru închis a uniformelor din miliţie şi nu pe cea verde-gri a uniformelor nemţeşti ori pe cea neagră a SS. După ce au început să-l bată, nemernicii de colaboratori i-au spus că fusese trădat de unul de-ai lui, de Bojeune care venise la ei şi le dăduse planurile operaţiunii cu o zi înainte... Le-a spus să aştepte la han fiindcă avea să li-l dea pe agentul american.

Evident că refuzase să răspundă la întrebările lor. Nu le spuse nici măcar numele, gradul sau matricola. Hitler dăduse nişte ordine ca toţi paraşutiştii capturaţi să fie împuşcaţi, fie că se aflau sau nu în uniformă.

Avea timp să reflecteze când îl aruncau în celulă între doua şedinţe de tortură. Bojeune trebuie că era turbat de ură daca a putut să-şi ducă oamenii la moarte, riscând şi el să fie ucis. Acum, că Andre şi cea mai mare parte a luptătorilor lui erau morţi şi Rainsford trebuia să îi urmeze, putea pune mâna sa mânjită de sânge pe putere în regiune.

În felul acesta supravieţui Rainsford, susţinut de o ură încă mai mare, concentrată asupra unui singur om, unui trădător Chiar şi temnicerii lui, anchetatorii nu erau cuprinşi de furia rece care îi ardea creierul în vreme ce tortura îi ardea corpul.

Îşi mânuiau instrumentele ca artiştii pensulele. Fiecare partidă de tortură se ocupa de urmele lăsate de precedenta, până ce organismul său, ajuns la capătul puterilor, începu să creadă şuşotelile lor şi anume că nu avea să înceteze niciodată. Că până şi moartea nu avea cum să şi-o provoace cu degetele lui paralizate de durere!

La început fusese ploaia de lovituri impersonale şi metodice. Torţionarii săi făceau cu schimbul pentru a nu se surmena. În penumbra care înconjura cercul de lumină în care era ţintuit de taburet, părea că nu aveau feţe. Mâini în mănuşi negre din piele îl loveau cu regularitate pe corp, pentru a nu putea să le scape pierzându-şi cunoştinţa. Când pica de pe taburet, îl instalau la loc, cu grijă, pentru a o lua de la capăt. În cele din urmă, trebui ca unul să-l ţină de spate ca să poată sta pe taburet, pe tron, cum îl numeau ei.

Cei care nu „munceau” fumau liniştiţi, aşteptându-şi rândul. Simţea mirosul de tutun prin nasul spart, plin de sânge coagulat

şi vedea chiştoacele incandescente printre pleoapele aproape în întregime închise. Atunci avu parte de primul moment de respiro, când fu aruncat în celulă cu mâinile la spate prinse în cătuşe.

Când reveniră după el, reîncepură să îl lovească în locurile unde rămăseseră. Prima lovitură îi rupse o coastă. Trecură apoi la pisica cu nouă cozi plumbuită, pentru a-i smulge carnea din faţă şi din spate. Când căzu de pe taburet, îi acoperiră braţele şi picioarele cu răni profunde. Când urină, începură să râdă. Îl făcură porc şi începură să strige să i se pregătească o baie. Îl stropiră cu apă sărată şi râseră iarăşi când corpul începu să i se mişte într-un simulacru de viaţă. Apoi îl târâră în celulă şi îi scoaseră cătuşele; nu mai era în stare să se apere.

Nu ştia numărul celor care se perindau să-l vadă. I se părea că sunt un şir interminabil. Nu putea să-şi amintească nici măcar ordinea torturilor de care a avut parte. O dată, i-au spart timpanele cu dosul palmei, durerea sfâşietoare din creier amestecându-i-se cu sângele care i se prelingea din urechi pe rănile de pe tot corpul. Îi rupseră gambele în trei locuri cu o bară de fier, după care îi zdrobiră picioarele. Îi smulseră cu o pensetă unghiile de la o mână şi doi dinţi din faţă. Nu credea că mai are forţă să urle, până când îi băgară acid în rect.

Se trezi din nou în celulă, în portul său, unde nimic nu putea să îl împiedice să se lase pradă suferinţei, unde fiecare respiraţie era o victorie şi unde durerea se retrăgea în graniţele obscure din craniul său, alungată de ura care îi încălzea trupul pe pardoseala rece din piatră. Îi reconstituia chipul lui Bojeune în cele mai mici detalii, cu o bucurie de îndrăgostit.

Atunci auzi vocea mamei sale. Încercă să deschidă pleoapele umflate şi o văzu aşezată pe jos, lângă el, în rochia sa neagră, cu guler înalt, cu o camee simplă ce-i reflecta perfect frumuseţea rafinată.

Pentru prima dată începu să plângă, fiindu-i ruşine să urce în cer într-o asemenea stare. Încercă în zadar să-şi ascundă sexul cu mâna mutilată.

— Ei bine, ce ai de spus în apărarea ta?

— Nu-i vina mea, mamă, spuse el cu o voce răguşită. Am făcut tot ce am putut. Am încercat să fiu ca tata, dar nu m-a lăsat.

— Cine? Cine te-a făcut să dezonorezi numele de Rainsford?

— Îl detest, mamă. L-am detestat la fel pe tata când ne-a părăsit. Dar acum nu-l mai detest decât pe Bojeune, francezul.

— Nu e francez, fiule.

— Nu, e comunist.

— Da. Şi cine l-a omorât pe tata? Cine l-a obligat să ne părăsească?

— Comuniştii.

— Şi cine încearcă să distrugă lumea, să-i transforme pe oameni în sclavi şi să le seducă pe femeile cinstite care se opun lumii lor lipsite de Dumnezeu?

— Comuniştii.

Ea se ridică, îşi aranjă cutele rochiei şi părul complet alb. El gemu:

— Nu mă lăsa, mamă! Am făcut totul ca să fii mândră de mine! Ca să mă iubeşti!

— Dar n-ai reuşit. Ei au câştigat. Te-au învins.

Şi plecă, lăsându-l pradă suferinţei.

20

Forţele prezente într-o situaţie dată pot fii inegale,
iar atunci abilitatea fiecărui jucător este cea care
decide soarta partidei.

Cei doi şchiopi se sprijiniră în bastoane în mijlocul piaţetei.

— Tim s-a întors după mine, continuă bătrânul. Dumnezeu ştie cum a reuşit să-i strângă pe puţinii oameni din rezistenţă care au scăpat din capcană. A intrat cu jeepul în poarta puşcăriei şi a tras în ea cu mitraliera de calibrul 50. M-a dus în munţi şi a chemat un avion de legătură. Până a venit acesta, a rămas cu mine timp de două zile în care eu am zăcut în comă.

Au făcut tot ce s-a putut la spitalul din Anglia, spuse el arătându-i gamba atrofiată. Dar nu mai era mare lucru de salvat. Am ieşit din spital după şase luni. Nu s-a pus problema să mă mai trimită pe teren. Am fost promovat, dar m-au exilat într-un birou. Am cerut ca Tim să fie numit asistentul meu, căci o merita pe deplin.

Nu-mi rămânea decât să le explic superiorilor mei tot ce avea legătură cu monstruoasa maşinaţie a comuniştilor împotriva lumii libere. Au ajuns la concluzia că am nevoie de odihnă.

Am citit rapoartele oficiale; Bojeune avea acum o poziţie privilegiată în mediul politicienilor francezi care gravitau în jurul Londrei. Tim a dedus că clipa răzbunării noastre sosise. A luat legătura cu agenţi germani de la Ambasada Spaniei şi le-a furnizat informaţii ce i-au permis *Gestapo*-ului să localizeze cartierul general al lui Bojeune. Nu au fost supravieţuitori.

A trebuit apoi să explic că nu am întreprins această acţiune din răzbunare personală, ci fiindcă ne aflam în război. Până la urmă, am obţinut o nouă promovare şi am putut pleca împreună cu Tim la misiunea iugoslavă din Italia. Era cea mai bună metodă pentru a pune la punct o operaţiune împotriva lui Tito. Dar, până la urmă, s-a dovedit un fiasco, iar Tito a scăpat. Era prea târziu pentru a încerca altceva. Hitler, ultimul obstacol în calea stăpânirii comuniste în Europa, era terminat, iar la sfârşit

înnebunise. Dar cei care i-au rămas credincioşi aveau să continue lupta împotriva comuniştilor în lume.

Cei mai mulţi îşi pregătiseră fuga din ruinele celui de-al III-lea *Reich.* Bineînţeles, a trebuit să le furnizez acte false unora dintre ei după război! Dar aveau nevoie de bani pentru a supravieţui în refugiu până ce lumea avea să se trezească. În această privinţă puteam eu şi Tim să îi ajutăm. Diamantele ce veneau din Polonia au ajuns la doctor Niebuhr printr-un detaşament SS. Acesta i le dădu lui Tim care le trecu în Italia. Eu le-am păstrat până am reuşit să le trimit în Africa.

— Presupun că tu ai organizat zborul lui Tim?

— Da.

— Probabil că ai fost foarte mirat când Tim nu s-a întors.

— Evident. Trebuia să-i ia câteva zile. Nu era decât un zbor de încercare până ce aveam să organizăm alte transporturi. Puteam să-l acopăr dacă nu lipsea mult, dar când Tim a dispărut, a trebuit să risc şi să-i şterg urmele mai mult sau mai puţin definitiv.

— Cum ai aflat de existenţa avionului? De ce m-ai trimis pe şantierul arheologic indicându-mi tot timpul pista pe care trebuia s-o urmez?

— Din noul lor cartier general din America de Sud, prietenii mei germani mi-au semnalat locul unde se prăbuşise avionul, la aproape un an de la terminarea războiului. Întâmplarea a făcut ca Blanche, o veche prietenă de-a mea, să-mi vorbească despre săpăturile sale, când s-a oprit aici în drum spre Maroc. Am luat legătura cu Zarko şi l-am trimis acolo pentru a vedea cum evoluează lucrurile. Am avut din nou noroc când Blanche m-a rugat să-i recomand un expert în armament. Dacă nu te-aş fi trimis pe tine, ar fi căutat pe altcineva. Iar pe tine te puteam controla puţin. Ţi-am furnizat regulat informaţiile de care aveai nevoie doar pentru că voiam să ştiu unde vei reuşi să ajungi, aşa, din amuzament.

— Un amuzament care risca să devină mortal.

— Îmi închipui. Cum ai reuşit să înţelegi totul?

— Zarko se pricepe la căutări. Aşa am început să-mi dau seama. Apărea de fiecare dată când îţi telefonam pentru a te ţine la curent şi pentru a-ţi spune ce aveam de gând să fac. Bănuiesc că venea destul de regulat pentru a afla itinerarul.

— Da, am fost foarte ocupat câteva zile.

— Dacă ancheta mea te amuza atât, de ce l-ai amestecat pe

Zarko?

— Nu-l controlam prea bine. După război, compatrioţii săi l-au condamnat la moarte în contumacie. Dacă l-ar fi găsit, ar fi fost extrădat. Niebuhr n-a fost niciodată judecat şi termenul de prescriere fusese prelungit pentru anumite crime de care era acuzat. Zarko credea că este în interesul său să-i elimine pe toţi cei care auziseră de Tim şi de mine şi care ar fi putut ajunge pe filieră până la el.

Se lăsă tăcerea şi Kearsage îl privi pe Rainsford ca pe o scârboşenie ieşită dintr-o hazna.

— Ce s-a întâmplat, Dan, bătrâne? Eşti foarte palid.

— Nu reuşesc să înţeleg cum poţi să consideri un amuzament moartea bunului tău prieten şi a atâtor alţi nevinovaţi. Fără să mai menţionez că ai participat la traficul de diamante. Ştim amândoi de unde proveneau: din degetele evreilor, înainte de a fi arşi în crematorii. Cum poţi să ignori cu sânge rece exterminarea a şase milioane de oameni?

— Eşti la fel ca ceilalţi ignoranţi. Nu-ţi dai seama ca complotul sionist a luat înfăţişarea comunismului?

Rainsford îşi pierdu calmul.

— Sunt propovăduitorii minciunii, propagandei… Şase milioane de morţi, nici măcar nu s-a dovedit asta!

— Nu s-a dovedit? Dar fotografiile, filmele, arhivele pe care naziştii înşişi le-au păstrat?

— Poate că sunt falsuri. CIA fabrică dovezi în diverse ocazii. Ce zici atunci de cei 300 000 de ugandezi asasinaţi de Idi Amin Dada, dar de regimul lui Pol Pot? Se estimează că a omorât aproape o jumătate de milion de cambodgieni! Unde ţi-e indignarea? Lucrurile astea se petrec de când a apărut omul pe Pământ. Atunci de ce strigătele astea îngrozite pentru nefericiţii unei secte religioase mici? Am să-ţi spun de ce. Deoarece conspiratorii evrei manipulează lumea occidentală în propriul lor interes.

— Dumnezeule! murmură Kearsage. Eşti nebun!

Rainsford se ridică şi spuse pe un ton categoric:

— Consider că a sosit clipa să punem punct acestui joc. Nu mă mai amuză.

Îşi ridică bastonul, iar lumina felinarului scăpără pe măciulia din bronz. Pentru prima dată, Rainsford nu mai părea atât de sigur pe sine.

— Omul Negru nu va veni în seara asta.

— Se pare că v-am subestimat pe amândoi.

Rainsford îşi lăsă bastonul în jos, iar cu mâna liberă se scotoci în buzunarul hainei. Kearsage avea deja pistolul în mână şi îl aţintea spre pieptul celuilalt. Rainsford lăsă mâna în jos.

— Ai dreptate, Payne. Este foarte plăcut să constat că ţi-ai păstrat reflexele.

— Ai câştigat. Ce ai de gând să faci acum?

— Cred că CIA ar dori să afle trădările tale din timpul războiului.

La început, Rainsford zâmbi, apoi izbucni în râs.

— Dar, bătrâne, CIA este la curent cu ele!

Kearsage reuşi cu greu să audă continuarea.

— Au aflat despre actele falsificate şi despre afacerea de la Brindisi la şase luni după terminarea războiului. Orice aş fi făcut, rămân un bun agent şi se pot folosi de talentele mele. Desigur, nu voi fi înaintat în grad, nu voi ajunge niciodată prea aproape de cartierul general de la Langley, dar, cât timp voi fi rentabil, mă vor păstra.

Intuitiv, Kearsage simţi că spune adevărul. Din adâncul inimii, de undeva aproape de locul unde rămăsese durerea. Doi bătrâni profesionişti care se iubeau şi nu încetau să se lupte. Bieţi arabi care scurmau deşertul pentru a-şi hrăni familiile şi o femeie cu un chip de copil, la fel de dur ca pielea tăbăcită atunci când era cazul. Şi câţi alţii nu suferiseră în trecut de pe urma acestei cruciade îngrozitoare şi nebuneşti? De ce? Pentru ca Rainsford să continue să trăiască cum vroia, în vreme ce cei răspunzători priveau în altă parte?

Kearsage trase trei gloanţe în pieptul celuilalt. Primul ar fi fost suficient. Privi corpul fragil cum se prăvăleşte peste marginea fântânii, apoi capul şi braţele plutind cu graţie la suprafaţa apei, care, încetul cu încetul, începea să se înroşească.

Se întoarse şi şchiopătă până la trepte. Înainte de a-şi fi stabilit întâlnirea cu Rainsford, sunase la spitalul din Germania. Infirmiera-şefă, compătimitoare, îi spuse că domnişoara Bushrod fusese operată şi că se simţea bine. Îşi spuse că putea să meargă să o vadă înainte de a renunţa la toate, sperând că or să-l lase ia căpătâiul ei până avea să-şi recapete cunoştinţa.

Mai întâi însă trebuia să se servească o ultimă dată de pistolul lui von Lowe.

Cuprins

1.....3

2.....12

3.....17

4.....25

5.....32

6.....36

7.....41

8.....45

9.....53

10.....65

11.....68

12.....77

13.....81

14.....92

15.....102

16.....107

17.....116

18.....118

19.....122

20.....136

Cuprins.....140

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiu-lui" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

JOCUL RĂZBOIULUI

– Nu mă omorâţi! Vă implor! Fac tot ce vreţi! Nu eram decât un soldat, care s-a conformat ordinelor! Mi-e frică de moarte! Dumnezeule, nu mă omorâţi!

Se lipise de pat, iar hohotele lui de plâns zgâlţâiau cadrul de lemn.

Kearsage se simţi deodată cuprins de greaţă. Pistolul era greu şi îl ţinea acum cu ţeava îndreptată spre podea. Se răsuci şi părăsi camera, în vreme ce bătrânul continua să hohotească, mai liniştit acum.

Închise uşa şi se urcă în maşină, strângând atât de tare din dinţi, că începură să-l doară maxilarele.

În curând GESTAPO de SVEN HASSEL

CARTIMPEX
9 789739 12
Pret: 1200

ISBN 973-9127-27-9 EDITURA Z Lei 12